

# TANRIM, NEREDESİN?!

ÇÖLDEN GEÇERKEN  
GÜÇ VE AMAÇ BULMAK



**JOHN BEVERE**

*Tanrım, Neredesin?!* Kaynak DVDsi içerir.



Sevgili Dostum,

Zorlu denemeler ve güç koşullarla karşılaştığımızda Tanrı'nın vaatlerini gözden kaçırmamız kolaydır. Her dönemde, hatta çölde bile bir amaç olduğuna dair size cesaret vermek için bu kitabı yazdım.

Tanrı, çölden geçtiğimiz dönemlerde bizim için belirlediği büyük planlara hazırlanmamız için yüreklerimizi yumuşatır ve karakterimizi şekillendirir. Tanrı sessiz ve varlığı çok uzaktaymış gibi görünebilir, ama bilin ki, Tanrı sizi terk etmedi; içinizde bir iş yapıyor! Okuyacağınız bu sayfalarda çölü başarıyla aştığımız zaman nasıl yükselişe geçtiğimizi göreceksiniz.

Bu kitap size bir armağandır. Lütfen bu içeriği teşviğe ihtiyaç duyabilecek diğer imanlılarla paylaşmaktan çekinmeyin. Ayrıca kendi dilinize çevrilmiş diğer birçok yaşam değiştiren kaynağı indirmek ve çalışmak için lütfen cloudlibrary.org sitesini ziyaret edin.

Sizler için duam, daha büyük tanrısal güce ve yetkiye sahip olarak, merhametle dolu ve O'nun sesine daha uyumlu bir biçimde çöl deneyiminizden çıkmanızdır. Altın ateşte arıtıldığı gibi, arındığınız bu dönemin saf altın üretmesi için dua ediyorum.

Tanrı'nın vaatlerini gözünüzün önünden ayırmayın ve iyi bitirin!

Bereketler!

John



John Bevere  
JohnBevere@ymail.com



CloudLibrary.org



**MESSENGER**  
INTERNATIONAL  
MessengerInternational.org



# TANRIM, NEREDESİN?!

ÇÖLDEN GEÇERKEN  
GÜÇ VE AMAÇ BULMAK



# TANRIM, NEREDESİN?!

ÇÖLDEN GEÇERKEN  
GÜÇ VE AMAÇ BULMAK



**JOHN BEVERE**

God Where Are You? by John Bevere, Turkish

© 2019 Messenger International

[www.MessengerInternational.org](http://www.MessengerInternational.org)

Originally published in English as God Where Are You?

Additional resources in Turkish by John Bevere are available

for free download at: [www.CloudLibrary.org](http://www.CloudLibrary.org)

To contact the author: [JohnBevere@ymail.com](mailto:JohnBevere@ymail.com)

Tanrım, Neredesin? John Bevere, Türkçe

© 2019 Messenger International

[www.MessengerInternational.org](http://www.MessengerInternational.org)

Orijinal dili İngilizce'de God Where Are You? adıyla basılmıştır.

John Bevere'ye ait diğer Türkçe kaynaklara erişebilirsiniz

Ücretsiz indirmek için: [www.CloudLibrary.org](http://www.CloudLibrary.org)

Yazarla iletişim için: [JohnBevere@ymail.com](mailto:JohnBevere@ymail.com)

# İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ .....	vii
GİRİŞ .....	1
<b>1</b> "NEREDESİN?" .....	5
<b>2</b> İYİ YOL ARKADAŞLARI .....	17
<b>3</b> ÇÖL GEREKLİDİR .....	27
<b>4</b> BİR İLİŞKİ .....	37
<b>5</b> YENİ ŞARAP .....	49
<b>6</b> GÖKSEL ÖDÜL .....	63
<b>7</b> TANRI'NIN SÜPER ANAYOLU .....	75
<b>8</b> SAĞLAM BİNA EDİN .....	91
<b>9</b> GÜÇ ANTRENMANI .....	107
<b>10</b> ÇÖLDE SU .....	121
<b>11</b> RAB'BİN YOLUNU HAZIRLAYIN .....	135
<b>12</b> ÇÖLDE ZAFER .....	151
TARTIŞMA SORULARI .....	169
EK .....	175





## ÖNSÖZ

*RAB Siyon 'u ve bütün yıkıntılarını avutacak.*

*Siyon çölünü Aden 'e, bozkırı RAB 'bin bahçesine döndürecek.*

*Orada coşku, sevinç, şükran ve ezgi olacak.*

– Yeşaya 51:3

Yeşaya kitabını seviyorum; en hoşuma giden Eski Antlaşma peygamberidir. Bu mesajda Yeşaya, Tanrı'nın verimsiz topraklarınızı yaşam bahçesine dönüştürmeyi özlemle beklediğini iyice belirtmek için tasvir kullanır. Sözleri, çölün çorak toprağının aslında yenilenmemizin katalizörü olduğunu ortaya koyar. Eski olan her şeyin ortadan kalkması ne olacağına dair bir vahiy getirir. Babamız bizi bu hazırlık döneminden geçirir ki, vaat ettiği yere bizi götürebilsin.

Cesaretsizlik kumlarının bizi yutmakla tehdit ettiği hayal kırıklığı çöllerinde yürürken eşimin yanında olma onuruna sahip oldum. Dua ederken, derin düşünürken ve “Tanrım, neredesin?!” diye yakarırken onu izledim.

Neyi yanlış yaptığımızı merak ederek birçok geceler geç saatlere kadar ayakta kaldık. Hatalı bir adım mı atmıştık yoksa düzeltebileceğimiz bir yanlışlık mı vardı?

John, her sabah güneş daha doğmadan dinlemek ve bu cevapları bulmak için dışarı çıkardı... O gün her şeyin netlik kazanacağını ve görünümün değişeceğini umarak. Eve dönene kadar merakla bekledim. Döndüğünde oğullarımız uyanmış olurdu.

“Tanrı'dan bir şey duydun mu?” diye fısıldardım.

John başını salladı. Yüreğimi bir üzüntü kaplar ve umudum sarsılırdı.

Delirdik mi? Tanrı'yı hiç işitmiş miydik? Nasıl işitebilirdik? Eğer

Tanrı bizi bu yere getirdiyse, ıssızlığımızın ortasında neden sessiz kalıyordu?

Evet, çölde söylendim.

Keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim. Tüm yolculuğu daha hafif bir yürekle ve iman dolu adımlarla aşardım. Artıldığımı ve hazırlandığımı anlayacaktım.

Bunun ışığında, bu kitabın bir kılavuz ve birçok bakımdan bir armağan olduğunu hissediyorum. Bu dönemin derslerini kucaklayın ve bir sonrakinde size iyi hizmet ettiklerini göreceksiniz.

Cesaretli olun—yalnız değilsiniz.

—Lisa Bevere

New York Times çok satan yazar

# GİRİŞ

Bu kitap çölde yaptığım yolculuğun yanı sıra daha birçoklarının benzer ziyaretlerini anlatır. Henüz “varmadım” ve Tanrı’nın benim için belirlediği her şeye erişmedim, ama duam, bu sayfalarda Tanrı’nın belirlediği tasarıya doğru ilerlemek için güç ve cesaret bulmanızdır.

Bunun kapsamlı ya da ayrıntılı bir çalışma olduğu iddiasında değilim. Yazılabilecek daha çok şeyler var. Ama ancak bu yazdıklarım yüreğimden geliyor ve bir çöl döneminin başlıca unsurlarını ele alıyor. Bu kitabın amacı çöl dönemini size tanıtarak Kutsal Ruh’un bu mesajı hayatınızda kişiselleştirmesine ve uygulamasına zemin hazırlamaktır.

Kitap, çölün ne olduğunu ve ne olmadığını, amacını ve yararlarını tartışmaya açacaktır. Duam, bu örnekler, tasvirler ve eğitici sözler yoluyla çöl döneminde nasıl hikmetli yürüyeceğinizi görmenizdir.

Okurken, hizmetteki ilk iki görevimden birçok kişisel örnek verdiğimi fark edeceksiniz. İlki Dallas, Teksas’ta pastörüne ve konuklarına hizmet etmektir. Bu görevin son on sekiz ayı içinde çöl dönemine girdim. İkincisi, Florida’daki bir kilisede iki buçuk yıllık gençlik pastörlüğü görevim sırasında meydana geldi. Bu görev sırasında deneyim ettiğim çölün yanında, Dallas’taki ilk çöl dönemi sanki piknik gibiydi. Garip bir biçimde, bu yoğun çöl dönemi de bu görevin son on sekiz ayını kapsadı.

Hayatımda başka çöl dönemleri oldu mu? Evet. Ama onlar ortaya çıkana dek, neyi temsil ettikleri hakkında daha büyük bir anlayışa halihazırda sahip olmuştum. Bu nedenle, sonuç olarak “Tanrım, neler oluyor?” ya da “Tanrım, neredesin?” diyerek tekrar tekrar yakarıp durmadım. İçinden geçtiğim önceki dönemlerden neler olup bittiğini ve uygun tepkinin ne olduğunu bilecek kadar ders almıştım.

Bu dönemden geçen sayısız erkek ve kadınla konuştum. Sohbetlerimizde genelde karmaşa ve hüsransözlerini işittim. Yani birçokları neler olduğu hakkında en ufak bir ipucuna sahip değildi. Aslında eşim Lisa ve ben geçenlerde bu konu üzerine iki internet yayını yaptık ve gelen

tepkiler şimdiye dek aldıklarımızın en büyüğüydü. Bu durum, orijinal olarak Çölde Zafer adıyla basılmış olan yazdığım ilk kitaba dönüp yeniden bakmama neden oldu.

O kitabı yaklaşık otuz yıl önce yazmıştım. Kitabı bir kere daha dikkatlice okuduğumda, bunun 80'lerin sonları ve 90'ların başlarına daha uygun peygamberliksel bir mesaj olduğunu anladım. Bu nedenle, editörümle birlikte zamandan bağımsız gerçekleri ışığa çıkardık, son otuz yılda toplanmış çok sayıda anlayışı ekledik ve baştan aşağı yeniden yazdık. Bu nedenle bu kitap güncellenmiş ve revize edilmiş bir eser değil, aksine taze, yeni bir mesajdır. Elinizde tuttuğunuz bu kitabın artık zamandan bağımsız bir mesaj içerdiğine ve hem şimdiki hem de gelecekteki kuşakların bu önemli dönemi aşmalarına yardımcı olacağına inanıyorum.

“Her şeyin mevsimi, göklerin altındaki her olayın zamanı vardır” (Vaiz 3:1). Hayatlarımızda mevsimler var ve her mevsimin bir amacı var. Doğru davranmak için mevsimin amacını anlamamız önemlidir. Kar kıyafetiyle telesiyeye binerek elinde kayaklarla dağa çıkan bir adamın yere bastığında yaşadığı şaşkınlığı izlemek ilginç olur. Neden? Çünkü mevsim yazdır ve etrafta hiç kar yoktur! Eylemleri kış mevsimi için yararlıdır, ama bu mevsimde zararlıdır.

Bu kitaptaki amacım bu önemli budanma ve güçlenme mevsimi hakkında anladığım şeyleri paylaşmaktır. Amacı: hazırlık. Hizmetle ilgili çok şey söylediğimi hemen fark edeceksiniz. Hepimiz çağrıldık; bazılarımız iş dünyasına, bazılarımız eğitim alanına, bazılarımız sağlık sektörüne, bazılarımız devlete ve liste uzar gider. Benim çağrım beş yönlü hizmettir ve öykülerim bunu yansıtıyor. Ancak Tanrı sizi hayatın hangi alanına çağırmış olursa olsun, ilkeler değişmez. İş dünyasındakilerin de tıpkı Müjde'ye hizmet edenler gibi hazırlık zamanına ihtiyaçları vardır. Ve aynı şey hayatın diğer tüm alanları için geçerlidir.

Bir başka ayrıntı: Kitabın içeriğine “Yolculukta hayatta kalmanın ipuçları” başlığı altında bazı ek bilgiler ekledim. Bunlar birbirinden bağımsız, kısa teşvik sözleri olup çöldeki zamanınızı mümkün olduğunca üretken geçirmenizle ilgilidir. Mevsim konusunda bilgisizliğe düşüp

benim gibi acı çekmek zorunda kalmamanız için bu mesajın açıklık getirmesini ve tatmin eden tek Tanrı'nın ardından gitmeye devam etmeniz için sizi cesaretlendirmesini umut ediyorum.

En içten dileklerle,

John Bevere

Ocak 2019



# 1

## “NEREDESİN?”

*Çoraklığın ve perişanlığın acısını itidalle çektiğimizde,  
Tanrı'ya sevgimizle tanıklık ederiz; ama varlığının  
tatlılığıyla bizi ziyaret ettiğinde Tanrı  
bize olan sevgisine tanıklık eder.*

– Madame Guyon / Jeanne-Marie Bouvier de la Motte-Guyon

*Doğuya gitsem orada değil,  
Batıya gitsem O'nu bulamıyorum.  
Kuzeyde iş görse O'nu seçemiyorum,  
Güneye dönse O'nu göremiyorum.*

– Eyüp 23:8-9

**H**erkese öfkeliydim. Ve sebebinden gerçekten emin değildim.

Hiçbir şey yolunda görünmüyordu.

İlk oğlumuz Addison on sekiz aylıktı ve ona sabır gösteremiyordum.

Eşim Lisa'ya bağıryordum.

Pastöründen memnun değildim.

Birlikte çalıştığım insanlara kızgındım.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen Tanrı'ya da kızgın ve kırgındım. “Ne yapıyorsun?” diye söyleniyordum.

“Neden hayatımda çalışmıyorsun?”

“Bana verdiğin vaatler neden yerine gelmedi?”

“Neden her şey yanlış gidiyor?”

“Neden benimle konuşmuyorsun?”

Kendimi tekrar ve tekrar şikayet edip “Neredesin?” diye mırıldanıırken buluyordum.

Rab'bin, adını fısıldadığımız an gelip size hemen yanıt verecek kadar yakın görüldüğü bir zamanı hiç deneyim ettiniz mi?

Ama sonra O'na mesaj üstüne mesaj gönderdiğiniz, ama hiç yanıt almadığınız bir zaman geldi. Sanki hayatınızdan tamamen kaybolmuş gibi göründü. Belki de hayatınızda tam da böyle bir zamandan geçiyorsunuz ve sessizliğe bağırarak istediğiniz soru benim sorduğumun aynısı: “Tanrım, neredesin?!”

Çöldeydim, ama bunu bilmiyordum. Dallas, Teksas'ta yaşıyordum ve Tanrı tarafından unutulmuş iyi bir İsa izleyicisi olduğumu düşünüyordum.



Genç bir imanlı olarak sanırım çöle yaptığım ilk gerçek ziyaretti.

Bundan önce, tek yapmam gereken Rab’be yakarmaktı ve Rab anında yanıt verirdi. O’nun en önemsiz isteklerimi bile hemen yanıtladığını hatırlıyorum. Varlığı çok yakın, belli ve güçlüydü. Şimdi ise neler olduğunu anlayamıyordum. Dizlerimin üzerinde günbegün yakarıyordum, “Tanrım, neler oluyor? Sanki milyonlarca kilometre uzaktasın!”

Hayatımı gözden geçirip durdum ve sordum, “Ne kadar berbat bir günah işlemiş olabilirim?”

Aslında, elbette gerçek şuydu ki, gezegendeki diğer her insan gibi periyodik olarak günaha düşüyordum, ama ayrıca hemen tövbe ediyor ve İsa’nın sunduğu bağışlamayı kabul ediyordum. Bildiğim kadarıyla, hayatımda devam eden, isteyerek işlediğim bir günah yoktu.

“Tanrım, neden artık benimle konuşmuyorsun?” diye bir günden diğerine sorup durdum.

Kutsal Kitap’ın o büyük adamıyla, yani Eyüp’le kesinlikle aynı ligde değildim, ancak bazı tepkilerim onunkilerle aynıydı. Eyüp’ün eskiden yabancı gelen bazı sözleri şimdi anlamlı geliyordu. Bazı ayetler çölde terk edilmişliğe benzeyen bu hisleri çok iyi ifade ediyordu:

Doğuya gitsem orada değil,  
Batıya gitsem O’nu bulamıyorum.  
Kuzeyde iş görse O’nu seçemiyorum,  
Güneye dönse O’nu göremiyorum.  
(Eyüp 23:8-9)

Dua etmeye devam ettim, ama gökler sanki tunçtan gibiydi.

Sonra Rab, bana Hristiyan yaşamının bir çocuğun büyümesiyle benzerlikler taşıdığını gösterdi. Şimdiye dek ruhsal bir bebektim, ama şimdi yeni bir aşamaya geçiyordum. O dönemde önünde harika bir doğal örnek vardı. Addison yaklaşık on sekiz aylıktı. Lisa mükemmel bir anneydi ve Addison ne zaman ağlasa onunla ilgilenmek üzere hemen yanına gelirdi. Bir an içinde kendisini annesinin kollarında bulur, meme emerken aldığı teselli ve tatminin zevkini çıkarırdı.

Ama sonra Addison, her çocuk gibi büyümeye ihtiyaç duydu. Dört

oğlumuzun da kendi kendilerine beslenmeleri gereken bir zaman geldi. Aman Tanrım, ne dağınıklık; biliyorsunuz! Yemeye çalışırlar ve yemeğin yarısı mama sandalyesinde ve yerlerdedir.

Çocuklar, onları eskiden olduğu gibi beslemediğiniz için sinirlenirler, ama aslında yaptığınız şey sorumlu birer anne baba olmaktır. Oğullarımız yemeklerini etrafa saçarken, müdahale edip kontrolü ele almak istiyorduk, ancak böyle yapmanın onların ilerlemesine engel olacağını biliyorduk. Oğullarımızın büyümesine izin veriyorduk. On sekiz yaşına geldiklerinde onları hâlâ kaşıkla beslemeyi kesinlikle istemiyorduk!

Bebekler büyürken, büyümelerini ve gelişmelerini teşvik etmek için aldıkları yardım düzeyi değişir. Tanrı, ruhsal olarak gelişip olgunlaşabilmemiz için bizimle de benzer bir şey yapar. Yeniden doğduğumuzda ve Ruh'uyla doğduğumuzda, bir dönem için her çığılığımızda bize kendisini gösterir. Ama sonra, zaman geçtikçe ve büyümemiz ve olgunlaşmamız için sadece süt istemenin ötesine geçtiğimizde (İbraniler 5:12), her çağrımıza anında yanıt vermediği zamanlardan geçmemize izin verir.

Ruhsal olgunlukta büyümenin her insanın çocukluktan yetişkinliğe geçiş deneyimine benzediğini anladığım zaman, daha çok düşündüm ve merak ettim, *Hatalı mıydım?* İçinden geçtiğim şey Rab'den gelen bir tür ceza değil mi? Bir şeyler öğrenmek için çöle *götürülmüş olmam mümkün mü? İsa'yı izlemek ve O'na hizmet etmekte daha donanımlı olmam için büyüyor muyum?*

Sonra İsa'nın tam olarak aynı şeyi yaşadığını hatırladım. Vaftizci Yahya tarafından vaftiz edildikten ve Babası tarafından övüldükten hemen sonra, Kutsal Ruh tarafından çöle götürülmüştü. Azarlanmıyordu ve kesinlikle hiçbir günah işlememişti.

Bu nedenle kızgınlığın ve acınası durumun ortasında, birden bu düşünce dank etti: Belki de bu çöl deneyimi düşündüğüm kadar korkunç değildir?

## Çöl Algısı

Eğer İsa gibi olacaksak, karakterimiz gelişmelidir. Ve büyük oranda, bunun gerçekleşmesi için Tanrı'nın seçtiği yer çöldür. Ve çoğu zaman biz oradayken, Tanrı kilometrelerce uzakta ve vaatleri boş görünür. Ama

bunlar sadece histir ve gerçek değildir. Gerçekte, çok yakındadır, zira bizi asla terk etmeyeceğini ve asla yüzüstü bırakmayacağını vaat etmiştir (İbraniler 13:5).

Çöl yolculuğu, hayallerinizin ve bir zamanlar Tanrı'nın sağlayacağından emin olduğunuz vaatlerinin tam zıttı yönde ilerliyor gibi göründüğünüz bir zamandır. Çölde ruhsal büyüme ve gelişme hissetmezsiniz. Aslında gerilediğinizi hissedebilirsiniz. Varlığı artmak yerine azalıyor görünür. Sevilmediğinizi ve ihmal edildiğinizi bile hissedebilirsiniz. Ama bu doğru değildir.

Esasen çöl, oraya vardığınızda çok yalnız hissetseniz bile, içten Mesih izleyicilerinin ortak istikametidir. Gerçek şu ki, çöl Tanrı'nın her bir çocuğu için gerekli bir varış noktasıdır. İsa'nın bir öğrencisi olarak sağlıklı bir olgunluğa doğru ilerlemek için çöle doğru pek çok yolculuk yapabilirsiniz.

Keşke bu çorak alandan sizi çıkmanız için bir kestirme ya da yan yol gösterecek bir Google Haritası seçebileceğinizi söyleyebilseydim, ama böyle bir harita yok. Ve, dostum, bu iyi bir şey, çünkü eğer vaat edilmiş toprağımıza ulaşacak çöl yolculuğu, yani bu dönemi ya da zamanı kabullenmemiz gereklidir!

## Peki Çöl Nedir?

Çok şükür, çoğumuz çok az miktarda su ve sığınacak yerin olduğu gerçek bir çölde fiziksel olarak hayatta kalma mücadelesi vermedik. Günler sıcak, geceler soğuk, yalnızız, aç ve susuzuz. Bu da yetmezmiş gibi, kaybolduk ve yolumuzu nasıl bulacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok. Böyle tecrübeden geçmemiş olabiliriz, ama çöl hislerimiz mutlaka olmuştur. Bu kitapta, kendi çöl ziyaretlerimden bir takım kilit olayları paylaşacağım—bunlardan çok sayıda yaşadım ve hiçbiri piknik değildi!

İyi haber şu ki, Tanrı'ya boyun eğmeye istekliyse, çöl dönemi olumsuz bir zaman olmak zorunda değildir. Bunun pek mantıklı gelmediğini biliyorum, ama çölün amacı oldukça olumludur: eğitmek, arındırmak, güçlendirmek ve Ruh'un yeni bir hareketine hazırlamak

suretiyle daha meyveli olmamızı sağlamaktır.

Bilmeden, çöle girdiklerinde birçok insan paniğe kapılır ve hikmetsizce davranır. Durumu anlamadan yanlış şeylerin peşinden gider ve yanlış kararlar alırlar. Örnek olarak kariyer değişikliği ya da kilise değiştirmek verilebilir, yani kendilerine mutluluk vereceğini ya da normal olanı geri getireceğini düşündükleri radikal bir adım atarlar. Bekâr biri için bu adım, acılı bir ayrılığın ardından yeni bir ilişkiye zıplamak olabilir.

Tanrı'nın sizi özellikle kurak bir duruma neden koyduğunu anlamadan kaçış rotası aramaya başlarsanız, çöl zamanınızı bilmeden uzatırsınız. Böyle yapmanız daha fazla güçlüğe, hayal kırıklığına ve hatta yenilgiye neden olabilir, çünkü Tanrı'nın sizi yönlendirdiği mevsimi ya da yeri anlamıyorsunuz.

İsrailoğulları'nın çölde geçirdikleri kırk yıl boyunca yaşadıkları durum buydu. Başlarına gelenleri tam anlamadıkları için bütün bir kuşak Vaat Edilmiş Ülke'yi miras almaya uygun görülmedi. Ne trajik! Tanrı'nın onları çöle götürmesinin nedeni, onları sınamak, eğitmek ve vaat ettiği yeni yuvalarını ele geçirebilecek güçlü savaşçılar olmaları için onları hazırlamaktı. Ama İsrailoğulları, çöl ortamını hatalı bir şekilde ceza gibi algıladılar; bu nedenle söylendiler, şikayet ettiler ve sürekli şehvetle doldular.

Çölden çıkıp Vaat Edilmiş Ülke'yi ele geçirme zamanı geldiğinde, casusların verdiği istihbaratı duydular ve tüm halk söylenen kişilerin ve şikayetçilerin kötü haberlerine kulak verdi. Tanrı'nın vaatleri ve dirayeti ile insanın algıları ve dirayetsizliği arasında bir seçim yapmaları gerektiğinde, Tanrı yerine insana inanmayı seçtiler. Yenilgiye uğrayacakları ve süt ve bal akan ülkeyi ele geçiremeyecekleri yalanını kabul ettiler. Tanrı'nın doğasını ve karakterini bilmemeleri kötü davranmalarına neden oldu.

Bu nedenle Tanrı “Tamam, kendi yolunuzdan gidin” dedi. Bir yıl sürecektir kısa bir çöl yolculuğu olması gereken şey ömür boyu süren bir deneyime dönüştü.

*Of!* Ne siz ne de ben özgeçmişimizde böyle bir karar olsun isteriz! Ama Elçi Pavlus'un işaret ettiği gibi onların hatalarından öğrenebiliriz: Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna

ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçirildi” (1. Korintliler 10:11).

Eğer bir çöl deneyimine girdiğimizi nasıl anlayacağımızı öğrenebilirsek, dışlarımızı gıcırdatıp şikayet etmek yerine, çölün ötesinde yeni bir olgunluğun, gücün, bereketlerin, fırsatın ve gerçekleşen vaatlerin bulunduğu “vaat edilmiş ülkenin” olduğunu bilerek şükredebiliriz. Bu anlayış zor zamanları bir nebze dayanılır kılmaz mıydı? O zaman Yakup’un kaleme aldığı şu ayetlere amin diyeceğiz:

Kardeşlerim, çeşitli denemelerle yüz yüze geldiğinizde bunu büyük sevinçle karşılayın. Çünkü bilirsiniz ki, imanınızın sınanması dayanma gücünü yaratır. Dayanma gücü de, hiçbir eksiği olmayan, olgun, yetkin kişiler olmanız için tam bir etkinliğe erişsin. (Yakup 1:2, 4)

## **Çölde Olmam İşleri Gerçekten Berbat Ettiğim Anlamına mı Geliyor?**

Güzel soru!

Çöl mevsimine girdiğimizde çoğumuzun şunu sorması gayet normaldir, “Neyi yanlış yaptım? Tanrı’yı nasıl bu kadar gücendirdim?” Aslında bu sorular çölün anlamını ya da amacını yanlış anlamaktan ileri gelir.

Kutsal Kitap’ta ve tarih boyunca, insanlar çölün Tanrı’daki kaderlerine hazırlık zamanı olduğunu keşfettiler. Yani çöl, Tanrı’nın insanı red-detmesi değil, onu hazırlamasının yeridir.

Kötü seçimlerin bir sonucu olarak hayatta kurak bir yere çıkmanın kesinlikle mümkün olduğunu düşünüyorum. Gerçek şu ki, İsa’ya benzer olmakta ne kadar yol alırsak alalım, hâlâ uğraşmamız gereken günahlar ve işleri berbat etme potansiyelimiz vardır. Bu nedenle, gerçekten çok kötü bir kararın ya da bir dizi çok da iyi olmayan seçimin bizi çukura düşürebilmesi mümkündür.

Ama konunun özü şudur: bağışlayıcı bir Tanrı’ya ve zayıflıklarımızda bize yakınlık duyan yüce bir Başkâhine sahibiz. Bu yüzden, çu-

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #1 Zamanınızı anlayın

Çoğumuz çöle şaşırırız. Tanrı çok iyidir ve O'nun bereketlerine, varlığına ve vaatlerine alışmışızdır. İyi zamanların sona ermesini asla beklemeyiz. Ama sonra bir gün bir şeylerin değiştiğini fark ederiz. Bu yüzden panik olmak yerine, geri adım atmak ve biraz perspektif kazanmak önemlidir. Neyin içinden geçtiğinizi anlamamız gerekir, çünkü eğer mevsimi ve nerede olduğunuzu anlamazsanız, yanlış tepki verirsiniz.

Güney Florida ikliminden Kanada'nın kuzeyine taşınmaya benzer. Kış geldiğinde ve sıcaklık sıfırın çok altına düştüğünde, nerede olduğunuzu bilmeniz iyi olur yoksa dışarıya paltosuz çıkabilirsiniz!

Aynı şey çöl için de geçerlidir. Eğer çorak bir yerde zaman geçireceğinize işaret eden ipuçlarına dikkat etmezseniz, bolca hüsrana yaşar ve hatta bedeli ağır olacak bir hata yapabilirsiniz. Eski Antlaşma'da İssakaroğulları'nın "İsrailliler'in ne zaman ne yapması gerektiğini bilen kişiler" (1. Tarihler 12:32) olduklarını okuyoruz. Çöl zamanını anladığınızda, ne yapmanız gerektiğini de bileceksiniz.

kurdan çıkmanın ya da belki de kendi yarattığımız çölden çıkışa doğru ilerlemenin ilk adımı, sevgi dolu Babamız'a giderek O'na şöyle seslenmektir: "Baba, \_\_\_\_\_ (boşluğu doldurun) yaparak günah işledim. Lütfen beni bağışla. Bu günahımdan tövbe ediyorum ve şimdi lütfun sayesinde farklı yaşayacağım."

Yani demek istiyorum ki, bazı hatalar yüzünden kurak bir yerde olsanız bile, Rab'le barışın, size öğretmek istediği şeyi tamamlamasına izin verin, yolunuza devam edin ve çölden daha kısa zamanda çıkacağınızı umut edin. Elbette, ne zaman olacağı O'nun kararıdır; Mezmur yazarı şöyle yazar, "Hayatım senin elinde" (Mezmur 31:15). Bütün bun-

ları söyledikten sonra, yine de çölde olmanızın nedeni, büyük olasılıkla Tanrı'nın şu anda tam olarak orada bulunmanızı istemesidir. Kendinizi bu zorluk diyarına düşürecek bir hata yapmadınız. Biliyorum, bu durum bazı açılardan bu deneyimi uğraşması daha güç bir hale getirir. Bu kitabı yazmamın başlıca sebeplerinden biri budur; Tanrı'nın çöle nasıl baktığını ve büyüyerek İsa'ya daha çok benzemeniz için çölü ne kadar çok kullanmak istediğini anlamanıza yardımcı olmak!

Açıkça anlaşılması gereken bir diğer nokta ise, Tanrı'nın sizi Şeytan'ın hilelerine terk etmek ve unutmak için çöle getirmedir. Mısır'dan çıkan halkın ikinci kuşağı Vaat Edilmiş Ülke'ye girmeden önce Tanrı onlara şunu hatırlattı:

Tanrınız RAB'bin sizi kırk yıl boyunca çölde dolaştırdığı uzun yolculuğu anımsayın! Buyruklarına uyup uymayacağınızı, amacınızın ne olduğunu öğrenmek için sizi sıkıntılara sokarak sınadı. (Yasa'nın Tekrarı 8:2)

Bu yüzden, İsrailoğulları akılsızlıkları, nankörlükleri ve isyanları nedeniyle işleri berbat etmiş ve çölde fazladan kalmış olsalar da, Tanrı bütün bunları iyiliğe çevirecekti! Tanrı işte bunu yapar ve bu beni çok mutlu ediyor! Sizi etmiyor mu?

Yanlış bilgi almayın; sırf çöldesiniz diye Tanrı hayatlarımızda çalışmayı durdurmaz. Bizi çölden geçirir; O olmadan, asla çölü geçemeyiz. Dahası, bizi kullanmaya karar verene dek rafa koyduğumuz bir yer de değildir çöl. Şefkatli Babamız'ın çalışma biçimi bu değildir. Tersine, kudretli biçimde çalıştığı bir yer ve zamandır.

Şu sözü duymuşsunuzdur, “Ağaçlardan ormanı görememek.” Evet, çöl buna çok benzer; çölün ortasında Tanrı'nın çalıştığını görmek zordur.

Bu önemli gerçek açıkça ifade edilmelidir: çöl bir yenilgi yeri değildir, en azından Tanrı'ya itaat edenler için. Açlıktan zayıf düşen İsa, kırk gün boyunca çölde yanında güveneceği ya da teşvik alacağı hiçbir insanın bulunmadığı ve fiziksel rahattan ya da doğüstü bir tezahürden yoksun olduğu bir durumda Şeytan'ın saldırısına uğradı. İsa onu Rab'bin

Sözü'yle alt etti! Çöl Tanrı'nın çocuklarının yenildiği bir zaman değildir: "Bizi her zaman Mesih'in zafer alayında yürüten... Tanrı'ya şükürler olsun!" (2. Korintliler 2:14).

İsrail halkı çölde yolculuk ederken o bölgedeki uluslar tarafından taciz edildiler. Rab İsraililer'e onlarla savaşmalarını buyurdu. İsrailoğulları Amorlular'ı (Çölde Sayım 21:21–25), Midyanlılar'ı (Çölde Sayım 31:1–11) ve Başan halkını (Çölde Sayım 21:33–35) bozguna uğrattı. Eğer Tanrı'nın amacı onların yenilgiyi deneyim etmesi olsaydı, pozisyonlarını savunmalarını söylemezdi. Bir yenilgi zamanı olarak niyet edilmemiş olsa da, birçoğu Vaat Edilmiş Ülke'ye girmeden öldü. Tanrı'nın arzu ettiği yol bu değildir, ama maalesef itaatsizliklerinin sonucuydu.

Çölün ardındaki nedenin Tanrı'nın onaylamaması ya da cezası olmadığını, umuyorum yüreğinize yerleştirdiniz. Tanrı'nın sizi terk ettiği ya da unuttuğu bir yer de değildir. Yere yatıp yenilgiyi kabul ettiğimiz bir yer hiç değildir!

## Tanrı İyi Bir Şeyler Yapmak Üzere!

Çöl zamanı belirtiler, bereketler, bolluk ya da harikalar aramanın zamanı değil, Tanrı'nın yüreğini aramanın zamanı olup içinde karakter ve güç üretecektir. Vizyonu sürdürme zamanıdır. Aksi halde, yüreklerimizde vadin net bir görüntüsü olmadan, bu zaman teşvik kırıcı görünecek ve şikayeti büyütecektir.

Eğer hayattaki pozisyonunuza dair bir anlayışınız varsa, hayatınız bakış açısına girer. O zaman Tanrı'nın elini görebilir, hatta dokunuşunu bile hissedebilirsiniz. O'na olan sevginizin "Benim yararına ne yapacak?" sorusunun ötesine geçerek "Benim için isteği nedir?" sorusuna olgunlaşmasının zamanıdır.

Biraz önce eski kutsallardan Eyüp'ün ifade ettiği düş kırıklığına değindim; Tanrı'nın neler yaptığını kavrayamamasına. Nereye dönerse dönsün, Tanrı'yı bulamadı! Eğer Eyüp'ün analizi sadece bundan ibaret olsaydı, gerçek bir hayal kırıklığı olacaktı. Ancak Eyüp çaresizlik içinde vazgeçmedi ve şu iman ve umut sözleri ağızından döküldü:



Ama O tuttuğum yolu biliyor,  
Beni sınıadığında altın gibi çıkacağım. (Eyüp 23:10)

Ne kadar nefes kesici bir görüş! Tanrı’nın bizi nereye götürdüğünü zorlukla anlamaya çalışırken, O yolu biliyor. O’na tamamen güvenebiliriz, çünkü Elçi Pavlus şöyle yazıyor, “Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı’nın bunu Mesih İsa’nın gününe dek bitireceğine güvenim var” (Filipililer 1:6).

Ve bunun gerçek olduğunu biliyoruz... lden geçerken bile.



# 2

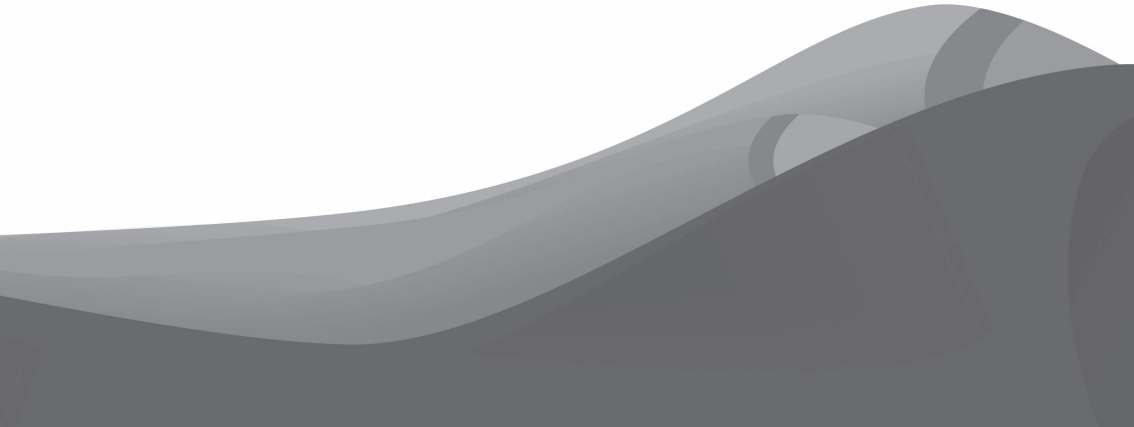
# İYİ YOL ARKADAŞLARI

*Hristiyanlar sıkıntı fırtınalarıyla karşılaştığında, daha büyük bir güzellikle yükselebilirler. Tıpkı dağ sırtlarında yetişen ağaçlar gibidirler. Rüzgarla dövülürler, ancak en güçlü odunlar bu ağaçlardan gelir.*

**– Bill Graham**

*Kutsal Ruh 'la dolu olarak Şeria Irmağı'ndan dönen İsa, Ruh'un yönlendirmesiyle çölde dolaştırılarak...*

**– Luka 4:1**



**C**öle hoş geldiniz! Böyle neşeli bir karşılamaya şaşırдыңız mı? Normalde ruhsal bir çölde zaman geçirmenin iyi bir şey olmasını beklemezsiniz, ama sevgili Babamız'ın böyle yerlere büyük bir saygısı olduğunu ve artık iyi bir yol arkadaşına sahip olduğunuzu bilmeniz gerekiyor.

Eğer çölün, iman yolculuğunuz sırasında ziyaret etmek için iyi bir yer olmayabileceğini düşünüyorsanız, tekrar düşünmenizi teşvik ederim! Gerçek şu ki, sayısız kutsal, hatta bizzat Tanrı Oğlu çölde önemli miktarda zaman geçirmiş ve çöle ayak izlerini bırakmıştır.

Diğer bir deyişle, çöle gittiğimizde iyi arkadaşlar arasındayız... Ve yalnız değiliz.

Lütfen beni isimlerin arkasına sığınmakla suçlamayın, ama çölde yaşayanların listesi oldukça etkileyici.

Elbette Kutsal Kitap'ın "Doğu'daki insanların en zengini" diye tanıttığı Eyüp'ten zaten söz ettim (Eyüp 1:3). Eyüp mallarını, çocuklarını, sağlığını, karısının desteğini, kısacası her şeyini kaybetti. Fevkâlade doğru biri olmasına rağmen, dostları tarafından gizlice günah işlemekle de suçlandı. Eyüp, kendi çölü içinde o kadar umutsuzdu ki, hiç doğmamış olsa daha iyi olacağını söyledi.

Çöle yürüdüğünüzde Ur Kenti'nde zengin bir adam olarak rahat yaşarken Tanrı tarafından her şeyini bırakarak ona göstereceği vaat edilmiş ülkeye doğru yeni bir yolculuğa çağrılan İbrahim'e katılırsınız. Ve Sara, bu yolculuğun her adımında onunla birlikteydi! Yolculuklarının çoğunu çöllerde geçirdiler.

Musa çöle son derece aşınaydı. Firavun'un sarayında bir prens olarak yetiştirildi, ama bir Mısırlı'yı öldürdükten sonra kendisini çölde buldu. Orada kırk yıl boyunca koyun çobanlığı yaptı ve Tanrı yanan çalı içinde kendisini O'na gösterdi:

Musa kayınbabası Midyanlı Kâhin Yitro'nun sürüsünü güdüyordu. Sürüyü çölün batısına sürdü ve Tanrı Dağı'na, Horev'e vardı. RAB'bin meleği bir çalıdan yükselen alevlerin içinde ona göründü. Musa baktı, çalı yanıyor, ama tükenmiyor. "Çok garip" diye düşündü, "Gidip bir bakayım, çalı neden tükenmiyor!" RAB Tanrı Musa'nın yaklaştığını görünce, çalının içinden, "Musa, Musa!" diye seslendi. Musa, "Buyur!" diye yanıtladı. (Mısır'dan Çıkış 3:1-4)

Sonra, bildiğimiz gibi, Musa Mısır'a geri döndü ve halkı Mısır'dan çıkarıp çöle yönlendirdi!

Çölde, kendi kardeşleri tarafından çukura atılan ve sonra köle olarak Mısır'a satılan babasının en sevdiği oğlu Yusuf'la karşılarız. Daha sonra işlemediği bir suçtan ötürü mahkûm edilerek zindana atıldı. Tanrı orada, Firavun'un zindanında Yusuf'a kendisini açıkladı ve fırıncı ile sakisinin düşlerini yorumlamaya başladı. Bu durum Firavun'un düşünüyorumla-ması için bilmeden onun yolunu hazırladı.

Ve Kral Davut. Samuel onun bir sonraki kral olacağını önceden gördü, ancak kısa süre sonra Davut, tahtına mağaralarda yaşayarak ve çölde dolanarak hazırlanmaya başladı. Tanrı Davut'a onun Çobanı, Gücü, Kalkanı ve Kalesi olduğunu orada açıkladı.

Vaftizci Yahya büyük bir peygamber olmaya çağırıldı; babası bunu açıklayan bir vahiy almıştı. Ancak Rab, Yahya'ya bir Kutsal Kitap okulunda değil, çölde kendisini açıkladı ve Yahya, Yahuda çöllerinde yaşayarak deriden giysiler giydi ve çekirge yedi. Luka 3:2-3'de şöyle yazar: "...Bu sırada Tanrı çölde bulunan Zekeriya oğlu Yahya'ya seslendi. O da Şeria Irmağı'nın çevresindeki bütün bölgeyi dolaşarak insanları, günahlarının bağışlanması için tövbe edip vaftiz olmaya çağırırdı."

Tanrı, Yeni Antlaşma'nın çoğunu oluşturacak olan gizemleri Pavlus'a Arabistan çöllerinde vahyetti ve Pavlus bunun hakkında şöyle yazdı, "Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlu'nu bana göstermeye razı olunca hemen insanlara danışmadım; Yeruşalim'e, benden önce elçi olanların yanına da gitmedim; Arabistan'a gittim..." (Galatyalılar 1:16-17).

Elçi Yuhanna İsa Mesih'in Vahyi'ni aldığı anda neredeydi?

İsa'ya ait biri olarak sıkıntıda, tanrısal egemenlikte ve sabırda ortağımız ve kardeşiniz olan ben Yuhanna, Tanrı'nın sözü ve İsa'ya tanıklık uğruna Patmos denilen adada bulunuyordum. (Vahiy 1:9)

Patmos ıssız bir adaydı ve çöl deneyimi için mükemmel bir yerdi.

En önemlisi, halkın ortasında Babası'ndan ve Kutsal Ruh'tan kut-sama aldıktan sonra Şeytan'ın ayartılıyla yüzleşmek için çöle gönderilen İsa size eşlik ediyor.

Şunun çoğu zaman tekrarlanan bir motif olduğunu gözlemledim: Tanrı, gelecekte bizim aracılığımızla yapmak istediği büyük şeyleri bize gösterir ve sonra bizi hazırlamak için doğruca bir çöle yönlendirir.

Eğer çöl ortamı büyük Tanrı adamları ve hatta Rabbimiz İsa için gerekli görüldüyse, daha kolay bir yol olmasını kesinlikle tercih etmeme rağmen çölde bir süre geçirmenin benim için iyi olacağı fikrini idrak edebiliyorum. Çöl Tanrı'nın bizi sınavdığı, alçalttığı, güçlendirdiği ve arıttığı yerdir. İçimizde tanrısal karakteri burada oluşturur. Gelecekte Egemenliği'nde yapılacak meyveli çalışmanın hazırlık alanıdır.

Çöl konusundaki en heyecanlı şey, Tanrı'nın taptaze yollarla kendisini açıkladığı yer olmasıdır! Peygamber Yeşaya şöyle der:

RAB Siyon'u ve bütün yıkıntılarını avutacak.

Siyon çölünü Aden'e, bozkırı RAB'bin bahçesine döndürecek.

Orada coşku, sevinç, şükran ve ezgi olacak. (Yeşaya 51:3)

Tanrı, Adem'e kendisini Aden Bahçesi'nde tanıttı ve orada paydaşlık yaptılar.

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #2 Kendinizi ne kadar yalnız hissederseniz hissedin, Tanrı oradadır

Çoğu zaman önemli bir çöl deneyimi Tanrı'nın ortadan tamamen yok olması gibi gelir! Varlığını hissetmeye en çok ihtiyacınız olduğu zaman, sanki milyonlarca kilometre uzakta gibidir.

Tanrı'nın varlığının iki tezahürünü anlamanız önemlidir. İlk Kutsal Yazılar'daki şu ayete dayanır, "Seni asla terk etmeyeceğim, Seni asla yüzüstü bırakmayacağım" (İbraniler 13:5). Bu, Tanrı'nın her yerde olma sıfatıdır. Kral Davut bununla ilgili şöyle der: "Göklere çıksam, oradasın, ölümler diyarına yatak sersem, yine oradasın" (Mezmun 139:8). Eğer Kutsal Yazılar'a iman ediyor ve Tanrı'ya güveniyorsanız, o halde nasıl hissederseniz hissedin ya da ne olursa olsun Tanrı sizinledir.

Tanrı'nın varlığının hepimizin sevdiği ve Hristiyan yaşamının bir parçası olan diğer tezahürü ise açıkça belli olan varlığıdır. Belli olan varlık ile kastedilen şey görünmeyen görünmesi, duyulmanın duyulması ve bilinmeyeninin bilinmesidir. Bu tezahürde Tanrı kendisini beş duyumuz aracılığıyla belli eder. Böyle bir karşılaşma harikadır ve tapınma, özel dua, ormanda bir yürüyüş, gündelik hayatın sıradan işleri gibi belki de sayısız yolla gerçekleşebilir.

O halde çölde ruhsal olarak acıkıp susadığınız zaman, eğer Tanrı gelip sizi güzel, nefes kesici varlığıyla bereketlemezse, sadece rahatlayın ve O'nun vaatlerine güvenin: "Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım." Varlığını açıkça belli etmediğinde bile O'nu yücelttiğimizde, O'na olan sevgimizin tükenmediğini daha gür bir sesle iletmiş oluruz.

Çölde Rab'be acıkıp susarsınız. Bu nedenle, Tanrı kendisini size açıklamaya hazırlandığında, yoksun ve daha da odaklı halinizle bu hayata dair şeylerden daha kolayca uzaklaşarak O'na dönebilirsiniz. Eğer Tanrı'nın bize yaptığı çağrıya karşılık vereceksek, deneyimimiz bunun gibi olacak. Rab, çölde kendisini bize taze bir yolla açıklar. Yeşaya 45:15 der ki, "Gerçekten sen kendini gizleyen bir Tanrı'sın, ey İsrail'in Tanrısı, ey Kurtarıcı!" O'nu derinden arzu edenlerin içinde yürekten bir paydaşlığa karşı daha büyük bir açlık yaratmak amacıyla bunu yapar. Rab ayrıca kendisine acıkmayanlardan da kendisini gizler. Olsa da olur olmasa da olur biçiminde yaklaşılmasını kabul etmez. Asla sıradan sayılmaz.

## Tanrı'ya Aç

Tanrı, kendisini bütün yürekle arayıp soranlara kendisini gösterecektir.

Hatırlarsanız, Tanrı İsrailoğulları'nı alçaltmak ve acıkmalarını sağlamak için çöle getirdiğini söyledi. Ne var ki, Tanrı'ya açlık duyan Yeşu'nun aksine halk Rab'bin onlardan uzaklaştırdığı şeylere açlık duydular. Bu yüzden, Musa'ya yapmış olduğu gibi kendisini onlara göstermek için geldiğinde, O'na karşı hiç iştahları yoktu. Esasında O'nu reddettiler. Yasa'nın Tekrarı'nda okuyoruz:

Dağ alev alev yanarken karanlığın içinden sesi duyduğunuzda bütün oymak başlarınız ve ileri gelenlerinizle bana yaklaştınız. 'Tanrımız RAB bize yüceliğini ve büyüklüğünü gösterdi' dediniz, 'Ateşin içinden sesini duyduk. Bugün Tanrı'nın insanla konuştuğunu ve insanın ölmediğini gördük. Neden şimdi ölelim? Bu büyük ateş bizi yakıp yok edecek. Tanrımız RAB'bin sesini bir daha duyarsak öleceğiz. Ateşin içinden seslenen, yaşayan Tanrı'nın sesini bizim gibi duyup da sağ kalan var mı? Sen git, Tanrımız RAB'bin söyleyeceklerini dinle. Sonra Tanrımız RAB'bin bütün söylediklerini bize anlat. Biz de kulak verip uyacağız.'  
(Yasa'nın Tekrarı 5:23-27)



Tanrı, bir kez daha Musa'ya yapmış olduğu gibi çölde onlara kendisini göstermek istedi, ancak halk geri çekildi ve Musa'ya şunu rica etti: “Sen git, Tanrımız RAB’bin söyleyeceklerini dinle. Sonra Tanrımız RAB’bin bütün söylediklerini bize anlat. Biz de kulak verip uyacağız.”

Ne üzücü ki, halk Tanrı’yı asla tanımadı, sadece O’nun hakkında bazı şeyler bildi. Bu nedenle, Tanrı’nın buyruklarını asla yerine getiremediler. O’nu tanımadıkları için, vaat edilen ülkeyi asla göremediler ve çölde ölüp gittiler.

Tanrı, Yahya’ya, Musa’ya, Davut’a, Yusuf’a, Pavlus’a ve diğerlerine yaptığı gibi bizi çöle getirdiği zaman amacı bizi sınamak, O’na mı yoksa uzaklaştığımız rahata ve zevklere mi acıkacağımızı görmektir. Yakup şöyle yazar:

Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz. Ey vefasızlar, dünyayla dostluğun Tanrı’ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı’ya düşman eder. Sizce Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: “Tanrı içimize koyduğu ruhu kıskançlık derecesinde özler.” Yine de bize daha çok lütfeder. Bu nedenle Yazı şöyle diyor: “Tanrı kibirlilere karşıdır, Ama alçakgönüllülere lütfeder.” Bunun için Tanrı’ya bağımlı olun. İblis’e karşı direnin, sizden kaçacaktır. Tanrı’ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır. Ey günahkârlar, ellerinizi günahattan temizleyin. Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın. (Yakup 4:3–8)

Tüm yüreğimizle Tanrı’yı arayarak O’na yaklaştığımızda, O da bize yaklaşacaktır. İsrailoğulları, Tanrı’nın isteklerinden daha çok kendi istekleriyle (şehvetleriyle) ilgiliydiler. Dünyevi yolların onlara sağlayabileceği rahatı ve güvenceyi arayan vefasızlardı. Bütün o şatafatın ve zenginliğin ne Mısırlılar’ı ne de ordularını kurtarabildiğini kısa sürede unuttular.

Tanrı, O’na yaklaşmak için iki şey yapmamız gerektiğini söyler. İlk olarak, ellerimizi temizlemeliyiz. 2. Korintliler 7:1’de şöyle der, “Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen

her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim.” Günah bizi Tanrı’dan ayırır: “Ama suçlarınız sizi Tanrınız’dan ayırdı. Günahlarınızdan ötürü O’nun yüzünü göremez, sesinizi işittiremez oldunuz” (Yeşaya 59:2).

İkinci olarak, yüreklerimizi paklamalıyız. Bunun anahtarı Yakup’un sözleridir, “Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın” (4:8). Kararsız insanlar Ruh ve benlik arasında gidip gelirler. Düşüncelerini ve zevklerini tanrısal şeylere odaklamamışlardır. Koloseliler 3:1–2’de şöyle der, “Mesih’le birlikte dirildiğinize göre, gökteki değerlerin ardından gidin. Mesih orada, Tanrı’nın sağında oturuyor. Yeryüzündeki değil, gökteki değerleri düşünün.”

Yüreğinizin odaklandığı şeyleri gayretle ararsınız. Anahtar sözcük odaklanmadır. Bir kadın saçına perma yaptırdığında, her bir saç teli kimyasal olarak değişir ve kıvrılır. Artık kıvrıcık saçlıdır, çünkü her bir tel kıvrılmaya odaklıdır. Saç telini çekip düzleştirebilirsiniz, ama gerilimden kurtulduğunda tekrar eski kıvrımına geri döner.

İnsanlar kiliseye gidebilir, tapınma grubunda ilahi söyleyebilir ve Hristiyan etkinliklerine katılabilirler, ama Hristiyanlığa uymayan bir şey yaptıklarında düşünceleri nerededir? Nereye odaklıysa orada olacaktır. Kişi kiliseden ya da Hristiyan atmosferinden çıkar çıkmaz, düşünceleri odaklı olduğu yere geri gelecektir, tıpkı düzleştirilen permalı saçın bırakılınca kıvrıcığa geri döndüğü gibi.

Ülkenin her yanındaki kiliselerde ilahiler söyleyen, vaazlar sırasında not tutan ve hatta kilisenin çeşitli hizmetlerine zaman ayıran birçok kişiyle konuştum. Bunlar elbette kötü şeyler değil, ama kilise hizmetleri ve gönüllü etkinlikler arasında konuştukları tüm konular para, profesyonel spor, giysiler, sosyal medyadaki yenilikler, hobiler, karşı cins, yemek, alışveriş tecrübeleri, favori telefon uygulamaları ve diğer dünyasal şeylerdir. Bu gibi şeyleri tartışırken canlanırlar, ama Kutsal Kitap’ı okumak, dua etmek, diğerlerine hizmet etmek ve hatta kiliseye gitmek zorunluluktan yaptıkları şeylerdir.

Bir adam bir kıza aşık olduğunda ve evlenmek üzere onunla nişanlandığında, o adama nişanlısını düşünmesini ve onun hakkında konuşmasını hatırlatmak zorunda kalmazsınız. Çünkü nişanlısı sürekli aklındadır ve adını söylerken bile sesinde bir parıltı olur. Bunun nedeni zevkinin, ya da yüreğinin ona odaklı olmasıdır. Yüreğinde kararsızlık yoktur. Diğer kadınları düşünmez! Aşıktır!

Davut, Mezmur 16:8’de şöyle söyler, “Gözümü RAB’den ayırmam.” Yüreği kararsız ya da ikircikli değildi. Yüreği paktı. Yüreğinde Rab’den daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Tanrı’ya olan sevgisi bu dünyanın sunabileceği herhangi bir güzelliği gölgede bırakıyordu. İsa’dan daha çok sevdiğimiz, beğendiğimiz ya da güvendiğimiz şeylere put denir. Davut şöyle yazar:

RAB’bin dağına kim çıkabilir,  
Kutsal yerinde kim durabilir?  
Elleri pak, yüreği temiz olan,  
Gönlünü putlara kaptırmayan,  
Yalan yere ant içmeyen. (Mezmur 24:3–4)

Herhangi bir şeyi ya da kişiyi İsa’dan daha çok sevmeyen, beğenmeyen ya da güvenmeyen biri pak bir yüreğe sahiptir. İsa Matta 10:37’de şöyle der, “Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir.”

Çöl zamanında, yersel hayatlarını çok sevdikleri için Tanrı’ya tanıma fırsatını kaçıran İsrailoğulları gibi olmayalım.

Yeşaya 35:1–2 şöyle der:

Çöl ve kurak toprak sevinecek, Bozkır coşup çiğdem gibi çiçeklenecek. Her yanı çiçeklenip sevinçle coşacak, sevincini haykıracak. Lübnan’ın yüceliği, Karmel ve Şaron’un görkemi ona verilecek. İnsanlar RAB’bin yüceliğini, Tanrımız’ın görkemini görecek.

Rab'bin görkemi çölde görülür!

Bizden önce çölden geçmiş olan o şanlı kutsallara katılahım! Davut, Musa, Pavlus, Yusuf ve diğer büyük Tanrı adamları ve kadınlarının yaptığı gibi temiz eller ve pak bir yürekle Tanrı'ya yaklaşıalım!

# 3

## ÇÖL GEREKLİDİR

*Gerideki tüm o deneyimlerinize dönüp bakın. Rab 'bin sizi nasıl çöle götürdüğünü, her gün nasıl beslediğini ve giydirdiğini bir düşünün. Kötü davranışlarınıza nasıl dayandı, sızlanmalarınıza ve 'Mısır 'in zevklerine' duyduğunuz özlemlere nasıl da katlandı. Tüm sıkıntılarınızda – Rab 'bin lütfunun size nasıl yettiğini düşünün.*

**- Charles H. Spurgeon**

*Tanrınız RAB 'bin sizi kırk yıl boyunca çölde dolaştırdığı uzun yolculuğu anımsayın! Buyruklarına uyup uymayacağınızı, amacınızın ne olduğunu öğrenmek için sizi sıkıntılara sokarak sınadı...*

**- Yasa'nın Tekrarı 8:2**

Çöle yaptığım ilk ziyaret benim için tam bir şok oldu. Açık konuşmak gerekirse, bir Mesih izleyicisi olarak geçirdiğim ilk birkaç yıl uzatmış bir balayı gibiydi. Lisa ve ben Dallas, Texas'a yerleşmiştik ve bir süre mühendis olarak çalıştıktan sonra kilisemizde bir hizmet pozisyonu aldım. Pastörüne ve eşime hizmet etme ve büyük kilisemize gelen misafir konuşmacılara yardımcı olmak "işine" getirildim. Ne büyük bir sevinç! Cennete geldiğimi düşündüm. Gezegendeki en büyük hizmetkârlarla ilgileniyordum, çünkü kilisemiz Amerika'nın en tanınmış kiliselerinden biriydi.

Bu önemli yerli ve yabancı önderler havaalanına indiğinde, onları karşılar ve arabamla kiliseye ya da kalacakları yere götürürdüm. Ziyaretleri boyunca onlara eşlik eder ve onlarla birlikte yemek yerdim. Zamanımızın en büyük hizmet insanlarının bazılarıyla birlikte saatler geçirdim. Bu pozisyondaki ilk yıllarım muhteşemdi; yaşamla doluydu.

Ama sonra işler zorlaşmaya başladı. Gerçekten ama gerçekten zorlaştı. O zamanlar bilmiyordum, çünkü Tanrı bana henüz açıklamamıştı, ancak bir çöle girmekteydim. Burası Tanrı'nın bizi eğittiği yerdir. Karakterimizin olgunlaştığı ve imanımızın güçlendiği yerdir. Çöl gereklidir.

Şunu kafanızda canlandırın: Ömür boyu köle olarak yaşadıktan sonra kısa süre önce kurtulmuş bir İsrailisiniz. Korkutucu, ama nefes kesici bir deneyimle iki çalkantılı su duvarının arasından geçip karşı taraftaki kuru toprağa henüz vardınız. Geri dönüp baktığınızda size koruma sağlayan aynı su duvarlarının düşmanlarınızın üzerine kapandığını gördünüz. Size eziyet edenler yok oldu, sonsuza dek! Tanrı'nın zaferli kurtarışını se-

vinçle kutladınız ve dans ettiniz! Tanrı'nın sizin tarafınızda olduğunu bilerek kendinizi yenilmez hissediyorsunuz. O'nun gücünden ya da sadakatinden bir daha asla kuşku duymayacaksınız!

Şimdi ise sahne farklı: aradan birkaç gün geçti; yorgun, susuz ve sıcaktan bunalmış haldesiniz. “Vaat edilmiş ülkenin” eşiğinde değilsiniz; aksine, yılanlar ve akreplerle dolu bir çölde amaçsızca dolaniyorsunuz. Artık ne dans ediyor ne de atları ve arabaları denizin dibine gönderen Rab'be ilahi söylüyorsunuz, ama önderinize şikayet ediyorsunuz, “Neden bizi Mısır'dan çıkardın? Bizi, çocuklarımızı ve hayvanlarımızı susuzluktan öldürmek için mi?”

Şimdi size bakalım... Tanrı'nın, sırf çaresizlik ve sessizlik çölünde amaçsızca dolanıp durmanız için mi sizi kudretli eliyle düşmanın gücünden kurtardığına inanıyorsunuz? Amacı bu muydu? Elbette değil; burası vaat edilen ülkeye yolculuğunuz sırasında sadece ziyaret etmeniz gereken bir yerdir.

Rab nasıl ki İsrailoğulları'nı Mısır'dan çıkarıp çöle yönlendirdiyse, sizi de öyle yönlendiriyor. Sizi oraya Şeytan değil, Tanrı götürdü. Ve Tanrı'nın bu kurak dönem için bir amacı, bir planı var. İlk olarak sizi alçaltmak, sonra sınamak. Yüreklerimizin gerçek doğasını bilebilmemiz için bunu yapar.

İnsanı nasıl alçaltır? “Sizi aç bırakarak sıkıntıya soktu. Sonra sizin de atalarınızın da bilmediği man ile sizi doyurdu” (Yasa'nın Tekrarı 8:3). Tanrı aç kalmalarına izin vererek İsrail halkını sıkıntıya soktu ve böylece alçalttı. Ama sonraki cümlesi onları man ile doyurduğunu beyan eder. Kulağa çelişkili geliyor. Onları man ile doyururken nasıl aç bıraktı?

Şimdi, man yiyebileceğiniz en iyi besindir; meleklerin menüsünde yer alır! İlyas, sadece mandan yapılma iki pide yiyerek kırk gün yürümek için güç buldu. Ve İsrail halkı bol bol man topluyordu. Haftanın altı sabahı gökten taze man sağlanıyordu ve altıncı sabah toplanan man mucizevi biçimde yedinci güne kalıyordu. Tanrı'nın halka ilk defa man verdiği günden Vaat Edilen Ülke'nin kıyılarında konakladıkları güne kadar geçen zaman boyunca tek bir öğün bile kaçırmadılar.

O halde Tanrı neden “onları aç bıraktığını” söyledi? Nasıl bir açlıktan söz ediyor? Bunu anlamak için içinde buldukları durumu düşünelim. Kahvaltıda sadece bir somun ekmeği yediğinizi farz edin. Ne peynir, ne tereyağ, ne reçel ne de fıstık ezmesi var. Sadece ekmeği. Ve burada birkaç gün ya da haftadan söz etmiyoruz. Kırk yıl boyunca diyetiniz bu!

Gençlik pastörü olduğum yıllarda, elli altı genci sekiz günlük bir misyon yolculuğu için Trinidad’a götürmüştük. Trinidad’daki kilise yemeklerimizi hazırlıyordu ve ev sahiplerimiz çok lütfkârdı. Ama her gün tavuk ikram ettiler. Tavuğu farklı şekillerde pişirdiler, pilav ve sebzeler eşliğinde sundular, ama her seferinde yediğimiz yemek tavuk eti idi.

Sekiz gün tavuk yedikten sonra, canımız başka şeyler çekmeye başladı. Eve döndükten sonra, grubumuzdaki gençlerden biri annesine yemekte ne olduğunu sorup “Tavuk” yanıtı alınca çığlık atmış ve kendisini hamburger yemeye götürmesi için annesine yalvarmış! Trinidad’ta sadece sekiz gün sonra içimizden sızlanmaya başlamıştık; kırk yılı hayal edebilir misiniz? Dört yıl değil, tam kırk yıl aynı yemeği yemek! Böy-

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #3 Meseleleri kendi elinize alma düşüncesine direnin

İnsiyatif alan, iş bitirici olanlarımız için çöl zamanındaki en büyük ayartılardan biri bir şeyler yapmaya çalışmaktır. Rab’bin sanki binayı terk ettiğini ve milyonlarca kilometre uzaklaştığını hissettiğinizde, Egemenlik için bir şeyler yapmak için attığınız mütevazî adımlar başarısız olduğunda, duada geçirdiğiniz saatler geride sadece acıyan dizler bıraktığında çaresizlik içinde bir şeyler olsun diye neredeyse her şeyi yapabiliriz. Bu kötü bir fikirdir. Çöl hayatı çok şeyin olmaması demektir; biraz su ve sıkıcı bir diyet. Bu kısırlık içinde hayatın yaptığımız ya da sahip olduğumuz şeylerden çok daha fazlası olduğunu öğreniriz. Tanrı’yı yakından tanımamızla ve her gün O’nun isteklerini yerine getirmemizle ilgilidir.

Çölde kaldığım zamanlardan birinde bana her gün bir hafta,



lece Tanrı'nın onları nasıl aç bıraktığını anlıyoruz. İştahlarının arzu ettiği şeyleri değil, hayatta ve sağlıklı kalmaları için gerçekte ihtiyaçları olan yiyeceği onlara verdi.

İçinde buldukları koşullar başka hangi bakımlardan acıklarına, sahip olmadıkları şeylere özlem duymalarına neden oldu? Bu öyküyü okuduğumuzda elbiselerinin ve ayakkabılarının eskimemesinin oldukça harika olduğunu düşünebiliriz; aile bütçesine ne büyük bir katkı. Peki ya, kırk yıl boyunca aynı gardrobu giymek ister misiniz? Ne kadar sıkıcı! Alışveriş merkezine gidememek ya da internet üzerinden son trendleri takip edememek. Kırk yıl boyunca aynı çift kahverengi sandallar!

Evet, temel ihtiyaçları sağlandı, sıcaktan ve soğuktan korundular, ama isteklerinin çoğu eksik kaldı.

Ve aynı sahnenin günbegün tekrarlandığını düşünün, hem de birkaç hafta için değil, kırk yıl boyunca. Peki ya huzur veren akarsular, yağmurlu ormanlar, mis kokulu bağlar, bahçeler ya da güzel göller yerine günbegün sadece çölü, aynı kaktüsleri, kamışları, kavrulmuş toprakları görmeye ne derdiniz?

her hafta da bir ay gibi geliyordu. Çünkü çok az bir vizyona, tutkuya ve isteğe sahiptim. Ama gene de devam etmek zorundaydım. İlerlemek, yüreğimdeki Tanrı Sözü'nden güç almak, elimden geldiğince hizmeti sürdürmek, görünmeye devam etmek ve sabırsızca hareket etmekten kaçınmak zorundaydım. Tanrı'nın olmamı istediği yerde olduğumu sürekli kendime hatırlatmak zorundaydım. Tanrı zamanı boşa harcamıyordu ve vaatlerini gerçekleştirecekti.

Ve çöl kesinlikle kendinizi bir şekilde yükseltmeye çalışacağınız bir yer değil! Unutmayın, artılıyor ve hazırlanıyorsunuz, bu nedenle yerinizde sağlam durmak ve günah ayartısına direnmek için gayretli olmalısınız.

Rab'bin çölde inşa ettiği anayol üzerinde, her zaman O'nunla uyumlu yürüyün. Çok yavaş hareket ediyor gibi görüldüğü için O'nu geçmeye asla karar vermeyin!

İhtiyaç duydukları şeye sahiptiler, ama istediklerine sahip değillerdi. Bunun ışığında bu ayeti tekrar inceleyelim:

Sizi aç bırakarak sıkıntıya soktu. Sonra sizin de atalarınızın da bilmediği man ile sizi doyurdu. İnsanın yalnız ekmekle yaşamadığını, RAB'bin ağzından çıkan her sözle yaşadığını size öğretmek için yaptı bunu. (Yasa'nın Tekrarı 8:3)

Tanrı temel ihtiyaçlarını hâlâ karşılarken benliklerinin tutku ve arzularını tatmin edecek şeyleri ortadan kaldırarak açlık yarattı. Ve açlık bu sınavı meydana getirdi: Tanrı, geride bırakmış oldukları şeyler yerine O'nu arzularını tatmin edecek şeyleri görmek istedi. O'nu mu arayacaklardı yoksa benliklerinin özlemini çektiklerini mi? Doğruluğa mı acıkıp susayacaklardı yoksa rahata ve zevke mi? Ne yazık ki İsraililer, yüreklerini tatmin edebilecek tek Kişi'ye odaklanmadılar ve sınavdan başarısız çıktılar:

Derken, halkın arasındaki yabancılar başka yiyeceklere özlem duymaya başladılar. İsraililer de yine ağlayarak, “Keşke yiyecek biraz et olsaydı!” dediler, “Mısır'da parasız yediğimiz balıkları, salatalıkları, karpuzları, pırasaları, soğanları, sarımsakları anımsıyoruz. Şimdiye yemek yeme isteğimizi yitirdik. Bu mandan başka hiçbir şey gördüğümüz yok.” (Çölde Sayım 11:4-6)

Mısır'da bıraktıklarını hatırladılar ve zulüm gördükleri kölelik hayatı bile şimdi Tanrı'nın onları getirmiş olduğu bu kurak yerden daha cazip gözüktü. Et yemek için feryat ettiler, şikayet edip söylenmeye başladılar. Tanrı feryatlarını duydu:

Tanrı onlara istediklerini verdi,  
Ama üzerlerine yıpratıcı bir hastalık gönderdi...  
Yediler, tıka basa doydular,  
İsteklerini yerine getirdi Tanrı.  
Ancak onlar isteklerine doymadan... (Mezmurlar 106:15; 78:29-30)

İstediklerini elde ettiler, ama büyük bir bedel karşılığında. Bu etle birlikte üzerlerine yıpratıcı bir hastalık geldi. Bu yıpranma yüzünden dayanamadılar, sınavı geçemediler ve en nihayetinde Vaat Edilen Ülke'ye asla girmediler! İşledikleri günah et isteğinin kendisi değil, ama esasen bu isteğin temsil ettiği şeydi. Tanrı'dan, O'nun yönetiminden ve sağlayışından hoşnut olmadıklarını ortaya koydular. Aynı zamanda, kölelik altında yaşadıklarını unutarak şimdi hoş olarak hatırladıkları Mısır'daki hayatlarına büyük özlem duyduklarını gösterdiler.

Bu hepimiz için ibretlik bir derstir: eğer Vaat Eden yerine, sadece vaadin nimetlerinin peşinden gidersek, hayatımızın çöl anları için gerekli gücü bulamayız. Doğru bir bakış açısı altında aslında hiç de iyi olmayan o tutsaklık günlerini kaçınılmaz biçimde eski iyi günler olarak hatırlarız.

Rab'bi *size verebilecekleri* ya da *sizin için yapabilecekleri* için aramak bir şeydir. Rab'bi *kim olduğu* için aramak başka bir şeydir. İlk seçenek kendi çıkarınız içindir ve bu bencil motivasyon en iyi ihtimalle Tanrı ile olgun olmayan bir ilişkiye neden olur. Ama Rab'bi kim olduğu için aramak hepimizin arzuladığı o yakın ve güçlü ilişkiyi bina edecektir.

## Bereketli Kıtık

Beklediğimiz gibi kurak bir çölde yaşam kaynakların kıtlığını gerektirir; isteklerinizden çok, duygusal, fiziksel ya da maddesel olarak ihtiyacınız olan şeyleri aldığımız bir zamandır. Tanrı temel ihtiyaçlarımızla ilgileceğini vaat etmiştir, bu nedenle çöldeyken bol bol nimetler değil, gündelik ekmeğimizi sağlar.

Amerika'da ekonomik olarak iyi zamanlarda, bir elimiz yağda bir elimiz balda yaşadığımızı söyleyebiliriz. Çölde ise ne yağ ne de bal bulabilirsiniz! Ve çöl deneyimimiz farklı türde yoksunluklar içerebilir. İstedığınız şeyi değil, sosyal olarak ihtiyacınız olan şeyi deneyim ettiğiniz bir dönemdir. Tanrı çölde ruhsal olarak neye ihtiyacınız olduğunu bilir ve bu şey ihtiyacınız olduğunu düşündüğünüz ile aynı olmayabilir! Bu zamanda ille de isteklerimizi değil, ihtiyaçlarımızı karşılar.

Çölün amacı bizi arıtmak ve güçlendirmektir. Hedefimiz Tanrı'nın sağlayışı değil, O'nun yüreğidir. Bolluk zamanlarına geldiğimizde, antlaşmasını sürdürmek için bize bolluk sağlayanın Tanrımız Rab olduğunu unutmayız (Yasa'nın Tekrarı 8:2–18).

Temel sorun, bize göre ihtiyaçlarımızın ve isteklerimizin gerçeklerden farklı olmasıdır. Gerçekte öyle olmadığı halde isteklerimizi “ihtiyaçlar” olarak tanımlıyoruz! Belki de birçoğumuzun Pavlus'un ne demek istediğini öğrenmemiz gerekiyor:

Bunu ihtiyacım olduğu için söylemiyorum. Çünkü ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim. Yoksulluk çekmeyi de bilirim, bolluk içinde yaşamayı da. İster tok ister aç, ister bolluk ister ihtiyaç içinde olayım, her durumda, her koşulda yaşamanın sırrını öğrendim. Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim. (Filipililer 4:11–13)

Pavlus, Mesih'in gücüyle kurak zamanlarda da aynı bolluk zamanında olduğu gibi eldekiyle yetinmeyi öğrendi. Batı kilisesinde bizler eldekiyle yetinmeyi öğrenmemişe benziyoruz; ne yazık ki, bolluk içinde yaşayan birçok zengin insan yoksullar kadar kanaatkâr değil. Eğer bizim olması gerektiğini hissettiğimiz şeylere sahip değilsek, eksikimiz olduğunu düşünüyoruz. İnsanların imanını ve ruhsallıklarını sahip olduklarına, zenginliklerine ya da sosyal statülerine göre ölçüyoruz, halbuki değer vermemiz gereken şey onların karakteri ve imanı olmalıdır.

İsrailoğulları Mısır'ı terk ederken Mısırlılar'ı adeta soydular ve büyük miktarda altın, gümüş eşya ve değerli giysiyi yanlarında götürdüler. Ama bu değerli madenleri çölde putlar yapmak için kullandılar ve giysilerle kendilerini süsleyerek putların önünde dans ettiler. Açıktır ki, bu mallar Tanrı korkusuna değil, tam zıttına hizmet etti. Mısır'dan çıkan İsrailililer'den sadece ikisi Vaat Edilmiş Ülke'ye girmek ve oraya sahip çıkmak için gerekli karaktere sahipti. Sadece Yeşu ve Kalev girebildi, çünkü onlarda farklı bir ruh vardı; bütün yürekleriyle Tanrı'nın ardınca yürüdüler (Çölde Sayım 14:24).

Eğer birbirimizi kim olduğumuza göre değil, elimizde ne olduğuna göre değerlendiriyorsak, değer sistemimiz çarpık demektir.

Diğer taraftan, Hristiyanlar finansal bolluğa eriştiklerinde ya da önderliğe ya da yetkili bir konuma geldiklerinde, çoğu zaman Tanrı'nın onlara dilediklerini yapmaları için izin verdiğini düşünürler! İstediklerini satın alır, tutkuları için para harcar ya da etkili konumlarını çıkarları için kullanırlar. Bu şekilde davrananlar çoğunlukla kurak dönemleri kötü idare etmiş kişilerdir. Esasında finansal bereket ve daha büyük yetki Tanrı'nın amacı ve yönlendirişi için O'na daha büyük bir bağımlılık üretmelidir.

İsa'nın hizmetinde gösterdiği tutuma dikkat edin. Bencil bir motivasyona sahip değildi. Günahımızı, hastalığımızı ve ölüm cezamızı üzerine aldı. Hiçbir günahın suçlu olmadığı halde bizim refahımızı kendisininininden daha önemli saydı. Yaşamdaki ve hizmetteki amacı kendine hizmet değil, kendini vermektir! Kendisini inkâr ederek en müthiş armağanı, yani sonsuz yaşamı bahşetti.

Çöldeyken Tanrı içimizde böylesine olgun bir karakter bina eder. Çöl, Ruh'un ürününün yetiştiği yerdir. O'nu tanımanın yoğun arzusuyla sulandığında, O'nun yürüdüğü gibi yürümeyi öğreniriz.



# 4

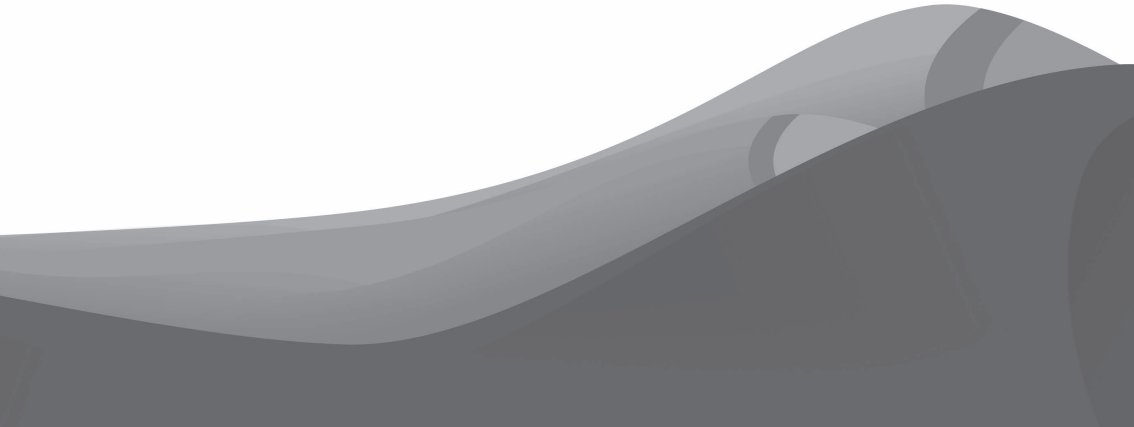
## BİR İLİŞKİ

*İçsel yaşam yoluna girdiği zaman pek çok güçlüğün hiç çaba harcamadan çözümlenmesi şaşırtıcıdır.*

– A. W. Tozer

*Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz.*

– Yuhanna 14:15



**T**anrı, bize bir çöl yürüyüşü ayarlarken kendisi için istediği nedir? Bizim için bazı yararlarına değindik ve daha fazlasını keşfetmeye devam edeceğiz, ama çöl yolculuğumuzda Tanrı için de bir şeyler var mı? Evet, var. İlişkimizin seviyesini güçlendirmeyi arzuluyor. O'nunla yakın olmamızı özlemle bekliyor. Ne yazık ki, birçoğumuz Rabbimiz'le ilişkimizi kötüye kullanmaya eğilim gösteriyoruz ve tutkularımızın geriye çekilmesine izin veriyoruz.

Lisa ile nişanlıyken, ona sırlıslıkla aşkıttım. Sürekli onu düşünüyordum. Onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek için gereken ne varsa yapardım. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa, o an ne yaparsam yapayım, derhal arabama atlayıp onun için gider alırdım.

Hatırlıyorum, bir keresinde anne babasının evinde onunla birlikte beş saat zaman geçirmiştik. Evden isteksizce ayrılmıştım. Kendi yerime döner dönmez telefonum çaldı. Arayan Lisa'ydı ve tatlı, cezbedici bir sesle "Tatlım, ceketini evimde unuttun" dedi.

Sözleri kulağıma müzik gibi geldi. Hiç tereddüt etmeden heyecanla cevapladım, "O zaman geri dönüp almam gerekecek."

Öyle de yaptım ve birlikte üç dört saat daha zaman geçirdik. Harika bir gündü.

O günlerde gecenin tam ortasında arayıp "Tatlım, bir külah dondurma yemek istiyorum" deseydi, hemen o an seve seve yatağımdan kalkıp "On dakika içinde oradayım! Dondurman nasıl olsun?" diye karşılık verirdim. Onunla birlikte olmak için zaman ve bahane yaratırdım. Ona



olan aşırı sevgim yüzünden, her dilediğini yapmak benim için zevkti. Bu şeyleri onu sevdiğimi kanıtlamak için yapmıyordum; bunları yapıyordum, çünkü onu seviyordum.

İnsanlarla onun hakkında konuşmak için kendimi zorlamak zorunda değildim... Dinlemek isteyen herkesin önünde ona övgüler dizerdim. Birlikle konuşurken kısa bir duraklama olduğunda, konuyu Lisa ve yaklaşan evliliğimize getirmek için hiç çaba harcamadan dümen kırardım. Aşıktım!

Ancak evlendikten sadece birkaç yıl sonra dikkatimi başka şeylere, spora, arkadaşlarla etkinliklere ve özellikle de hizmet işlerine vermiştim. Artık onunla kaliteli zaman geçirmek ya da onun için bir şey yapmak sıkıntı vericiydi. Lisa artık eskiden olduğu kadar aklımda değildi. Hediyeler sadece Noel’de, yıldönümlerinde ve doğum günlerinde alınırdı ve bu bile bir miktar dert oluyordu. Aslında bir Sevgililer Günü’nde ona hediye almayı unuttum. Kalbi kırılmıştı. Özür dilemekten başka yolum yoktu. En üzücü hakikat ise evliliğimiz içinden geçtiği dönemin işaretlerini görecektik kadar olgun olmamamdı. Birlikteliğimiz gerilmişti; ilk sevgim ölüyordu!

Çok şükür, sonunda Tanrı dikkatimi çekti ve yüreğimi döndürdü. Ne kadar bencilleştığimi görmemi sağladı. Lütfuyla sevgimizin ateşini yeniden alevlendirdi ve evliliğimize şifa verdi.

Böyle bir şey Tanrı’yla ilişkimizde de meydana gelebilir. Mesih’in birçok izleyicisi, ilerlemek yerine mevcut durumu korumaya başladıkları bir rahat alanına ya da platoya ulaşır. Artık Tanrı’nın ardından yürümezler. Kendilerini başkalarıyla kıyaslayarak ya da yeterli olduğunu hissettikleri şeye göre kişisel ruhsal standartlarını belirlerler. Bu noktada Tanrı’yı bir kişi olarak derinden tanımaktan vazgeçerler. Gündelik işler, başarı arayışı, bu hayatın kaygıları odak noktası haline gelir. Artık Tanrı, O’nu tanımak için değil, verdiği bereketler için aranır. Tanrı’ya yüz çevirip benliklerine dönerek yüreklerinde hata yapmaya başlarlar. “Hristiyan” arkadaşlıkları geliştirmeye ve kilisedeki statü ya da pozisyonlarını ilerletmeye devam edebilirler, ancak artık kendilerine yaşam veren Kişi’ye özlem duymazlar.

Tanrı'yla yakın bir ilişki arzulamak yerine, O'ndan gelecek nimetleri ve faydaları arayarak zaman geçirdiğimizde, kolayca yoldan çıkarız. Dürüst olalım, duada zaman geçirdiğimiz için sırtımızı sıvazlıyoruz, ama duruma O'nun bakış açısından bakabilseydik, O'nu kullanmaya kalkıştığımızı fark ederdik. Tanrı, ihtiyaç anında bir yardım kaynağı olmaya indirgenmiştir. Ancak O, bizi kandırılmamıza izin vermeyecek kadar çok seviyor. İsa'yı arayan kalabalıklar için ne yaptıysa bizim için de aynı şeyi yapacaktır:

Halk, İsa'nın ve öğrencilerinin orada olmadığını görünce teknelere binerek Kefarnahum'a, İsa'yı aramaya gitti. O'nu gölün karşı yakasında buldukları zaman, "Rabbî, buraya ne zaman geldin?" diye sordular. İsa şöyle yanıt verdi: "Size doğrusunu söyleyeyim, doğaüstü belirtiler gördüğünüz için değil, ekmeklerden yiyip doyduğunuz için beni arıyorsunuz." (Yuhanna 6:22-26)

İsa, eylemlerimizin ardında yatan gerçek motivasyonu bilir. Kalabalıklar O'nu aramaya geldiğinde, doğaüstü belirtileri görmek ve anlamak yerine, başka bir bereketle (bedava yemek) daha çok ilgilendiklerini sezdi. Bir belirti, yön ya da bilgi sunar; kendi kendisine işaret etmez. İsa, kalabalıkların aslında O'nun kim olduğunu ortaya koyan belirtiler yüzünden değil, sırf karınları doyduğu için O'nu izlediğini biliyordu.

Sadece bir ihtiyaçları olduğunda ya da sizden bir şey istediklerinde sizi arayan birilerini tanıyor musunuz? Hatta daha kötüsü, önceleri arkadaşınız olmak istiyormuş gibi görünen, ama sonradan sadece güç, para ya da maddi çıkarlar elde etmek için size yaklaştığını anladığınız biri oldu mu? Size karşı hakiki bir ilgisi ya da sevgisi yoktu, ama bir süre için onun amacına hizmet ettiniz. Bu şekilde kullanılmak acı vericidir!

Bu bencil tutum toplum kadar Mesih'in bedenine de nüfuz etmiştir. Kilise içinde birçokları durumundan memnun değildir; İsa'ya olan sevgileri soğumuştur. Rab'bin kimliğine duydukları tutkulu sevgiden değil, kişisel çıkar için hizmet ederler. Bu nedenle, Tanrı isteklerini karşıladığı sürece mutlu ve heyecanlıdırlar. Ancak dertler baş gösterdiğinde ve hayat

zorlaştığında, yüreklerindeki motivasyon açığa çıkar.

Odak ne zaman kendine dönükse, şikayet kaçınılmaz olacaktır. Neden? Çünkü dertler ve zorluklar eninde sonunda gelecektir. Ve geldiği zaman, bencillikle güdülenen şikayetler başlayacaktır. Zorluklar devam ettikçe, şikayet de devam edecek. Bu örnek de İsrailoğulları tarafından tasvir edilir. RAB, İsrail halkını Firavun'un egemenliğindeki Mısır'da sürdükleri korku dolu hayattan kurtardığı zaman halk sevindi:

Harun'un kızkardeşi Peygamber Miryam tefini eline aldı, bütün kadınlar teferle, oynayarak onu izlediler. Miryam onlara şu ezgiyi söyledi: "Ezgiler sunun RAB'be, Çünkü yüceldikçe yüceldi, Atları, atlıları denize döktü." (Mısır'dan Çıkış 15:20-21)

Halk, bundan daha mutlu olamazdı. Tanrı'nın onları zalimlerin elinden kurtarıken sergilediği yücelik, mucizevi güç ve iyilik karşısında hayrete düştüler. Ancak sadece üç gün sonra, Sur Çölü'nde acı sularla karşılaştıklarında şikayete başladılar: "Ne içeceğiz?" diye Musa'ya yakınmaya başladılar (Mısır'dan Çıkış 15:24). Bu şikayet akla uygun değildi. Kızıldeniz'i yarmış olan aynı Tanrı onlara güvenli içme suyu sağlayamaz mıydı? Musa, üç gün önceki aynı kahraman önder değil miydi?

Tanrı gerçekten de "acı suları tatlıya çevirdi." Ancak bu mucize de çabucak unutuldu. Birkaç gün sonra halk şikayeti sürdürdü, ama bu kez şikayet konusu yiyecekti. "Keşke Tanrı bizi kurtarmadan Mısır'da ölseydik" diye yakındılar. Gerçekten mi? Sırtınızı kırbaçla döven angaryacıların gözetiminde canhıraş biçimde tuğla yapmak daha mı iyiydi?

Çölde hepsi Musa'yla Harun'a yakınmaya başladı. "Keşke RAB bizi Mısır'dayken öldürseydi" dediler, "Hiç değilse orada et kazanlarının başına oturur, doyasıya yerdik. Ama siz bütün topluluğu açlıktan öldürmek için bizi bu çöle getirdiniz." (Mısır'dan Çıkış 16:2-3)

Sert ve kurak zamanlarda şikayetler başladığında, genelde önderlere, aile üyelerine, arkadaşlara, düşmanlara, hatta devlete yönelilir. Çoğumuz

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #4 Gündeminizi netleştirin

İlk çöl deneyimlerimden birinde, tutumumu olumlu tutmak için gerçekten çok çabalıyordum, çünkü hiçbir şey asla değişmeyecekmiş gibi görünüyordu. Aslında, canımı sıkan şey sadece beklemek değildi; beklerken çektiğim acıydı. Tanrı'nın verdiği gezici vaaz hizmeti hayalimi engelleyen rahatsız edici bir durumdan yorulmuştum. Rab beni arıtmak için bu çölü kullandığını söylemişti. Ama bir gün yine bu “çöl gezintisinin neden çok uzadığıyla” ilgili Rab'den anlayış isterken Rab bana şunu hatırlattı, “Bana mı yoksa hayaline mi hizmet ettiğini görmek istiyorum.”

Aman Tanrım, bu söz dikkatimi çekti! Gerçek gündemimin tüm dünyaya Müjde'yi yayma hayalim mi yoksa bundan da iyisi Tanrı'ya güvenerek O'nun konuşup hareket etmesini itaatle beklemek mi olduğunu belirlemek için daha dikkatli düşünmem ve dua etmem gerekiyordu. Ancak o zaman O'nun istekleriyle uyumlu olacaktım.

Bu nedenle tavsiyem: Tanrı'dan aldığınız muhteşem hayalin, Tanrı'nın huzurunda yaşamaktan ve sadece Babanız'ın arzularını yapmaktan daha öncelikli olmasına asla izin vermeyin.

(korkudan) dertlerimizin kaynağı olarak asla Tanrı'ya işaret etmeyiz. Bu nedenle, İsraililer de Musa ve Harun'dan yakındılar, ama hiç şüphesiz akıllarından geçen asıl düşünce şuydu: *Bizi hüsrana uğratan Rab'dir!* Musa bu düşüncelerini anladı ve onları azarladı: “*Siz bize değil, RAB'be söylüyorsunuz*” (Mısır'dan Çıkış 16:8)

Çöl, yüreğinizdeki istekleri tüm çıplaklığıyla ortaya koyar; acaba istekleriniz *bencil mi* yoksa özverili mi? Yüreğinizde gerçekte neler olup bittiğini size göstermesi için Kutsal Ruh'a dua edin; sizi motive eden nedir? Hangi tutumlar ya da davranışlar sizi kişisel “Mısır'ınızda” köle

olarak tutuyor ya da çölnüzde söylenmenize neden oluyor? O'nun sevecen terbiyesine karşı dürüst ve açık olmanız geleceğinizin sağlığı için çok hayatidir.

Her biriniz için iyi haber şudur: sizi tövbe etmekten ve yüreğinizin durumunu değiştirmekten hiçbir şey alıkoymuyor! Bir anda söylenmeyi durdurabilir ve Tanrı'yı sadece bir kaynak olarak kullanmak yerine, O'nunla bir ilişki aramaya başlayabiliriz.

Daha sonra Tanrı, sevgisinden bizi çöle gönderebilir.

## Tanrı bir Formülden Fazlasıdır

İsrailoğulları'nın peşinde olduğu şey Tanrı'nın kendisi değildi, bu nedenle O'nun yollarını tanıyamadılar. Güçlü işleri onları heyecanlandırdı, ama Tanrı'nın doğaüstü gücü sergilenmediği zamanlarda yoldan saptılar. Musa'nın dağda olduğu zamanlarda çılgınca eğlendiler ve yoldan çıktılar. Sadece kurtuluşun yararlarıyla yetindiler. Tanrı'yı daha çok ve daha yakından tanımak için özlem yoktu.

Bir gün çölde, Tanrı Musa'ya aşağı inmesini ve halka kendilerini kutsamasını söylemesini buyurdu, çünkü daha önce Musa'ya konuştuğu gibi halkla da konuşmak için Sina Dağı'na gelecekti. Ancak o gün geldiğinde ve Rab tüm yüceliği ve muhteşem görkemi içinde görüldüğünde, insanlar buna dayanamadılar:

Halk gök gürlemelerini, boru sesini duyup şimşekleri ve dağın başındaki dumanı görünce korkudan titremeye başladı. Uzaktan durarak Musa'ya, "Bizimle sen konuş, dinleyelim" dediler, "Ama Tanrı konuşmasın, yoksa ölürüz." (Mısır'dan Çıkış 20:18-19)

Musa'ya rica ettiler: "Tanrı'yla bizim için sen konuş ve söylediklerini bize aktar ve biz de yerine getirelim" (yorumlanmış); bu yaklaşım bir kez daha O'nunla ilişki kurmaksızın Tanrı'nın nimetlerinden faydalanmak için sahip oldukları bencil arzularını gösteriyordu. Belki niyet-

leri iyiydi; Tanrı'nın Sözü'nü yerine getirmek istiyorlardı, ama O'nunla yakın bir ilişki olmadan O'nu izleyemezlerdi.

İsrailliler, bir ilişki yerine sorunlarına cevaplar istediler ve tahmin edin ne oldu; Tanrı onlara On Buyruk'u verdi! Ancak bu da sorunu düzeltmedi. Arkadan gelen her kuşakla birlikte halk, bu buyrukları tutamadıklarını kanıtladılar.

Peki ya günümüzdeki kuşağın durumu nedir? Kaçımız, en iyi niyetlerle Tanrı'nın yollarını tutmaya çalışıyoruz? Tutmadığımız sözler veriyoruz ve o kadar büyük yük altına giriyoruz ki, duada neredeyse hiç ses yükseltemiyoruz. En sonunda onların Tanrı'yı aramasını bir şekilde kendimize mal edebiliriz ve O'nunla ilişkimizi geliştirebiliriz umuduyla bir pastöre, eşimize, arkadaşımıza ya da en beğendiğimiz blog yazarına dönüyoruz. Tıpkı İsrailoğulları gibi, Tanrı'yla yaşam veren, kişisel bir ilişki kurmadan O'nun sözünü, buyruklarını tutmaya çalışıyoruz. İsa Yuhanna 14:21'de şöyle der: "Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim."

Bu ayeti okur ve Rab'bin şöyle dediğini düşünürdüm, "John, eğer buyruklarımı yerine getirirsen, Beni sevdiğini kanıtlarsın." Sonra bir gün Rab bu ayeti tekrar okumamı söyledi. Okuduğum zaman, "ne dediğimi hâlâ anlamıyorsun, tekrar oku!" dedi. Tamam, Rab. Bu durum ayeti dokuzuncu ya da onuncu kez okuyana dek tekrar etti.

Sonunda Rab'be yakardım, "Rab, cehaletimi bağışla; bana ne dediğini göster!"

"John, buyruklarımı yerine getirirsen Beni sevdiğini kanıtlarsın demiyorum" dedi. "Beni sevip sevmediğini zaten biliyorum! Dediğim şey, bana deli divane aşık bir kimse buyruklarımı yerine getirme gücüne sahip olacaktır!"

Anladım! Burada yasa değil, bir ilişki var. Bunu bir buyruk, bir yasa olarak görmüştüm. Açıkladığı şey bir *ilişkinin* önemi idi.

- Tanrı kurallar ve düzenlemeler yoluyla tanınmaz.

- Tanrı metotlarla bulunamaz.
- Her Şeye Egemen Kutsal Rab bir formüle indirgenemez!

Gene de Rab hakkında çoğumuzun sahip olduğu algılar bunlardır. Tanrı'yla ilişki içinde olmanın yerine mutlu bir hayatın yedi adımı, kurtuluşun dört noktalı planı, başarılı bir ilişkinin beş kuralı, cevap alınan dua yöntemi gibi “yasalar ve formüller” koyarız. Tanrı'nın her seferinde bir kez çekilebilen ve gereklikçe kullanılan bir vaatler kutusuna sığdığını hayal ederiz. Eğer Tanrı'ya bu şekilde yaklaşılsa, günahla mücadele etmenin zorluğuna hiç şüphe yoktur.

Tanrı en son moda kendi kendine yardım formülü değildir! Çocuklarının, yani sizin ve benim, içinde yaşayan Diri Tanrı'dır. Bizimle ilgilenmek ve yaptığımız ve olduğumuz her şeyde yer almak istiyor! Bu, yürekten bir ilişkiyle ilgilidir. Sevgimizin azalmasına izin veren bu eğilimimizin ışığında İsa'nın neden böyle söylediğini anlayabilirsiniz:

Ne var ki, bir konuda sana karşıyım: Başlangıçtaki sevginden uzaklaştın. Bunun için, nereden düştüğünü anımsa! Tövbe et ve başlangıçta yaptıklarını sürdür. Tövbe etmezsen, gelip kandilliğini yerinden kaldırırm. (Vahiy 2:4-5)

Diğer İsraililer'in aksine, Musa Tanrı'ya uzaktan tapınmaktan hoşnut değildi. Tanrı'nın varlığının görünümünü gördüğünde, korkuyla geri çekilmedi. Devam etti. Mısır'dan Çıkış 20:21'de şöyle okuyoruz, “Musa Tanrı'nın içinde bulunduğu koyu karanlığa yaklaşırken halk uzakta durdu.” Musa etki ve güç sahibi, üç milyonluk bir halkın önderi ve Eski Antlaşma'daki en hayret verici belirti ve mucizelere tanık olmuş bir adam olmasına rağmen, tek başına bu şeylerin onu asla tatmin etmeyeceğini biliyordu. Bu şaşırtıcı belirti ve harikaları tecrübe ettikten sonra ettiği duayı inceleyin:

Eğer benden hoşnutsan, lütfen şimdi bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyıp hoşnut etmeye devam edeyim... Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma... Lütfen görkemini bana göster. (Mısır'dan Çıkış 33: 1-18)

Tanrı Musa'ya büyük bir iş vermişti. Ona zorlu çöl koşullarında halkını Mısır'dan çıkarmasını ve Vaat Edilmiş Ülke'ye götürmesini buyurdu. Hatta gidecekleri yere güven içinde varmaları için seçme bir meleği bile görevlendirdi. Musa'ya gidecekleri ülkenin ne kadar güzel olduğunu hatırlattı; orada süt ve bal akıyordu, bağlarla, bahçelerle ve doğal güzelliklerle doluydu. Ama Tanrı, onlarla birlikte kişisel olarak gitmeyeceğini söyledi. Musa bunu duyduğunda Tanrı'nın lütfkâr teklifini reddetti. Özü itibarıyla şunu beyan etti, "Vaatlerin gerçekleşmesi bile Sen'in bize eşlik etmeni tercih ederim." Tanrı'nın böylesine arzu edilmekten hoşnut olduğuna eminim.

Musa daha da arzuladı ve cesaretle yalvardı, "lütfen şimdi bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyıp hoşnut etmeye devam edeyim" (Mısır'dan Çıkış 33:13). Tanrı'yı tanımak için O'nun *yollarını* bilmeliyiz! Tanrı, sadece gücünün ya da sağlayışının değil, yüreğinin ardından gidenlere yollarını açıklar: Ama O'nun yüreğini bilenler O'nun gücünde yürüyecekler: "...ama Tanrısı'nı tanıyan halk var gücüyle ona karşı duracak" (Daniel 11:32).

Hizmete ilk girdiğimde neredeyse her sabah bir iki saati dua ederek geçirdim. Dualarım şuna benziyordu: "Tanrım, beni canları kurtarmak için kullan, hastaları iyileştirmek için kullan, cinleri kovmak için kullan." Tekrar ve tekrar aynı şeyleri farklı sözcüklerle dua ederdim. Uzaklara erişen bir hizmet için Tanrı'ya yakarırken kendimi özverili hissederdim.

Sonra bir gün Rab bana konuştu ve şöyle dedi, "Oğlum duaların ben-cilce ve hedeften uzak." Söylediği şey beni şaşkınlığa uğrattı.

"Bu şeyleri yapmak istemenin ardındaki motivasyon nedir?" diye sordu. "Senden duyduğum tek şey 'Beni kulan'; duanın odağında sen var-sın. Seni yaratmamın amacı canları kazanman, cinleri kovman ya da has-taları iyileştirmen değil. Seni yakınlık kurman için yarattım; amacın bu."

Bu benim için sarsıcıydı. Sonra Rab bana asla unutmayacağım bir şey gösterdi: *Yahuda insanları özgür kıldı ve hastalara şifa verdi, tümünü İsa'nın adıyla yaptı!* Evet, İsa Onikiler'i gönderdiği zaman, kendisine



daha sonra ihanet edecek olan Yahuda da onlarla birlikteydi. Odağım yanlıştı. Tanrı'nın bizim için amacı, yani göksel ödülü İsa Mesih'i tanımamızdır (Filipililer 3:10).

Birkaç yıl sonra, Lisa bir toplantı için hazırlanırken aynı cümleler eşliğinde dua ediyordu. Rab ona konuşup şöyle dedi, "Lisa, Ben insanları kullanmam, onları meshederim, iyileştiririm, kendi benzerliğime dönüştürürüm, ama onları kullanmam." Şöyle sorarak devam etti, "Lisa, bir arkadaşın tarafından kullanıldın mı?"

"Evet," diye yanıtladı.

"Nasıl hissettin?" diye Rab sordu.

"Aldatılmış hissettim!"

Rab şöyle devam etti: "Birçok hizmetkâr sadece onları kullanmam için yakarmıştır. 'Beni iyileştirmek için kullan, etkilemek için kullan, kurtarmak için kullan.' Ve Ben de yüreklerini kazanma umuduyla öyle yaptım. Ancak hizmetle aşırı meşgul hale geldiler. Yollarımı öğrenmeyi asla önemsemediler, böylece kendi imparatorluklarını kurmak için onlara verdiğim armağanları kullandılar. Sıkıntılar baş gösterdiğinde Bana yakardılar, ama dualarına istedikleri zamanda ve biçimde cevap vermediğimde gücendiler. Kendilerini kullanılmış hissettiler ve Bana öfkelen-diler. Benden uzaklaştılar, çünkü Beni tanımadılar."

Kocasını kişisel olarak tanımakla ilgilenmeyen ve tek arzusu ondan çocuklar doğurmak isteyen bir kadın hakkında ne düşünürdünüz? Kocasının ayaklarına kapanıp şöyle yakarıyor, "Kocam, lütfen bana bebekler doğurmam için beni kullan! Lütfen, lütfen bana bebekler ver yoksa öleceğim!" Kulağa ne kadar saçma gelse de, Tanrı'yla çok fazla bir ilişkimiz yokken "insanların kurtulması için bizi kullansın" diye O'na yakardığımız zaman bundan çok farklı bir şey yapmıyoruz. Bir kadının kocasıyla kurduğu yakın ilişkiye benzer olarak Tanrı'yla yakın olduğumuzda da çocuklar doğacaktır.

Böylece İsraililer doğru olanı aramıyor ve hedeflemiyordu. Yaratıcı'dan çok yaratılmış şeylerin ardından gittiler. Ve neler olduğunu hepimiz biliyoruz. Çöl, ilerdeki zorluklar için hikmet ve güç sağlayan bir

hazırlık yeri olmak yerine, sonunda tüm bir kuşağı yutan beyhude bir diyar haline geldi. Ne büyük bir kayıp! Vaat Edilmiş Ülke'ye erişmeleri an meselesiydi.

Hepimiz için ne kadar önemli bir ders! Çöl, Tanrı'nın yüceliğine yaklaşma yolculuğumuz içinde hoş karşılanan bir zaman olmalıdır.

# 5

# YENİ ŞARAP

*Her şeyi yenileyen Senin yeni Şarabın için kaplar olalım.*

**– Süryani Aziz Mor Efrem**

*Olup bitenlerin üzerinde durmayın,*

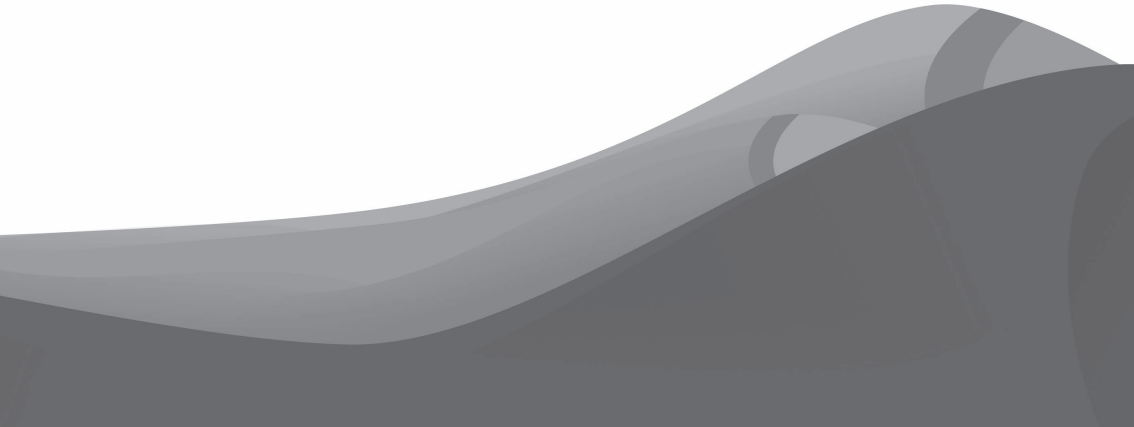
*Düşünmeyin eski olayları.*

*Bakın, yeni bir şey yapıyorum!*

*Olmaya başladı bile, farketmiyor musunuz?*

*Çölde yol, kurak topraklarda ırmaklar yapacağım.*

**– Yeşaya 43:18-19**



**T**anrı'yı daha yakından tanımak için değişime kucak açmalıyız. Ve bunu deneyim etmek için çölden daha iyi bir yer yoktur. Son derece çorak, unutulmuş gibi görünebilen bu yerde Tanrı'nın Ruhunun taze bir işleyişine tanık olacağız.

Birçoklarının boğuştuğu soru: *Değişimin olması için neden zor ya da kurak zamanlar gerekiyor?* Bu bölümdeki tartışmamız bir bakış açısı sunacaktır.

Bir süre önce, çok zorlu geçen on sekiz aylık bir çöl yolculuğunun ardından bir gençlik hizmetinde önderliğe seçildim (evet, oldukça uzun yıllar önceydi!). O dönemde Florida'daki bu kilise Amerika'nın en hızlı büyüyenlerinden biriydi, bu nedenle bir miktar bunaldım, çünkü geçmişte gençlik pastörlüğü tecrübem yoktu. Ama beni Tanrı'nın gönderdiğini biliyordum ve O'nu gayretle ararsam her şey yoluna girecekti.

Bu gençlik hizmeti geleneksel olarak gençler için birçok havalı etkinlikler düzenleme modeli üzerine kuruluydu. Ne yazık ki, bu gençlerin çoğu ruhsal olarak büyümüyordu. Pek çoğu disiplinsiz hayatlar sürüyordu. Bu nedenle, görevi devraldığım da Kutsal Ruh'un bana şöyle dediğini sezdim, "Mesajın tövbe, kutsallık, itaat ve Tanrı'nın Egemenliği hakkında olmalı." Bu nedenle bu konuları öğrettim ve vaaz ettim ve zaman içinde grubun modu dramatik biçimde değişti.

Sonuçlar şaşırtıcıydı. Gençlik grubu sadece aylar içinde üç katına çıktı. Çete üyeleri, kültle uğraşanlar ve Tanrı'dan uzak genç yetişkinler hızlıca İsa'ya iman etmeye başladılar. Önceki gruptan imanı soğumuş

birçok genç yeniden canlanıyordu. Hepimiz Tanrı'nın aramızdaki zengin varlığını seviyorduk ve O'na olan sevgimiz artıyordu. Tanrı hem bizi hem de gayretlerimizi muazzam biçimde bereketliyordu.

Dallas'taki ilk çöl deneyiminden henüz çıkmış olduğum için artık herhangi bir çöl mevsimiyle işimin bittiğini varsayıyordum. Artık Müjde'yi vaaz etme çağrımı yerine getiriyordum. İsa sadece tek bir çöl deneyiminden geçtiği için benim için de aynı durumun söz konusu olacağını düşündüm. Ne kadar yanılmışım. Arınmam ve güçlenmem için hâlâ beni bekleyen ve çöl dönemi hakkında öğrenmem gereken daha çok şeyler vardı. Ve girmek üzere olduğum sonraki çöl yolculuğuyla kıyaslandığında önceki on sekiz ay sanki çocuk oyuncağı gibi kalacaktı.

Kutsal Ruh önderlik takımımıza pek çok yenilikçi düşünceler veriyordu. Gökten yeni şarap verildiğinde, çöl hazırlığıyla geçen bir mevsimin ardından Tanrı tarafından "gönderildiğimizde" olan budur. Bize Musa, Davut, Yusuf ve diğerleri gibi nasıl etkili ve verimli olacağımızı gösterir.

Gençlerimiz arasında gördüğümüz büyüme gerçekten doğüstüydü. Gene de bütün bu başarıların ortasında, yerel grubumuzdan daha fazlası için güçlü bir yük hissettim. Orta Florida'nın her yanındaki gençlere ulaşmamız gerektiğini hissettim. Böylece dua ile şu fikir doğdu, *Gençlik hizmetini televizyondan yayınlamak nasıl ne olur?* O zamanlar, yani 1980'lerin ortalarında insanlara ulaşmanın en iyi yolu buydu. İnternet, sosyal medya, YouTube, akıllı telefonlar, bunların hiçbiri yoktu. Yerel televizyon istasyonlarından birinin potansiyel olarak dört milyon izleyicisi olduğunu öğrendim. Bu kanalda şaşırtıcı biçimde Cumartesi günleri gece saat 10:00'da program boşluğu vardı. Bu saatin gençleri "yakalamak" için iyi bir saat olduğunu biliyordum.

Bu düşüncemi kıdemli pastörümüzle paylaştım, ancak kilisemizde buna ayıracak bütçemiz olmadığını söyledi. O zaman program için gereken parayı toplamaları için gençlerimize meydan okuyabilir miyim diye sordum. İzni verdi ve böylece gençlerimize uyuşturucu ve alkol bağımlısı olan ve pek çok sorunlarla boğuşan diğer gençlere nasıl ulaşabileceğimizle ilgili bir vizyon sundum. Gençlik grubu vizyonu benimsedi ve gazete da-

ğıtımı, fast food işleri, perakende satışlar ve diğer yarı zamanlı işlerden kazandıklarından ayırdıkları bağışlar sayesinde her Cumartesi gecesi o kanalda program yapabilmek için yeterli fonu topladık.

Kıdemli pastörümüz hayret etti ve Tanrı'nın iş başında olduğunu anladı. Bu, yeni şarabın sonucuydu; Cumartesi gecesi saat 10'da kilise gençlik grubunun TV'de program yaptığı duyulmuş şey miydi? Ama işe yaradı. Kısa süre içinde, Müjde'yi duymuş olan insanların zengin bir hasadını görüyorduk. Eğer "yeni şarabı" kabul etmemiş olsaydık bunu göremezdik. Gençlik pastörü rolümden ayrıldıktan sonra uzun yıllar boyunca, adına "Gençlik ateşi" adını verdiğimiz televizyon programı aracılığıyla hayatı değişen birçok insanın tanıklığını işittim.

## Değişim İyidir

Birazdan gençlik grubuna geri döneceğiz. Ama önce, yeni şarabın ne olduğunu ve neden önemli olduğunu konuşalım.

Tanrı'nın bizi yönlendirdiği değişim çoğu zaman kolay değildir, ama her zaman iyi ve verimlidir. Çoğu kez değişime direniriz, çünkü rahatlık düzeyimizi bozar. Kesinlikle alışkanlığı olan yaratıklarız. Bu kalıplar bir kez yerleştğinde, onlar üzerinde ayarlama yapmak rahatsızlık vericidir. Ancak O'nun Egemenliği'ni inşa etmekte daha etkin olmak için değişime açık olmalıyız.

Eğer inançlı bir ailede yetişmişsek, inanç pratikleri, yöntemler ve gelenekler erkenden biçimlenmiş ve derinlere kök salmıştır. Tüm gelenekler elbette yanlış değildir, ama insanlar yürekleri yerine, sadece gelenekleriyle karşılık verirse, o halde iman ifadeleri içinde yaşam olmayan rutin işlerden ibaret olacaktır.

Aslında, bu tür rutinler dinsel bir kale haline bile gelebilir. Dine odaklı bir kişi dıştan inançlı bir görünüş altında Tanrı'nın eskiden yaptıklarına tutunurken şimdiki zamanda yaptıklarına direnir.

İsa'nın günündeki Ferisiler ve diğer din adamları bu türden bir davranış sergilediler. İbrahim'in çocukları, antlaşmanın oğulları ve Musa'nın öğrencileri olmakla övündüler. Tanrı'nın yapmış olduğu

şeylere sıkıca tutunarak ortalarında duran Tanrı Oğlu'na direndiler. Gelenekleri ve tapınma biçimleri konusunda gayretlilerdi ve bu nedenle onların rahatlığının ve durağanlığının her alanına meydan okuyan İsa'ya karşı koydular. İsa, onlara kendi biçimlendirdikleri kutuya Tanrı'yı sığdıramayacaklarını açıkça belirtti... Onlar Tanrı'nın kutusuna sığmıydılar. Bu değişime direndiler ve geleneklerine yapıştılar.

Sadece dine odaklı kişi tepeden bakan bir tavır takınır ("Tanrı sadece bizim aracılığımızla ve bizim koşullarımız içinde iş yapar") ve bu tavır kontrol edilmezse önyargı, nefret ve ihanet üretir. İsa'nın zamanında ve kilise tarihi boyunca tam olarak olan buydu.

Değişmek ve bir iman ve yücelik seviyesinden bir diğerine geçiş yapmak için rahatlık alanımızı terk etmeye ve Tanrı'nın Ruhü'nun yönlendirdiği yolu izlemeye razı olmalıyız. Bu yol çoğu zaman bizi çöle çıkaracaktır, ancak Rab çölde yeni yaşamın filiz vermesini sağlayacaktır.

Bu örneği Vaftizci Yahya'nın hayatında gözlemliyoruz. Babası bir kâhindi ve bir dönem başkâhindi. Yahya'nın kaderinde babası gibi bir kâhin olmak vardı. Yeruşalim'de okula gidecek ve ünlü öğretmen Gamaliel'den kâhinlik eğitimi alacaktı. Ama bir gün Rab'bin Ruhü Yahya'yı çöle çağır-maya başladı. Yahya ne kadar çok dua ettiyse, çöle gitmek için içinde duydu-ğu istek o kadar arttı. Eminim ki içinde bir çatışma baş gösterdi ve belki de aklından şunlara benzer düşünceler geçti:

*Birlikte büyüdüğüm arkadaşlarımın tümü "Kutsal Kitap Okulu"na gidiyor. Diploma alacak ve önder olarak tanınacaklar.*

*Hizmet görevine atanacaklar ve ülkenin her yanındaki havralarda vaaz verme yetkisi kazanacaklar. Ya benim hakkımda ne düşünecekler? Eğer "Kutsal Kitap Okulu"na gitmezsem kaderimi nasıl yerine getireceğim?*

*Hayatım üzerinde Tanrı'nın bir çağrısı var. Babamın dediğine göre, yüksek rütbeli bir melek doğuşumu ilan etmiş ve bir hizmetkâr olacağımı söylemiş. Ama eğer bu çöle gidersem, kimse benim kim olduğumu bilmeyecek. Asla vaaz vermeye davet edilmeyeceğim.*

Ne var ki Yahya, çöle gitme çağrısı karşısında aklını kurcalayan soruları susturdu ve Ruh'un peşinden çöle gitmeye karar verdi. Onunla ilgili şunu

okuyoruz, “Çocuk büyüyor, ruhsal yönden güçleniyordu. İsrail halkına görüneceği güne dek ıssız yerlerde yaşadı” (Luka 1:80). Yahya’nın çöl eğitimine çocukluğunda başladığını ve sadece altı ay sürecek bir hizmet için yıllarca hazırlandığını not etmek ilginçtir. Gene de İsa, onun “kadından doğanlar arasında” en büyük peygamber olduğunu söyledi

Kutsal Yazılar, Yahya’nın çölde ne kadar zaman geçirdiği, kaç çölde yaşadığı ya da karşılaştığı zahmetli koşullar konusunda sessiz kalır. Luka 3:2’de şöyle okuyoruz, “Hanan ile Kayafa başkâhinlik ediyorlardı. Bu sırada Tanrı çölde bulunan Zekeriya oğlu Yahya’ya seslendi.” Hanan ve

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #5 Çadırdaki Yaşayın – Kendinize Ev İnşa Etmeyin

Çölün geçici olduğunu asla unutmayın; siz sadece içinden geçip gidiyorsunuz. Bu yüzden çölde kaldığınız süre boyunca çadırdaki yaşayın. Ve kesinlikle bir ev inşa etmeyin!

İsrailliler çölde on yıllarca dolaşıp durmalarına rağmen, bu asla Tanrı’nın planı değildi. Onların mümkün olan en iyi yeri bulmalarını ve oraya ev inşa ederek yerleşmelerini söylemedi. Hayır, çadırlarda yaşadılar; her zaman toparlanmaya ve bulut hareket ettiğinde hareket etmeye hazırdılar. Çöl her zaman için varılacak son nokta değil, geçici bir ortam olarak planlandı. Tanrı asla şöyle demedi, “Hey, bu çöl o kadar da kötü değil. Kimin Vaat Edilmiş Ülke’ye ihtiyacı var? Temeller kazalım ve düzgün evler inşa edelim; senin ve Benim için.” Evet, Tanrı’nın bizzat kendisi bile tüm bu çöl macerası boyunca çadırdaki yaşadı.

Kamp yapmak kısa sürdüğünde eğlenceli, hatta keyifli olabilir, ama çoğumuz doğadan kaçıp gerçek bir evde yaşamayı tercih ederiz. Hedefinizi şaşırmanın ve çölde temel atmamanın. Her zaman toparlanmaya, harekete geçmeye ve sonunda eski çadırınızı depoya kaldırmaya hazır olun.



Kayafa yoldan çıkmış bir dini sistemde görev yaparken, kurak ve sert yerlerde yeni bir kabın oluşturulması ilginçtir. Yeni şarabın ortaya çıkacağı yer burasıdır.

Tanrı Yahya'yı çağında kabul gören "Kutsal Kitap okulunda" değil, çölde hazırladı! Yahudiye'nin her yanından ve Yeruşalim'den gelen büyük kalabalıklar Yahya'nın ağzından Rab'bin Sözü'nü içirmek için çöle akın ettiler. Ruh'un taze bir işleyişi esmeye başlıyordu; yeni şarap dökülüyordu, ama *dini yerlere* değil, çöle. Dinsel ikiyüzlülüktен ve geleneklerden bıkmış insanlar Tanrı'nın Oğlu'nun görünmesine hazırlık olarak değişmeye istekli yüreklerle Yahya'ya geliyordu.

Bundan kısa süre sonra, İsa Yahya tarafından vaftiz edilmek için Şeria Irmağı'na geldi. Yahya kendisini İsa'yı vaftiz etmeye lâyık görmese de, İsa ısrar etti. İsa'nın hizmetinin o sırada Tanrı'nın Ruhunun yeryüzünde yaptığı işten ileri gelmesi gerekiyordu. İsa vaftiz olunca Ruh'la doldu ve anında çöle götürüldü.

İsa çöle götürüldüğünde Kutsal Ruh'la doluydu, ancak kırk gün süren deneme ve ayartının ardından çölden Ruh'un gücüyle geri döndü. Artık yeryüzüne geliş amacı olan hizmeti için donanmış durumdaydı. Vaftizci Yahya'nın hizmetinden sadece birkaç ay sonra, çölden yeni bir şey doğmuştu; İsa Mesih'in hizmeti.

## Yeni Tulumlar

İsa hizmetine başladıktan kısa süre sonra şöyle okuyoruz: "Onlar İsa'ya, 'Yahya'nın öğrencileri sık sık oruç tutup dua ediyorlar, Ferisiler'in öğrencileri de öyle. Seninkiler ise yiyip içiyor' dediler" (Luka 5:33). Sormamız gereken ilk soru "onlar" kimdir? Cevabı Matta bölümünde bulmaktayız: "Bu arada Yahya'nın öğrencileri gelip İsa'ya..." (9:14). Yıllarca bu soruyu soranların Ferisiler olduğunu düşündüm, ama Yahya'nın öğrencileri olduğunu keşfettiğim gün Kutsal Yazılar'ın bu kısmı bütünüyle yeni bir ışık altında bana açıldı! Bu adamlar rahatsız oldular, çünkü sık sık oruç tutuyorlar ve uzun saatler dua ediyorlardı,

ama İsa'nın öğrencileri böyle yapmıyordu. Bütün fedakârlığı Yahya'nın izleyicileri yaparken bütün dikkat İsa'nın öğrencileri üzerineydi.

Yahya'nın günlerinde Tanrı'nın Ruhunun işlemek için kullandığı yollardan biri oruçtu. Ne var ki, Yahya'nın bu öğrencileri Yahya'nın hizmet örneğinden Tanrı'nın Ruhunun şimdi yapmakta olduğu işe geçişi ya da değişimi yapmamışlardı. Kendi hizmet ve tapınma biçimlerinin meyve verdiğine inandılar. Vaftizci Yahya'yı izlemek için büyük bir bedel ödemişlerdi; çölde yaşamak için ailelerini arkalarında bırakarak çekirgelerle beslenmişlerdi, üstelik önderleri zindana atılmıştı. Ama İsa Mesih'in öğrencileri onların kurallarıyla oynamıyordu. Yahya'nın takımı gücendi ve din odaklı bir ruha kapılma tehlikesine düştüler.

Hatırlayın, din odaklı ruhlar her zaman için Tanrı'nın geçmişte yaptıklarına tutunurken, şimdi yaptıklarına direnir. Yahya'nın izleyicileri büyük ihtimalle Tanrı'nın şimdi ne söylediğiyle ve ne yaptığıyla ilgilenmek yerine önderlerine sadık kalmakla ve izleyicilerinin nasıl davranması gerektiğiyle ilgilendiler. Odakları artık Tanrı'nın yüreği değildi. Artık odakları bir zamanlar Tanrı'nın yüreğine yönlendirmiş olabilecek yöntem üzerindeydi.

Gurur ve gücennişlik egemen olmaya başladı. Yahya'nın yanındakiler hizmete zamanlarını ve muhtemelen paralarını yatırmışlardı. Şimdi ise yaptıkları, savundukları ya da elde ettikleri her şey tehdit altındaydı. Bu nedenle, önderleri bile İsa'yla ilgili "O büyümeli, bense küçülmeliyim" (Yuhanna 3:30) demesine rağmen değişime direndiler.

İsa'nın onları nasıl yanıtladığına bakın: "Güvey aralarında olduğu sürece davetlilere oruç tutturabilir misiniz?" (Luka 5:34). İsa bir bakımda "Tanrı'nın Oğlu ortalarında dururken neden oruç tutmaya gerek duysunlar ki? Eğer Tanrı'dan bir şey almaya ihtiyaçları varsa tüm yapmaları gereken Bana gelmek" demek suretiyle onların din odaklı tutumlarını açığa çıkarıyordu. Din odaklı düşünce, oruç ve diğer dinsel faaliyetler aracılığıyla Tanrı'nın rızasını kazanmak zorunda olduklarına inanmalarına yol açtı. Orucu Tanrı'ya erişmenin bir yöntemi olarak gördüler ve böylece oruç tutmayanların (ya da onların yöntemlerini kullanmayanların) üzerine çıktıklarını hissettiler. Bu nedenle yüreklerine gurur yerleşti.

Yöntemin kendisi vermesi beklenen meyveden daha önemli hale geldi.

Oruç tutmak faydalı olmakla birlikte, asla Tanrı'yı manipüle etmenin bir yolu değil, kişiyi Tanrı'yı daha iyi işitme konumuna getiren bir disiplindir. O halde, Tanrı tam yanlarındayken O'nun sesini işitmek için öğrencilerin neden oruç tutmaları gereksin? Luka 5:34–35'e tekrar bakın: "İsa şöyle karşılık verdi: 'Güvey aralarında olduğu sürece davetlilere oruç tutturabilir misiniz? Ama güveyin aralarından alınacağı günler gelecek, onlar işte o zaman, o günler oruç tutacaklar.'"

İsa, o günler oruç *tutabilirler* demiyor. Oruç *tutacaklar* diyor. Bu adamlar sadece yemek orucundan söz ediyordu, ancak İsa onlara farklı bir oruçtan söz eder. Bu orucun güveyin aralarından alınacağı günlerde tutulacağına dikkat edin. O'nun görünür varlığından oruç tutulacağından söz ediyor, sadece yiyecek orucundan değil. Bunu, birazdan onlara anlatacağı benzetmede açıkladığı için biliyoruz. Çölün tanımlarından birinin Tanrı'nın somut varlığının yokluğu olduğunu hatırlayın.

Şimdi söylediği şeyi açıklamak için anlattığı benzetmeye bakalım:

Hiç kimse yeni şarabı eski tulumlara doldurmaz. Yoksa yeni şarap tulumları patlatır; hem şarap dökülür, hem de tulumlar mahvolur.  
(Luka 5:37)

Kutsal Kitap'ta şarap Tanrı'nın varlığının bir simgesidir. Pavlus Efesliler 5:18'de şöyle yazar, "Şarapla sarhoş olmayın, bu sizi sefahate götürür. Bunun yerine Ruh'la dolun."

Şarapla, yani Tanrı'nın varlığıyla dolmalıyız! Yeni şarap Tanrı'nın Ruhu'nun taze bir işleyişidir.

Bu önemli soruyu bir kez daha ortaya getireyim. Ruh'la ilk olduğunuzda ne kadar harika olduğunuzu hatırlıyor musunuz? Tanrı'nın varlığı ne kadar hoş ve güçlüydü. Her dua ettiğinizde, O'nun varlığını anında kendisini gösterirdi ve yakınlığını tüm gün boyunca sezerdiniz. Bazı zamanlar kilisede oturup ağlardınız, çünkü size çok yakındı.

Daha sonra bir gün O'nun varlığını o kadar kolay sezemediğinizi fark ettiniz. Eskiden olduğu gibi hâlâ dua ediyordunuz, ama şimdi merak etmeye başladınız, *Tanrım, neredesin?! Bir çöle gelmişsiniz!*

Bu çölün ya da Tanrı'nın varlığının orucu için bir sebep vardır. Tanrı sizi yeni bir şarap tulumu olmanız için hazırlıyor. Tanrı'nın Ruhu'nun taze bir işleyişi olan yeni şarabı eski tulumlara koyamazsınız.

İsa'nın günlerinde kullanılan şarap tulumları koyun postundan yapılırdı. Şarap ilk kez koyulduğunda, tulumlar esnek ve yumuşak olurdu. Şarap genleştikçe, direnç göstermeden kolaylıkla esneyip şekil alırlardı. Ancak yıllar geçtikçe, şarap tulumları Ortadoğu koşulları altında kuruyarak sertleşir ve kırılğan hale gelirdi. Eğer tulumun içindeki şarap dökülüp içine yeni şarap koyulsaydı, eski tulum yeni şarabın ne ağırlığını ne de fermantasyonuna dayanabilirdi, çünkü katı ve gevrekli ve kolayca patlayabilir ya da yırtılabilirdi. Bu sorunu düzeltmek için eski tulumlar günlerce suda ıslatılır ve sonra zeytinyağıyla ovulurdu. Bu işlem şarap tulumuna yeniden esneklik ve yumuşaklık kazandırır.

İşte bu bize olanların simgesidir, çünkü biz ruhsal yeni şarabın tulumlarıyız. Tanrı'nın varlığının taşıyıcıları olmaya çağırıldık. İçinde yaşadığımız ortam Tanrı'nın yollarına karşı yumuşaklığımızı alıp götürebilir. Cennette değiliz; dünya adı verilen yozlaşmış bir ortamda bulunuyoruz. Bu nedenle düşüncelerimizin yenilenmesi gerekmektedir. Şarap tulumlarımızı yumuşak tutmak ve taze şaraba her zaman hazır olmak için Tanrı Sözü'yle sınırlı kalmalıyız. Pavlus Efesliler 5:26'da şöyle yazıyor, "Mesih kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak için kendini feda etti." Şarap tulumununun zeytinyağı ile ovulması ise bizim için Tanrı'yı dua ile aramamızdır. Tanrı sözünde ve duada zaman geçirdikçe, düşüncelerimiz yenilenir ve tuttuğumuz yollarda ve yöntemlerde katı tutumu bırakırız.

Ancak eski tulumu yeniden canlandırmak için öncelikle eski şarabı dışarıya dökmelisiniz! Bunun anlamı kaptı hiç şarap kalmaması, yani Tanrı'nın varlığının somut tezahürünün olmamasıdır! Bu durum Tanrı'nın somut varlığından oruç tutmak ya da sürekli söylediğimiz gibi kurak bir dönem anlamına gelir! Böyle bir dönemde değişime hazırlanıyorsunuz!

Tanrı neden somut varlığını uzaklaştırıyor? Sizi hüsrana uğratmak için mi? Sonuçta bu olsa da, nedeni bu değil! İhtiyacı olana kadar sizi rafa kaldırmak istediği için mi? Hayır! Varlığını geri çekmesinin nedeni, O'nu daha da gayretle aramanızı ve sormanızı sağlamaktır. Tanrı'yı aramak sizi yeniden esnek ve yumuşak hale getirir. Katı ve boyun eğmez kişiler Tanrı'yı aramaktan vazgeçmiş kişilerdir. Kendi yöntemlerinde sabitlemişlerdir. Geçmiş tecrübelerden tertip ettikleri formüllerde sıkışıp kalmışlardır.

Vaftizci Yahya'yı izleyen bu adamların durumu buydu. Ona bağlıydılar, çünkü Rab'bin onun aracılığıyla güçlü biçimde çalıştığını görebildiler. Ne var ki, Tanrı'yı yakından tanıma ödülünün ardından gayretle gitmek yerine, inançlarında ve yollarında katılaştılar.

Tanrı'nın her işleyişinde öne çıkan taze bir öğretiştir. Sağlam öğreti bizi Tanrı'nın yüreğine götüren bir yoldur. Ancak odağımızı öğretinin ya da doktrin bizzat üzerine sabitlersek, eninde sonunda bizi dinsel bir tutsaklığa, yasacılığa, hataya ya da bunların hepsine birden sürükleyecektir.

Katı bir tapınma yoluyla Tanrı'yı tanıyamazsınız ve birçok Hristiyan bilmeden bu yaşam tarzına yenik düşerler. Kendi belirgin kalıplarını, adımlarını ve tapınma alışkanlıklarını kurarlar. En sonunda örnek bir Hristiyan olma bilgisine sahip olduklarında, Tanrı'yı aramaktan vazgeçerler ve kendi geliştirdikleri kalıplara ya da geleneklere yerleşirler. Ancak, kendilerini bir şekilde boşlukta hissederler, ancak buna rağmen Müjde'yi tam olarak yaşadıklarını düşünürler.

Yeremya 29:12–13 diyor ki:

O zaman beni çağırarak, gelip bana yakaracaksınız. Ben de sizi işiteceğim. Beni arayacaksınız, bütün yüreğinizle arayınca beni bulacaksınız.

Sadece dua etmek Tanrı'yı bulmak için yeterli değildir. Dini formüllere tutsak olarak sadakatle dua eden birçok kimse vardır. Tanrı, dua ederken gayretle O'nu aramamız gerektiğini söyler. Arayış olacağı ve

rutin bir gayretten fazlasını gerektirdiğini açıkça beyan eder. Tutkulu bir arzu ve Tanrı'nın yüreğini armayı gerektirir. İşte bu nedenle Tanrı İbraniler 11:6'da şöyle demektedir, "Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir."

Şimdi bir kez daha İsa'nın ne söylediğine bakalım:

Hiç kimse yeni şarabı eski tulumlara doldurmaz. Yoksa yeni şarap tulumları patlatır; hem şarap dökülür, hem de tulumlar mahvolur. Yeni şarabı yeni tulumlara doldurmak gerek. Üstelik hiç kimse eski şarabı içtikten sonra yenisini istemez. 'Eskisi güzel' der. (Luka 5:37-39)

Eski şaraba alışmış bir kimse hemen yeni şarap istemez. Biz insanlar alışkanlıkları ve kalıpları olan varlıklarız. Tanrı, eski şarabı içimizden boşaltarak ve yeni şaraba susayalım diye bizi kurak bir hazırlık döneminden geçirecek rahatlık alanlarımızı kırmalıdır. Susadığınızda ve içecek hiçbir şey olmadığında "Bu yeni şarabı istemiyorum, eskiyi istiyorum" diye şikayet etmezsiniz. Eğer Tanrı'nın varlığını ve gücünü özlüyorsanız, Tanrı'nın Ruhu'nun taze bir işleyişine açık olacaksınız. Çöl zamanlarında şöyle söyleyen Davut gibi olacaksınız:

Ey Tanrı, sensin benim Tanrım,  
Seni çok özlüyorum,  
Canım sana susamış,  
Kurak, yorucu, susuz bir diyarda,  
Bütün varlığımla seni arıyorum.  
Kutsal yerde baktım sana,  
Gücünü, görkemini görmek için. (Mezmur 63:1-2)

Davut Tanrı'nın gücüne ve varlığına susamıştı. Bunun sonucunda, işleri Tanrı'nın yolu yerine, kendi yoluyla yapan Saul'un aksine Tanrı'nın çağırdığı hizmete başladığında, Rab'bin isteği için esnek hale geldi.

## Bir Başka Çöl Konaklaması

Bu bölümde daha önce sözünü ettiğim gibi, ilk gerçek öğretimi hizmetim gençlik pastörlüğü idi. Televizyonda yayınlanan toplantılar büyük bir başarıydı. Ayrıca bölgemizin en popüler ikinci seküler radyo istasyonunda Müjdesel radyo spotları yayınladık. Her şey harika gidiyordu.

Sonra bir gün dua ederken Tanrı'nın Ruhunu bana değişimin yaklaştığını söyledi: "Gençlik pastörlüğünden alınacaksınız ve seni Amerika'nın doğusundan batısına tüm kentlerdeki kiliselere ve konferanslara göndereceğim; Kanada sınırından Meksika sınırına, Alaska'ya ve Hawaii'ye..."

Ruh'un ne dediğini Lisa'ya söyledim ve ikimiz de bütün bunları yüreğimizde düşündük ve farklı bir eyalette oturan bir pastör arkadaşımız hariç hiç kimseyle paylaşmadık. Tanrı bunu yapacağını söyledi ve konuşanın gerçekten O olduğunu biliyordum. Bunu gerçekleştirmesi için Tanrı'ya yardım etmek zorunda olmayacaktım.

Aradan bir yıldan fazla bir zaman geçmesine rağmen hiçbir şey olmadı. Bu bekleme süreci boyunca Tanrı'nın huzuruna girmek benim için giderek zorlaştı ve bir noktada imkansız görüldü. Hiç olmadığı kadar çok dua ediyordum, gene de hiçbir yere varmıyor gibiydi. Bu yetmezmiş gibi, gençlik grubu için sahip olduğum orijinal vizyon da silikleşiyordu (eski şarap dışarı dökülüyordu). Daha çok dua ettikçe, vizyon daha da küçülüyordu. Dıştan hiçbir şey değişmemişti, ama iç varlığımda arzum azalıyor.

Gençlik hizmetimizden önce saatlerce dua ediyordum ve hatta birkaç defa vaaz görevini bir başkasına vermesi için Tanrı'ya yalvardım. Hizmete boşluk hissi içinde gidiyordum, ama hizmet sırasında Tanrı'nın varlığı beni bir battaniye gibi örterdi. Ancak hizmeti bitirip de evimin yolunu yarılamişken, varlığı bir sonraki haftaya kadar üzerimden kalkardı!

Üstelik, bütün bunların ortasında daha önce hiç tecrübe etmediğimiz içsel ve dışsal denemelerden geçtik. Bende yanlış bir şeyler olup olmadığını merak ettim ve işlemediğimi düşündüğüm her günahı tövbe ettim, ama kuraklığımın çare olmadı.

Bir gün işlemiş olduğum günahın ne olduğunu anlamaya çalışırken, Rab bana “Günah işlediğin için bu çöle gelmedin” dedi. “Seni yaklaşan değişim için hazırlıyorum.”

Rab, hizmetin bir sonraki aşamasıyla başa çıkmam için ihtiyacım olan karakteri içimde oluşturuyordu. Yeşaya 43:18–19’a bakın:

Olup bitenlerin üzerinde durmayın, düşünmeyin eski olayları.  
Bakın, yeni bir şey yapıyorum! Olmaya başladı bile, fark etmiyor musunuz? Çölde yol, kurak topraklarda ırmaklar yapacağım.

Kitabın ilerleyen bölümlerinde Rab’bin “yaklaşan değişimin” ayrıntılarını kendi zamanında nasıl mucizevi biçimde açığa çıkardığından bahsedeceğim. Çölde denendiğim bu uzun günler boyunca Rab, hizmetimizin Amerika ve en nihayetinde diğer uluslar için doğumunu hazırlıyordu. Dostum, Tanrı eski şarabınızı kurutacak ve yenisini koyacak ve yenisiyle birlikte gelen denemelerde eskiye dönmeyi istemeyeceksiniz.



# 6

# GÖKSEL ÖDÜL

*Bazı insanlar geçmişi kurcalar ve başlarına gelmiş bütün dertleri açığa çıkarırlar, sonra da geleceğe bakarak dertlerin gelmeye devam etmesini beklerler. Sonra hayatları boyunca sendeleyip tökezlerler.*

– D. L. Moody

*Kardeşler, kendimi bunu kazanmış saymıyorum. Ancak şunu yapıyorum: Geride kalan her şeyi unutup ileride olanlara uzanarak, Tanrı'nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı gök-sel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum.*

– Filipililer 3:13-14

**E**lçi Pavlus Yeni Antlaşma mektuplarının üçte ikisini yazdı ve diğer uluslardan kiliselerin birçoğuna öncülük etti. Hizmeti tüm dünyaya yayıldı ve gene de hayatının sonlarında “Başarmadım” dedi. Tatmin olmamıştı ve yarışı bitirip göksel ödülünü alana kadar da olmayacaktı.

Yarışımızı bitirmemiz ve göksel ödülümüzü almamız için yüreklerimize yerleştirmemiz gereken ilk şey henüz başarmadığımız ya da elde etmediğimizdir.

Kusursuzlaştırılmadık; değişmeye ve büyümeye devam etmeliyiz.

Musa da muazzam bir çağrı aldı, üç milyonluk bir halka önderlik etti ve Eski Antlaşma’da benzeri olmayan mucizevi belirtilerin ve harikaların aracısı oldu. Ancak, Tanrı Musa’nın tüm yeryüzündeki en alçakgönüllü adam (en öğretilebilir) olduğunu söyledi. Kendisini varmış saymadı, ama yarışı tamamlamak ve göksel ödülü almak için gayret etmeyi sürdürdü. Büyümek ve değişmek için öğretilebilir olmalıyız.

Tanrı için yarışımızı tamamlamak için yapmamız gereken ikinci şey *geride kalan her şeyi (zaferleri ve yenilgileri) unutmaktır!* Bir kez daha Yeşaya 43:18-19’u hatırlayın:

Olup bitenlerin üzerinde durmayın,  
Düşünmeyin eski olayları.  
Bakın, yeni bir şey yapıyorum!  
Olmaya başladı bile, fark etmiyor musunuz?  
Çölde yol, kurak topraklarda ırmaklar yapacağım.

Geçmiş başarısızlıkların, reddedilmişliklerin ya da günahların üzerinde durmak bizi Mesih'te ilerlemekten alıkoyar. Ancak, geçmişteki zaferlerimiz de bizi geride tutabilir. Eğer aşırı güvenli ve kendimizden emin hissediyor ve bizi desteklemesi ve doğrulaması için geçmiş başarılarına güvenmeye başlıyorsak, Tanrı'nın bizim için şimdi ayırdığı şeyi kaçıırız. Tanrı'nın Yeşaya 43'te söylediği şey tam olarak budur. Eski şeyler O'ndan kaynaklandı, ama bizim için tasarladıklarını başarmak amacıyla ilerlemeye devam etmek için Tanrı'nın geçmişte bizim aracılığımızla hareket ettiği yolları bırakmaya hazır olmalıyız. Eğer bırakmazsak, eski şarap tulumu olma tehlikesine gireriz.

Pavlus da bu gerçeği vurgular:

Çocukken çocuk gibi konuşur, çocuk gibi anlar, çocuk gibi düşündüm. Yetişkin biri olunca çocukça davranışları bıraktım. Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman bilindiğim gibi tam bileceğim. (1. Korintliler 13:11-12)

Bir çocuk hatalı değildir; sadece olgunlaşmamıştır. Beş yaşındayken, tüm dünyam oyuncak kamyonlardan ve Legolar'dan ibaretmiş gibi görünüyordu. Alfabeyi söylemek büyük bir başarıydı. Hayatı karanlık bir camın ardından görüyordum, çünkü hayatın daha karmaşık ve büyük unsurlarını ele almak için yeterince olgunlaşmamıştım.

On sekiz yaşına geldiğimde, oyuncak kamyonlar ve Legolar geçmişe ait anılar oldu. Artık yılların getirdiği olgunlukla hayatı o kadar karanlık bir camın ardından görmüyordum. Anlayış düzeyim ve kapasitem büyümüştü. On sekiz yaşındaki biri beş yaşında gibi davranırsa bu anormal bir durum olur. Büyüdükçe, eski çocukça yolları ve anlayışları bırakır ya da unutturuz, zira artık ihtiyaçlarımız ve zevklerimiz açısından yararlı ya da işlevsel değildirler.

Aynı şekilde Tanrısal şeylerde büyürken, hayatın aşamalarında ilerlerken, eski, olgun olmayan şeyleri bırakmalıyız. Pavlus, şimdi Tanrı'nın yollarını ve görkemini silik gördüğümüzü söyler, ama ödülü kazanmak

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #6 "Yapılmayacaklar" listesi

İsrailliler'in çölde geçirdikleri acı deneyimler ışığında kurak yerdeki geçici konaklamamız sırasında yapmamamız gereken bazı şeyler vardır. Aslında bu, Hristiyan yaşamının hiçbir döneminde yapılmaması gerekenlerin iyi bir listesidir, ama belki de çölde mücadele ederken bu günahların ayartısı daha büyüktür. Başlıca yapılmaması gereken şunlardır:

1. Kötü şeylere şehvet duymak. Yoksunluğa düştüğümüzde, bazen yanlış şeylerin bizi daha iyi, hatta mutlu hissettireceğini düşünürüz.
2. Putların ardınca gitmek. Tanrı'nın Sözü'ne aykırı olduğunu bildiğimiz tutkularımızın peşinden gitmektir. Bir kimseyi ya da nesneyi İsa'dan daha çok sevmektir.
3. Cinsel ayartılara ve ahlâksızlığa teslim olmak.
4. Rab'bi denemek.

için koştukça, Tanrı'yı yüz yüze göreceğimiz ana dek giderek daha net bir görüşe kavuşacağız. Diğer bir deyişle, bilindiğimiz gibi O'nu bileceğiz!

Pavlus'un sözünü ettiği göksel ödül nedir? Bu soruyu bir önceki ayette cevapladı. Filipililer 3:10'da der ki, "Ölümünde O'nunla özdeşleşerek O'nu tanımak, dirilişinin gücünü ve acılarına ortak olmanın ne demek olduğunu bilmek ve böylece ne yapıp yapıp ölümden dirilişe erişmek istiyorum." Tanrı'nın göksel ödülü, Oğlu İsa Mesih'in benzerliğine dönüşmek, yani bizi bildiği gibi O'nu bilmektir! Bu hedefe varana dek tatmin olmamalıyız, bu yüzden Tanrı'nın yüreğini aramaktan asla vazgeçmemeliyiz.

Göksel ödülün ardından gitmek için yapmamız gereken üçüncü şey "hedefe doğru koşmaktır!" Buradaki koşmak sözcüğü bir direnç ya da baskı ima etmektedir. Rab'bi tanımanın önünde engel vardır.

## 5. Şikayet şikayet, şikayet.

Pavlus Korintliler'e birinci mektubunda çölde yaşamış atalarımızdan oldukça fazla şey öğrenebileceğimizden söz eder:

“Kardeşler, atalarımızın hepsinin bulut altında korunduğunu ve hepsinin denizden geçtiğini bilmenizi istiyorum... Ne var ki, Tanrı onların çoğundan hoşnut değildi; nitekim cesetleri çöle serildi. Bu olaylar, onlar gibi kötü şeylere özlem duymamamız için bize ders olsun diye oldu.” (1. Korintliler 10:1, 5–6)

İsrail halkı büyük bir bedel ödedi, öyleyse onların hayatından ders alalım.

Dostum, çölde Tanrı'nın yollarını ve hatta O'nun yüreğini bulabilirsin, ama dayanıklı olmalısın ve yüreğinde kararlılıkla şöyle söylemelisin, “Tanrım, iyiliğini ve sevgini hissetmesem bile Senin iyi olduğuna ve beni sevdiğine iman ediyorum.”

Şeytan için en büyük tehdit İsa Mesih'in benzeyişine dönüşmüş bir insandır ve karanlığın güçleri bunu engellemek için var güçleriyle saldıracaktır. İmanlılar Mesih'in benzeyişine dönüştüğünde, artık kendileri için değil, içlerinde yaşayan Kişi için yaşarlar. Bundan sonra Mesih'teki yaşamlarının daha bol ve güçlü bir ifadesine giriş yaparlar. İşte bu nedenle Pavlus, O'nu tanımak için acılarına ortak olmayı bilmemiz gerektiğini söyler. Sözüünü ettiği bu bedendeki acılar benliğin ölümlüne denk olup diriliş yaşamı getirecektir! Petrus şöyle yazar:

Mesih bedence acı çektiğine göre, siz de aynı düşünceyle silahlanın. Çünkü bedence acı çekmiş olan, günaha sırt çevirmişdir. Sonuç olarak, dünyadaki yaşamının geri kalan bölümünü artık insan tutkularına göre değil, Tanrı'nın isteğine göre sürdürür. (1. Petrus 4:1–2)

Eğer bedende acı çektiysek, artık dünyanın tüm günahlı tutkularının ardından giden kendi yolumuzun yönetimi ya da odağı altında değiliz. İçimizde işleyen Mesih'in karakterine sahibiz!

## Mesih'le Birlikte Acı Çekmek

Mesih'in acıları ne demektir? Birçokları bunu yanlış anlamıştır, zira bazı dini öğretiler bu Kutsal Kitap kavramını yozlaştırmıştır. Acı çekmek hastalıktan ölmek ya da faturalarınızı ödeyecek para bulamamak değildir. Tanrı'yı fedakârlığınızla harekete geçirmek için haftalarca yemek yememek değildir. Acı çekmek fedakârlık değil, itaattir! İbraniler Mektubu'nun yazarı Mesih'in acılarının ne olduğunu açıklar:

Mesih, yeryüzünde olduğu günlerde kendisini ölümden kurtaracak güçte olan Tanrı'ya büyük feryat ve gözyaşlarıyla dua etti, yakardı ve Tanrı korkusu nedeniyle işitildi. Oğul olduğu halde, çektiği acılarla söz dinlemeyi öğrendi. (İbraniler 5:7-8)

İsa yeryüzüne itaati getirmedi; O itaati öğrenmek zorundaydı. İtaat etmemek daha kolayken Babası'na itaat ederek öğrendi. İnsanları değil, Tanrı'yı hoşnut etmeye çalıştı. İnsanların O'nun itaatinden uzun vadede yararlanacaklarını biliyordu. Petrus, gerçek acı çekmeyi insan tutkularına karşı Tanrı'nın isteğine göre yaşamak olarak tanımlar (1. Petrus 4:2).

“Mesih'in acılarının” anlamı zihnimiz, duygularımız ya da bedensel duyularımız bizi rahatın, ödülün ya da zevkin yolunda yürümeye çağırduğunda Tanrı'nın yolundan gitmektir. Bu durum sıklıkla Tanrı bize bir yoldan gitmemizi söylerken eşimiz dostumuz bir başka yoldan gitmemizi istediğinde görülür. Maalesef, genellikle bize en yakın insanlar bu direnci gösterirler. Bunun klasik bir örneği ölümüyle ilgili konuştuğunda Petrus'un İsa'ya karşı çıkmasıdır:

Bundan sonra İsa, kendisinin Yeruşalim'e gitmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginlerinin elinden çok acı çekmesi,

öldürülmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini öğrencilerine anlatmaya başladı. Bunun üzerine Petrus O'nu bir kenara çekip azarlamaya başladı. “Tanrı korusun, ya Rab! Senin başına asla böyle bir şey gelmeyecek!” dedi. Ama İsa Petrus’a dönüp, “Çekil önümden, Şeytan!” dedi, “Bana engel oluyorsun. Düşüncelerin Tanrı’ya değil, insana özgüdür.” (Matta 16:21-23)

İsa öğrencilerine Tanrı’ya itaat etmek için Yeruşalim’e gitmesi, öldürülmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini açıkladı. Petrus, belli ki İsa’nın sözlerinin “dirilişe ilgili kısmını” işitmedi, aksi halde İsa’nın yaklaşan ölümü karşısında canı bu kadar sıkılmazdı.

Petrus’un düşüncelerini duyabiliyor musunuz?

*Bir dakika, Sen Mesih’sin [bu gerçek ona az önce açıklanmıştı], ve krallığını kurman ve İsrail’i gönencine kavuşturmak gerekiyor. Senin ardından gelmek için işimi, karımı ve ailemi bıraktım. Seni izlemek için arkadaşlarımı kaybettim. Bu işe çok zamanımı verdim. Bir itibarım oldu.*

*Havra yöneticileri Senin çılgın olduğunu düşünüyor; gazete ve dergiler Senin ne kadar tartışmalı olduğun hakkında sürekli makaleler yayınlıyor. Sosyal medyanın en sıcak konusunun ve konuşulanlar çoğu aleyhine. Birçok tanınmış din önderi ve ilahiyatçı Seni sapkın olarak görüyor. Ve şimdi ölümden söz ediyorsun. Peki bu durumda ben ne olacağım? Bütün bu zaman boyunca Senin ardından geldim, ama şimdi kötü bir şöhretten başka elimde hiçbir şey kalmayacak.*

Sonra Petrus kendini tutamadı, “Hayır Rab, bunu yapamazsın!” (yorumlu).

İsa, Petrus’un düşüncelerinin bencilce ve dünyevi olduğunu o anda bildirmeliydi. Çünkü olaylara Tanrı’nın gözüyle bakmıyordu. Dünya, Şeytan (“bu dünyanın ilahı” 2. Korintliler 4:4) tarafından kendi çıkarlarını araması için eğitilmektedir. Göklerin Egemenliği ise tam tersidir. Bu

nedenle, Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için kültürel akışın ters istikametinde yürümeliyiz; düşüncesi dünyanın etkisi altındaki “Rab’deki bir kardeşe” karşı gelmek zorunda olsak bunu yapmalıyız. Petrus kötü bir adam değildi, ama bu konudaki düşünce biçimi Mesih’e değil, dünyaya uygundu. İşlerin nasıl yürümesi gerektiğiyle ilgili bakış açısı yüzünden değişime direniyordu.

Bunun bir başka örneği İsrailoğulları'nın Kenan ülkesine casuslar göndermesidir. Çölde bir yıldan fazla bir zaman geçirdikten sonra Tanrı, Musa'ya Vaat Edilmiş Ülke hakkında bilgi toplamaları için oraya casus göndermelerini buyurdu. Musa her oymaktan on iki adam seçti. Bunlardan ikisi Yeşu ve Kalev'di.

Casuslar ülkeyi araştırmaktan geri döndüklerinde görmüş oldukları şeyler ve ne yapılması gerektiği hakkında birbirleriyle çelişen raporlar verdiler. On adam şöyle dedi:

“Ancak orada yaşayan halk güçlü, kentler de surlu ve çok büyük. Orada Anak soyundan gelen insanları bile gördük. Amalekliler Negev’de; Hititler, Yevuslular ve Amorlular dağlık bölgede; Kenanlılar da denizin yanında ve Şeria Irmağı'nın kıyısında yaşıyor... Bu halka saldıramayız, onlar bizden daha güçlü” dediler. Araştırdıkları ülke hakkında İsraililer arasında kötü haber yayarak, “Boydan boya araştırdığımız ülke, içinde yaşayanları yiyip bitiren bir ülkedir” dediler, “Üstelik orada gördüğümüz herkes uzun boyluydu.” (Çölde Sayım 13:28-29, 31-32)

Kalev ve Yeşu ise bundan çok farklı bir rapor sundular:

Kalev, Musa'nın önünde halkı susturup, “Oraya gidip ülkeyi ele geçirelim. Kesinlikle buna yetecek gücümüz var” dedi... Eğer RAB bizden hoşnut kalırsa, süt ve bal akan o ülkeye bizi götürerek ve orayı bize verecektir. Ancak RAB’be karşı gelmeyin. Orada yaşayan halktan korkmayın. Onları ekmek yer gibi yiyip bitireceğiz. Koruyucuları onları bırakıp gitti. Ama RAB bizimledir. Onlardan korkmayın!” (Çölde Sayım 13:30; 14:8-9)



Bu on iki adamın hepsi ülkeyi araştırmak için birlikte yolculuk ettiler. Aynı ülkeyi, kentleri ve halkları gözlemlədiler. O zaman neden bunlardan on tanesi belli bir tür rapor verirken diğer ikisi bunun tam karşıtı bir rapor verdi? Bakış açılarındaki farklılıktan!

Tanrı, Kalev ve Yeşu'nun farklı bir ruha sahip oldukları söyledi, çünkü O'nu tüm yürekleriyle izlemişlerdi (Çölde Sayım 14:24). Diğer bir deyişle, insanların isteklerinden uzaklaşarak Tanrı'nın isteğine yaklaşmışlardı. Kendini koruma açısından değil, Tanrı'nın gözlerinden görmüşlerdi. On casusun neden Yeşu ve Kalev'den farklı gördüğünü anlamının anahtarı budur. Bu on kişi Tanrı'nın istekleri yerine kendi rahatlarıyla, güvenlikleriyle ve aileleriyle daha fazla ilgiliydi. Hayatları Tanrı'nın krallığı ile değil, onları etkileyecek şeylerle yönetiliyordu. Tanrı'nın onları asla terk etmeyeceğini ve önlerine koyduğu her şeyde onlara başarı sağlayacağını bilemediler. Bu hatalı düşünce nüfusun geri kalanında da etkiliydi, zira hepsi birden şöyle dedi:

Bütün İsrail halkı Musa'yla Harun'a karşı söylenmeye başladı. Onlara, "Keşke Mısır'da ya da bu çölde ölseydik!" dediler, "RAB neden bizi bu ülkeye götürüyor? Kılıçtan geçirilelim diye mi? Karılarımız, çocuklarımız tutsak edilecek. Mısır'a dönmek bizim için daha iyi değil mi?" (Çölde Sayım 14:2-3)

İsrailoğulları, midelerinin dolu olduğu ve belli bir istikrar içinde yaşadıkları Mısır'daki "eski güzel" günlerine bakıyordu. Mısır'da kölelik etmelerine rağmen, şimdi içinde buldukları durum esaretten çok daha zor görünüyordu. Hepsi birden gerekli olan bir değişime direniyordu. Göçebe hayat tarzları ve yiyecek tercihleri idealden uzak olsa da, çöle alıştıkları için güvende hissediyorlardı. Bunun sonucunda, Vaat Edilmiş Ülke'yi asla görmediler ve hayatları için Tanrı'nın isteğini asla yerine getirmediiler.

Ne var ki, Yeşu ve Kalev bastırmak zorunda kaldı. Karşılaştıkları bu direnç onları tamamen susturmayı düşüneni kendi "kardeşlerinden" geliyordu: "Topluluk onları taşa tutmayı düşünürken..." (Çölde Sayım

14:10). Yeşu ve Kalev'e karşı koyanlar yenilenmemiş düşüncelere sahipti ve hâlâ dünya gibi düşünmeye ve görmeye alışkınlardı. Ve kendi yollarına sıkışmışlardı... Çöl düşüncesine takılmışlardı.

Elçi Pavlus da Yeşu ve Kalev gibi geride kalan her şeyi unutmak ve göksel ödülü kazanmak için hedefe doğru koşmak zorunda olduğunu söyledi (Filipililer 3:14).

Yeşaya 43:18-19'a tekrar bakalım, çünkü bugün bizi kesinlikle teşvik eden bazı talimatlar içerir:

Olup bitenlerin üzerinde durmayın,  
Düşünmeyin eski olayları.  
Bakın, yeni bir şey yapıyorum!  
Olmaya başladı bile, farketmiyor musunuz?  
Çölde yol, kurak topraklarda ırmaklar yapacağım.

Üzücüdür ki, bugün bile Tanrı'nın onlar için belirlediği isteği yerine getirerek özgürlüğe koşmak yerine tutsaklıklarının "güvenliğinde" kalmayı tercih edecek çok kimseler vardır. Aşına oldukları, ama baskıcı ortamlarından çok ilerideki değişimden korkarlar. Tanrı'nın geçmişte yaptıklarıyla tatmin olan ve yeni meydan okumaları göğüslemeye isteksiz olanlar vardır. Tanrı geçmişte onların aracılığıyla büyük işler yapmıştır, ancak önceki başarılarının platosunda kamp kurmuşlardır.

Tanrı'nın isteğine itaat etmek yaşam ve özgürlük getirir ve hakiki tatmin bulmanın tek yoludur. Ancak, göksel ödüle doğru koşmak mevcut koşullarınız altında imkânsız gibi görünebilir. Tanrı Yeşaya'nın ağzından yeni bir şey yapacağını söyledi, ama bu yeni şeyin "çölde" olacağını vurguladı. Diğer bir deyişle, Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için Ruh'un ardından giderken kendimizi imkânsız, kurak görünen bir durumda bulacağız. Ama bildiğimiz gibi, insanlar için imkânsız olan Tanrı için mümkündür (Luka 18:27). Zira mevcut çöl durumunuzun diğer tarafında bol yaşam, zafer ve tatmin vardır.

Siz siz olun, Tanrı'nın isteklerini benimsemeye isteksiz davranan

ve kendilerini çölün yoksunluklarından kurtaracak değişime direnen o on casus ve halkın geri kalanı gibi olmayın. Aksine, Tanrı'nın size vaat ettiği göksel ödölünüzü kazanmak için güvenle yola koyulun!



# 7

# TANRI'NİN SÜPER ANAYOLU

*Sıkıntı sadece bir araç değildir. Ruhsal yaşamlarımızın gelişimi için en etkili araçtır. Engeller olarak gördüğümüz koşullar ve olaylar çoğu zaman yoğun ruhsal büyüme dönemlerimizi başlatan şeylerdir. Bunu anlamaya başladığımızda ve yaşamın ruhsal bir gerçeği olarak kabul ettiğimizde, sıkıntılara katlanmak kolaylaşır.*

– Charles Stanley

*Şöyle haykırıyor bir ses:*

*“Çölde RAB’bin yolunu hazırlayın,  
Bozkırda Tanrımız için düz bir yol açın.”*

– Yeşaya 40:3

**N**e kadar şaşırtıcı görünse de, Tanrı çölde süper bir anayol yerleştirmiştir! O'nun yolunun hazırlandığı yer buradadır; bu yol Tanrı'nın yaşadığı ve düşündüğü şekilde üstün ya da yüce yaşamın yoludur.

Tarih boyunca çok az kişi bu anayolu izledi. Ancak şimdi Tanrı, birçoklarını bu yolda yolculuk yapmak üzere hazırlıyor. Bunun Yeşaya 35:6,8'de şöyle tanımlandığını görmekteyiz:

Çünkü çölde sular fişkıracak,  
Irmaklar akacak bozkırda...  
Orada bir yol, bir anayol olacak,  
“Kutsal yol” diye anılacak.

Tanrı'nın çöldeki anayolunun E5 ya da TEM gibi ikonik bir tanımlaması yoktur. Basitçe *kutsallıktır*.

Kutsallığın tanımlarından birisi “temiz olma halidir.” İsa der ki, “Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler” (Matta 5:8). İsa, kutsal olmayan ya da kirli bir kilise için geri dönmeyecektir; üzerinde buruşukluk ya da leke olmayan bir kilise için geri gelecektir.

On yıllar önce, henüz hizmete yeni başlamakta olan genç bir adamken Rab bir gün dua ederken bana hayatımı temizlemeye başlayacağını gösterdi. Çok heyecanlandım ve Lisa'ya “Tanrı kirli taraflarımı temizleyecek” dedim ve Tanrı'nın ortadan kaldıracağı tüm o istenmeyen şeyleri

anlatmaya giriştim. (Hatta listenin dışında bıraktığım birkaç tanesini eklemiş olabilir!)

Ancak sonraki üç ay boyunca hiçbir şey olmadı. Aslında hayatımda işler daha kötüleşti ve kendimi daha fazla temizlenme ihtiyacı içinde buldum. Rab'be gidip sordum, “Kötü alışkanlıklarım neden iyiye değil, kötüye gidiyor?”

“Oğlum,” diye yanıtladı. “Seni temizleyeceğimi söyledim. Bunu kendi gücünle yapmaya çalıştın. Şimdi kendi yolundan yapacağım.” Henüz ilk çöl yolculuğuma girmek üzere olduğumdan ve bu yolculuğun on sekiz ay süreceğinden haberim yoktu.

## O'nun Yolları Bizim Yollarımız Değil

İman hayatımın ilk yıllarında T. L. Osborn'un hizmetiyle tanıştım. Dr. Osborn, eşi Daisy ile birlikte tüm dünyada on yıllardır güçlü bir müjdeleme ve mucizevi şifa hizmeti veren muazzam bir hizmetkâr ve yazardı. Hizmetleri aracılığıyla on milyonlarca kişi kurtuluşa kavuştu.

Bu yüzden, kilisemize vaaz vermek için geldiğinde Dr. Osborn ile tanıştığım için ne kadar heyecanlı olduğumu tahmin edebilirsiniz. Üstelik, görevim nedeniyle misafir vaizlere mihmandarlık yaptığım için onu kişisel olarak tanıma fırsatına sahip oldum.

T. L. müthişti. Onunlayken sanki İsa'yla birlikte oturduğumu hissediyordum. T. L. birden çok kez kilisemizi ziyaret etti ve yakın arkadaş olduk. Bana hizmete hazırlanan genç bir adamken çalıştığı tüm kitapları verdi. Ayrıca iki ayrı zamanda bana kıyafetlerinden birçoğunu verdi (tam olarak aynı beden giyiyorduk). Lisa ve benim o günlerde gece elbiseleri satın almak için bütçemiz yoktu, bu nedenle verdiği kıyafetlerden oldukça yararlandım. O ve Daisy, Lisa ve benim için baba ve anne gibi oldu.

Yıllar önce, hâlâ Amerikan sınırları içinde hizmet ettiğim bir dönemde bir gün kilisede T. L. vaaz verirken Kutsal Ruh bana şöyle fısıldadı, *Bir gün ona hizmet edeceksin. Dr. Osborn için çalışacaksın.* Böylece, bu sözün bir gün onun takımında olacağımı ve gelecekte benzeri bir müjdeleme hizmeti başlatacağımı tasdik ettiğimi düşündüm.

Ama bu arada hiçbir şey olmadı; hâlâ çöldeydim. Osbornlar'ın hizmet merkezi Tulsa'ydı, ama Orlando'da yaşıyorlardı. Zaman geçtikçe, hizmetime bir an önce başlamak için içimde o kadar çok baskı hissettim ki, Osbornlar'a daha yakın olabilmek için Orlando'ya taşımam gerektiğine karar verdim. Düşüncelerim iki türlüydü. İlk olarak, T. L.'e artık bir kilisede hizmet etmediğimi belli edecekti. T. L. kusursuz bir dürüstlüğe sahipti. Beni asla kilisemden ayırarak yanına almayacağını biliyordum. İkinci olarak, Lisa ve ben Orlando'da yaşayacağımız için hizmette onlara katılmamız kolay olacaktı. Florida'ya taşınınca onunla iletişime geçecektim.

Biliyorum, bütün bunlar biraz sıra dışıydı. Ancak gerçek çağrımaya iletmesi için Tanrı'ya “yardım” etmeye çok hevesliydim.

Bu nedenle, istifa ederek Orlando'ya taşınacağımı bildirmek için Dallas'taki pastörümünden bir randevu aldım. Sonra, randevumdan önceki gece üç farklı kentten üç pastör beni aradı. Ertesi gün ne yapacağımı öğrendikleri için üçü de tam olarak aynı soruyu sordu, “Lisa seninle kesinlikle aynı fikirde mi?”

Değildi. Bana birkaç kez şöyle demişti, “John, senin yönlendirmesine boyun eğeceğim, ama yüreğimde bunun yapılacak doğru şey olduğunu hissettiğimi söyleyemem.” Yaptığı yorumlara omuz silktim. Şöyle düşünüyordum, *Lisa bunu göremiyor ve evin önderi olduğum için benim yönlendirmesine boyun eğmesi gerekiyor.* Ah, düşüncelerim ne kadar da ham ve akılsızcaydı.

O gece geç bir saatte üçüncü pastör arayıp önceki ikisiyle aynı soruyu sorduğunda, içimde bir şey kırıldı. Gözlerim açıldı ve Tanrı'nın kendi planını gerçekleştirmesine izin vermek yerine, O'na bu planda yardım etmeye çalıştığımı görebildim.

Ertesi gün Lisa ve ben pastörümüz ve eşiyle biraraya geldik. Onlara ilk olarak neden bu görüşmeyi istediğimi, ama dün geceki üç telefon konuşmasından sonra fikrimi değiştirdiğimi anlattım. İkisi de bize karşı çok lütfkârdı ve Lisa ve bana hâlâ onlarla kalmamızı istediklerini söylediler. Yerimi ve pozisyonumu koruyordum.



Omzumdan büyük bir ağırlığın kalktığını hissettim ve şimdi Tanrı'nın bizim adımıza çalıştığını görmeye hazırdım. Temizlenme sürecimin henüz bitmediğini ise bilmiyordum. Bir başka dalga gelmek üzereydi ve hemen o gün başlayacaktı.

Pastörümüz ve eşiyle görüşmemizin üzerinden sadece altı saat geçmişti ve ben kilisemizden diğer çalışanlarla basketbol oynamak için spor kıyafetlerimi giyiyordum. Tam o sırada telefon çaldı. Arayan T. L. Osborn'du! Kelimenin tam anlamıyla, şoka girdim.

Doksan dakika süren bu telefon görüşmesinde, hem bana hem de Lisa'ya hizmetlerinde iş teklif etti. Eşi Daisy'e ve ona yardımcılık yapacak ve onlarla birlikte tüm dünyayı dolaşacaktık. Ayrıca ileride kurulacak diğer kiliselere örnek haline gelecek Tulsa'daki bir kiliseye öncülük edecektik. Bundan sonraki hedef dünyanın her yanında kitle-sel müjdeleme kampanyaları düzenledikleri yerlerde benzer kiliseler başlatmak olacaktı.

Uzun süren telefon konuşması sırasında tekrar ve tekrar şöyle düşündüm, *Vay, Babam, harekete geçeceğini biliyordum, ama bu kadar çabuk olmasına şaşıtm kaldım!* T. L. ile konuşurken yaşadığım şoku ve heyecanı açıklamam gerçekten çok zor. Uzun süredir beklediğim çölden çıkışın bu olduğundan emindim. O kadar mutluydum ki, sıçrayıp evimin tavanına kafa atabileceğimi hissediyordum. Telefonu kapadıktan sonra Tanrı'ya şükretmek için dışarı çıktım, ancak ruhumda bir tereddüt ya da fren hissettim. Derinliklerde bana rahatsızlık veren, içimi kemiren bir his gibiydi.

Şöyle düşündüm, *Hayır, Tanrım, hayır, hayır, hayır, bunu yapamazsın! Uzun süre önce bir gün T. L. Osborn için çalışacağımı vaat ettin! Buna hayır diyemezsin!*

Tereddüt beni bırakmadı. Kendimi bu rahatsız edici histen kurtarmak için üç gün boyunca dua ederek elimden geleni yaptım. "Tanrım, bu konuda bana sevinç ver!" diye yakardım. Osbornlar'la çalışmayı gerçekten istediği halde Lisa da aynı tereddüdü hissediyordu.

En sonunda, bu tereddüdün Tanrı'dan geldiğine inanmamayı seçtim (kendi adıma bir diğer ham ve hatta tehlikeli eylem). Böylece Lisa

ile birlikte bir mülakata katılmak için Oklahoma'ya uçtuk ve her şey biraraya geliyor gibi göründü. T. L. ve Daisy bize resmen iş teklif ettiler ve Noel partisinde takım üyelerinin tümüyle tanıştırdılar.

Dallas'a geri döndük ve kilisedeki görevimden istifa ettim. Ancak içimdeki tereddüt kaybolmadı. Saatlerce dua ediyordum, ancak hâlâ rahatsızdım. Uzun dualar ederek rahatsızlık hissini zorla uzaklaştırmaya çalışıp durdum. Hiçbir şey değişmiyordu.

Sonunda Lisa'ya şöyle dedim, "Neler olduğunu anlamıyorum, ama bir şeyler yolunda değil." O da aynı fikirdeydi, "Bence de bir şeyler ters gidiyor."

T. L.'i aradım ve nasıl hissettiğimi onunla paylaştım. "Anlıyorum, buluşalım ve bu konuda konuşalım" dedi. Böylece Tulsa'ya uçtuk ve

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #7 Arkadaşlarınızı dikkatlice seçin

Belki bu sizi şaşırtmamalı, ama çoğu zaman bize en acı veren eleştirilenler ve muhalifler aynı takımda olduğumuzu düşündüğümüz kişilerdir! Çoğu kez zulüm arkadaşınız olduğunu sandığınız birinden ileri gelir.

Çöl zamanı fiili olarak zulüm içerebilir ve eğer Mesih'i izliyorsak zulmün beklenen bir şey olduğunun farkına varmalıyız. Elçi Pavlus der ki, "Mesih İsa'ya ait olup Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürmek isteyenlerin hepsi zulüm görecek" (2. Timoteos 3:12). Zulüm arıtma sürecinin bir parçasıdır. Ve zulüm kimden gelebilir? Bir ihtimal, gerçekte Tanrı için yüreği olmadığı halde Tanrı halkının arasına sızıp kendisine imanlı görüntüsü veren düzenbazlar. İşte bu nedenle Pavlus, Musa'ya karşı gelen Yannis'le Yambris'ten söz eder. Bunlar Rab'bin topluluğunun dışından değil, içinden kişilerdi.

iki saat konuştuğundan sonra T. L. şöyle dedi, “Seni gerçekten sevdiğimiz ve bizi sevdiğini bildiğimiz için sana bu pozisyonu teklif ettik. Ama belki de bunun Tanrı’dan olmadığını düşünmeye başlıyoruz.”

“Ben de anlamıyorum,” diye karşılık verdim, “ama sanırım haklısın.” Ağzımdan çıkanlara inanamıyordum. Bunu söylemek içimdeki her şeyi tüketmişti. T. L. Osborn’la birlikte çalışmak hayatımın hayaliydi.

O yıllarda sabah erkenden dışarı çıkarak bir buçuk iki saat dua etmeyi alışkanlık edinmiştim. Ancak kahramanım Dr. Osborn konusunda yaşadığım bu hüsranın ardından en azından iki hafta boyunca sabahları neredeyse hiç dua edemedim. Yapabildiğim tek şey sanki ağlamaktan ibaretti. Tek yaptığım geçen birkaç ay içinde olan bitenleri inançsızlık içinde düşünüp durmaktı. Kederim tarif edilemezdi. Sanki sevdiğim bi-

Pavlus karşılaştığı bazı zulüm ve tehlikeleri tanıtırken “sahte kardeşlerin” yol açtığı bazı sıkıntılardan söz eder (2. Korintliler 11:26).

Çöldeyken yanınızda sizi seven ve sizinle ilgilenen, hayatınız için Tanrı’nın isteğini dile getirecek kişilerin olması yararlıdır. Eyüp’ün karısı ve arkadaşları gibi eleştirmenlere ve sizi Tanrı’ya itaatsizlik etmeye kıskırtacak kişilere ihtiyacınız yoktur. Ve Tanrı’nın terbiyesine ihtiyacınız varken gururunuzu okşayacak sahte peygamberlere de ihtiyacınız yoktur. Sizi seven ve Tanrı’nın bilgeliğini konuşacak kişilere ihtiyacınız vardır.

Ama uyanık olun: eğer bir kimse sizi eleştirmeye ve hatta içinde bulunduğunuz çölün sebebi olarak sizi suçlamaya başlarsa, o kişi gerçekten bir arkadaş olmayabilir. Kutsal Ruh bizi günahımıza ikna eder ve çoğu zaman hatamızı görmemizi ve tövbe etmemizi sağlamak için bir başkasını kullanır. Ancak hiçbir umut sunmayan sonu gelmez suçlamalar düşman tarafından motive edilir. Dikkat!

rinin ölümünün ardından yas tutuyor gibiydim. Böyle geçen iki haftadan sonra, hiç kimsenin beni duyamayacağı bir yere gittim ve en yüksek sesimle çığlık attım, “Neden?! Neden bundan vazgeçmemi istedin? Altı yıl önce bana konuştun ve onun için çalışacağımı söyledin. *Neden?!*”

Rab’bin bana ne söylediğini asla unutmayacağım: “Çünkü Bana mı yoksa hayaline mi hizmet ettiğini görmek istedim.”

Dona kaldım.

Sonra şöyle devam etti, “İşte bu nedenle İbrahim’den İshak’ı sunağa yatırmasını istedim, çünkü bana olan sevgisinin ona verdiğim vaat edilmiş bereketten daha az olup olmadığını görmek istedim. Hayaline mi hizmet ediyor, hayaline ulaşmak için mi Bana hizmet ediyor yoksa Bana mı hizmet ediyor ve hayalin gerçekleşmesi için doğruluğuma mı güveniyor, bunu görecektim.”

Geçen birkaç hafta boyunca boğuştuğum her soru sanki bu beyanıyla cevaplanmış oldu. Ve on sekiz aydır ilk defa ruhumda bir sevinç patlaması hissettim. Sanki hayatım yeniden açıldı ve o an ne kadar bereket aldığımı fark ettim. Güzel bir kadınla evli olduğumu fark ettim. Harika bir bebeğimiz vardı. Karıma oğlumla birlikte yeniden aşık olmuştum. Güzel bir havuzdan yalnızca otuz adım uzaklıktaki yepyeni bir dairede oturduğumuzu ve çoğu zaman parlak güneşli bir gökyüzü altında yaşadığımızı fark ettim. Bütün bunlar gözümden kaçmıştı, çünkü hizmet baskısı altında Tanrı’yı hoşnut etmek için ne yapmam gerektiğini düşünerek tükenmiştim.

Şimdi geriye baktığımda, Tanrı T. L. Osborn için çalışacağımı söylediğinde, Dallas’taki kilisemize geldiğinde pek çok defa ona hizmet etme ayrıcalığına zaten sahip olduğumu anlıyorum.

Ama şimdi işim yoktu. Elimde şapkamla, işimi geri alabilir miyim diye öğrenmek için kiliseye geri döndüm. Yardımcı pastörlerden biri olan arkadaşşıma bakarak şöyle dediğimi hatırlıyorum, “O kadar küçük hissediyorum ki, sanırım kapının altından içeri girebilirim”; tam olarak söylediğim buydu. T. L. ve Daisy için çalışacağımı herkese söylemiştim. Hatta pastörümüz platformdan bu haberi duyurmuştu; ama olmuyordu işte.

Kilise lütfederek bana yarı zamanlı bir iş verdi. Orada sekiz ay daha hizmet ettim. Daha sonra Tanrı'nın beni hazırladığı şey, yani yaptığı çağrının sonraki aşaması gerçekleşti. Amerika'nın en hızlı büyüyen kiliselerinden birinden takım üyesi olmam için davet aldım. Onların gençlik pastörü olacaktım. Olay mucizevi bir şekilde gelişti. Lisa ve ben bunun Tanrı'nın açtığı bir kapı olduğunu biliyorduk. Artık yeni yaşamım ve taze bir vizyonum vardı, çünkü taze yeni şarabı taşıyacak bu yeni pozisyon için hazırlanmış bir şarap tulumu haline gelmiştim.

## Arınma Yolu

Yüzyıllar boyunca, İsa yeryüzünü terk ettiğinden beri O'nun izleyicileri kendi yetenekleriyle kutsallığı elde etmeye çalışmıştır. Esasen tüm kilise mezhepleri beyhude paklanma çabalarının sonucunda doğmuştur. Ama tüm yaptığımız aslında kendimizi yasacılığın tutsaklığına köleleştirmektir, çünkü kutsallık bedeninin dışsal bir sınırlandırılması değil, Tanrı'nın lütfunun bir işidir.

Tanrı gururlulara değil, alçakgönüllülere lütfeder. Gururlu kişi, Tanrı'nın yardımı olmaksızın yazılı kuralları, ilkeleri ve düzenlemeleri izleyerek kutsallığa erişilebileceğini düşünür. Alçakgönüllü kişi ise bunun boş olduğunu bilir ve Rab'bin lütfuna (gücüne) dayanır. Tanrı'yla yakın bir ilişki paktır, çünkü bir kimse ancak böyle bir ilişki aracılığıyla yüreğe yazılan buyrukları tutmak için güçlenebilir.

Birçoğumuz Yeni Antlaşma'nın yasasına ya da Kutsal Kitap dışı kanılara itaat ederek kutsallık kazanmaya çalıştık ve feci biçimde başarısız oldu. Yasa'yı yerine getirmek suretiyle kurtuluşu kazanmak için beyhude çalışan Yahudiler gibi, bizler de bu kuralları izleyerek kutsallıkta yürüyemeyiz. Birçokları belirli davranışlar ya da eylemler hakkında yasacı fikirlere tutunarak kendilerini sınırlamıştır. Tüm bu dışsal sınırlar içsel paklığı elde etme çabasından doğmuştur.

Ama Tanrı biçimsel bir kutsallık aramıyor; yüreğin içsel bir değişimini istiyor, zira pak bir yürek pak tutum üretecektir. İsa Matta

23:26'da şöyle der, “Sen önce bardağın ve çanağın içini temizle ki, dıştan da temiz olsunlar.”

Eğer yüreğiniz paksa, İsa'ya leke getirecek tarzda davranmak istemezsiniz. İnternet üzerindeki porno sitelerinden uzak durursunuz ya da provakatif giysiler giymezsiniz. Bir erkek ya da kadın bir yandan asla boşanmamış olmakla övünebilir, ancak diğer yandan işyerindeki bir kişiye gizlide şehvet besleyebilir ya da düzenli olarak porno izleyebilir. Bu kutsallık mıdır?

Eğer yüreğiniz safsa, bilgisayarınız ya da akıllı telefonunuz terbiyesiz materyaller aramanıza sebep olmayacaktır. Sizi kirleten şey teknolojinin kendisi değildir. Bu kirliliği yaratan şey yüreğinizin içindedir. Eğer yüreğiniz paksa, sadece Tanrı'nın istediği şeyi istersiniz.

Çöl, Tanrı'nın niyetlerimizi ve motivasyonlarımızı arıtmak için kullandığı potalardan biridir. Tanrı, kilisesi için geri dönmeden önce yüreklerimizi hazırlama sürecindedir. Tanrı, O'nun yüceliğini gösterecek, O'nun benzeyişinde yaratılmış ve O'nun karakterinde yürüyen bir nesil yetiştiriyor:

Büyük bir evde yalnız altın ve gümüş kaplar bulunmaz; tahta ve toprak kaplar da vardır. Kimi onurlu, kimi bayağı iş için kullanılır. Bunun gibi, kişi de kendini bayağı işlerden arıtırsa, onurlu amaçlara uygun, kutsal kılınmış, efendisine yararlı, her iyi işe hazır bir kap olur. (2. Timoteos 2:20-21)

İki tür kap bulunduğuna dikkat edin; onurlu ve bayağı. Bayağı için kullanılan Grekçe sözcük *atimia*, “onursuzluk, utanç, ayıp, aşağılık” olarak tanımlanır. Onurlu için kullanılan *time* sözcüğü “değerli” olarak tanımlanır. Bu yüzden RAB diyor ki, “...İşe yaramaz sözler değil, değerli sözler söylersen, Benim sözcüm olursun” (Yeremya 15:19). İşe yaramazdan değerliye geçiş kirliliklerden arınmakla ya da özgür olmakla mümkündür.

Malaki, Yeni Antlaşma dönemi hakkında bolca peygamberlik eden bir Eski Antlaşma peygamberiydi. Karşılaştığı sorun Yeni Antlaşma

terminolojisine sahip olmamasıydı. Bu nedenle, Kutsal Ruh'un kendisine gösterdiği ve açıkladığı Yeni Antlaşma Hristiyanları'nı tanımlamak için "Levililer" ve "kâhinler" gibi terimleri kullandı.

Malaki, Tapınağı için geri dönmeden önce Rab'bin Tapınağı'na (kilise) geleceğini önceden bildirdi. Amaç: arındırmak. Şöyle yazar:

Gümüş eritip arıtan gibi davranacak:

Levililer'i arındırıp altın, gümüş temizler gibi temizleyecek.

Böylece RAB'be doğrulukla sunular sunacaklar.

(Malaki 3:3).

Levililer ifadesi, kilisedeki Mesih izleyicileri olan "Kral'ın kâhinlerinin" bir gölgesidir (1. Petrus 2:9). Tanrı bu kâhinlerin arındırılmasını altın ve gümüşün arıtılmasına benzettiği için, altın ve gümüşün özelliklerini ve nasıl arıtıldıklarını anlamamız yararlı olur. Burada sadece altından söz edeceğim, zira her iki metalin arıtılma işlemi benzerdir.

Altının hoş bir sarı rengi ve yumuşak metalik bir parlaklığı vardır. Doğada yaygın olarak bulunmakla birlikte, her zaman az miktarlarda ve nadiren saf haldedir. Altın arıtıldığı zaman yumuşak, esnek ve pasta ve diğer maddelerden arı hale gelir. Eğer altın diğer metallerle (bakır, demir, nikel) karışırsa, sertleşir, daha az esnek ve daha fazla aşındırıcı olur. Bu karışıma alaşım denir. Alaşım içerisinde diğer metallerin yüzdesel miktarı ne kadar yüksekse, altın o kadar sert hale gelir. Tersine, alaşım yüzdesi ne kadar düşükse, altın o kadar yumuşak ve esnektir.

Buradaki benzetmeyi hemen görebiliriz: Tanrı'nın önünde saf bir yürek saf altın gibidir. Saf bir yürek yumuşak, nazik ve uysaldır; bu nedenle Kutsal Ruh'un dediği gibi:

Bugün O'nun sesini duyarsanız,

Atalarınızın başkaldırdığı, Çölde O'nu sınadığı günkü gibi

Yüreklerinizi nasırlaştırmayın...

'Gün bugündür' denildikçe birbirinizi her gün yüreklendirin.

Öyle ki, hiçbirinizin yüreği günahın aldatıcılığıyla nasırlaşmasın.

(İbraniler 3:7-8, 13)

Günah, saf altınımızı bir alaşıma dönüştürerek yüreklerimizi katılaştıran ilave maddedir. Bu yumuşaklık eksikliği duyarlılık kaybına yol açarak Rab'bin sesini işitme yetimize engel olur.

Ne yazık ki, günümüzde tanrısal bir görünümde İsa için yanan hassas bir yüreğe sahip olmayan birçoklarının durumu budur. Tanrı için akkor olan sevginin yerini yalnız kendi zevkini, rahatı ve yararını düşünen soğuk bir benlik sevgisi almıştır. Tanrı yolunu kazanç saydıkları için (1. Timoteos 6:5), sadece vaatlerin sağlayacağı faydaların peşinden giderler ve bilmeden ya da rahatça Vaat Veren'in kendisini dışarıda bırakırlar. Tam bir aldanmışlık hali içinde bir yandan kendilerini dünyasal zevklere verirken diğer yandan cennete girmeyi de beklerler! Tanrı'nın isteği şudur:

Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz dindarlık, kişinin ...  
kendini dünyanın lekeleyişinden korumasıdır. (Yakup 1:27)

İsa, üzerinde leke ve buruşukluk olmayan kutsal bir kilise için (Efesliler 5:27), yürekleri dünyanın yollarıyla kirlenmemiş bir halk için geri gelecektir.

Altının diğer bir özelliği pasa ya da çürümeye olan direncidir. Diğer metaller atmosferik koşullardan donuklaşırken, aynı koşullar saf altını aynı şekilde etkilemez. Pirinç (bakır ve çinkonun sarı renkli alaşımı), altını andırırsa da, altın gibi davranmaz. Pirinç kolayca donuklaşır. Altının karakterine sahip olmaksızın altın gibi görünür. Kilisede altın görünümüne sahip olan, ama özde altın olmayan pirinç kaplar bulunur. Yalnızca arıtan ateş bu ikisi arasındaki farkı ortaya koyar. Malaki arınmadan sonrası için şöyle der:

O zaman siz doğru kişiyle kötü kişi,  
Tanrı'ya kulluk edenle etmeyen arasındaki ayrımı yine göreceksiniz. (Malaki 3:18)



Şimdi altının arınması konusuna geri dönelim. Altının içinde yüksek oranda bulunan yabancı maddeler onu yalnız sert yapmakla kalmaz, aynı zamanda pasa ve çürümeye daha yatkın hale getirir. İçinde yaşadığımız dünyanın atmosferinden daha kolay etkilenir.

Mevcut durumda dünyanın yolları kilisenin içine sızmıştır. Dünyanın kültürü içimize nüfuz etmiştir ve bu nedenle donuklaştık. Amerika'da kilisenin değerleri dünyasallıkla kirlenmiştir. Birçokları duyarsızdır ve arınmaya ihtiyaçları olduğunu anlamazlar.

Malaki 3:3 ayetinde İsa'nın kilisesini tıpkı altını arıtan biri gibi dünyanın etkisinden arıtacağı (temizleyeceği) açıklanır. Arıtma sürecindeki altın toz haline getirilir ve sonra flaks denen bir madde ile karıştırılır. Karışım daha sonra bir fırına yerleştirilir ve yoğun ateşte eritilir. Alışımalar ya da pislikler flaks tarafından çekilir ve yüzeye çıkar. Daha ağır olan altın ise dibe çöker. Daha sonra pislikler ya da cüruf (flaks ile birleşmiş bakır, demir ve çinko) süzülüp alınır.

Şimdi Tanrı'nın nasıl arıttığına yakından bakalım:

Sana karşı duracak,  
Kül suyuyla arıtır gibi seni cüruftan arıtıp temizleyeceğim.  
Eskiden, başlangıçta olduğu gibi,  
Sana yöneticiler, danışmanlar yetiştireceğim.  
Ondan sonra 'Doğruluk Kenti, Sadık Kent' diye adlandırılacaktır. (Yeşaya 1:25-26)

Tanrı'nın bizi arıtmak için kullandığı ateş nedir? Bunun cevabı aşağıdaki pasajda geçer:

Bu nedenle şimdi kısa bir süre çeşitli denemeler sonucu acı çekmeniz gerekiyorsa da, sevinçle coşmaktasınız. Böylelikle içtenliği kanıtlanan imanınız, İsa Mesih görüldüğünde size övgü, yücelik, onur kazandıracak. İmanınız, ateşle arıtıldığı halde yok olup giden altından daha değerlidir. (1. Petrus 1:6-7)

Tanrı'nın arıtan ateşi, çölün merkezi teması olan *denemeler ve sıkıntılardır*. Bunların ısısı hayatlarımızdaki kirliliklerimizi Tanrı'nın karakterinden ayırır. Bu arınma potansiyel olarak kutsallığa yönlendirir (birazdan neden “potansiyel olarak” dediğimi açıklayacağım).

Saf halindeki altının bir diğer özelliği saydamlığıdır (yani cam gibi arkasının görünmesidir). “Kentin anayolu cam saydamlığında saf altındandı” (Vahiy 21:21).

Ateşli denemelerle saflaştıktan sonra saydamlaşsınız! Saydam bir kap kendisine yücelik getirmez, ancak içerdiği her neyse onu yüceltir. Engelleyici değildir ve neredeyse fark edilmez. Arıtıldığımız zaman dünya yeniden İsa'yı görür. Eğer saydam isek, yani gerçeği söyleyen, hava basmayan, sözümüzü tutan, dürüst ve riyasız yaşayan insanlarsak, dünyadakiler bunu fark edecektir.

Yeşaya'da bu durum büyük oranda öne çıkartılır:

Bakın, gümüşü arıtır gibi olmasa da sizleri arıttım,  
Sıkıntı ocağında denedim.

Bunu kendim için, evet, kendim için yapıyorum.

Adımı bayağılaştırmanızı nasıl hoş görebilirim?

Bana ait olan onuru başkasına vermem. (Yeşaya 48:10–11)

Burada ateş ya da ocak sıkıntıyı betimler ve altın ya da gümüşü arıtan fiziksel ateşten söz edilmediği için “*gümüşü arıtır gibi olmasa da*” ifadesi geçer. Geçirdiğimiz denemeler kıymetli olanı değersizden ayıran yoğun ısıdır.

Tanrı bunları sizin isteğinizin dışında temizlemez. İşte bu yüzden Pavlus 2. Timoteos 2:21'de “kişi de kendini bayağı işlerden arıtırsa” demektedir. Eğer kendinizi haklı çıkarmaya ya da bahaneler üretmeye ve sizi geride bırakacak kusurlara izin vermeye devam etmek istiyorsanız, Tanrı onları bırakmanız için sizi zorlamaz. Bu durumda acı çekme sürecinin bir değeri olmaz (işte bu nedenle yukarıda “potansiyel olarak” dedim). Kutsallık anayolunda arınmak aralıksız devam eden ve

çoğu zaman acı veren bir süreçtir. Ancak sonuçta elde edeceğim kazancı bilerek bunu kabullenirim.

İbraniler yazarı şöyle ifade eder, “...kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab’bi göremeyecek” (12:14). İsa ise şöyle der, “Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı’yı görecekler” (Matta 5:8). Tanrı’nın yüreğine uygun bir adam olan Davut şöyle feryat etti, “Kim yanlışlarını görebilir? Bağışla göremediğim kusurlarımı” (Mezmun 19:12).

Bizim feryadımız bu olsun. Eğer Tanrı’dan yüreklerimizi arındırmasını istersek, göremediğimiz kirliliklerimizi ortadan kaldıracaktır. Biz bilmesek bile, Tanrı en derinlerdeki düşüncelerimizi ve niyetlerimizi bilmektedir.

Çöl dönemini ve geçireceğiniz ruhsal zamanı nasıl tanıyacağınızı ve kabulleneceğinizi öğrenmenizi teşvik ederim. Ateşli denemeler geldiğinde, öfkelenip başkalarını suçlamayın, ama bunların amacını sorgulayın. Yüreğinizi inceleyin ve bayağı şeyleri değerli olandan ayırması için Tanrı’ya izin verin. O bize şöyle buyuruyor, “Kutsal olun, çünkü ben kutsalım” (1. Petrus 1:16).

Unutmayın, arıtma işlemi halihazırda iyi olanı güçlendirir ve zayıflatan ya da kirlüten unsuru ayırıştırıp ortadan kaldırır. Tanrı’nın sizi arıtmasını kabul edin ki, O’nun yüceliğini güzellikle ve saydamlıkla gösteren onurlu bir kap olasınız.



# 8

# SAĞLAM BİNA EDİN

*Hiçbir yıldızın parıltısı kutup göğündeki yıldızlarınkı kadar parlak olmaz. Hiçbir suyun tadı çölün kumlarından fişkırان suyunkı kadar tatlı değildir. Ve hiçbir iman sıkıntılar karşısında dayanan ve zafer kazanan iman kadar değerli değildir. Sınanan iman deneyim getirir. Sıkıntılardan geçmek zorunda kalmasaydınız kendi zayıflığınıza asla inanmazdınız. Ve Tanrı'nın gücü sizi sıkıntılardan geçirmeseydi, O'nun gücünü asla bilmeyecektiniz.*

– Charles H. Spurgeon

*Benliğe uyanlar benlikle ilgili,  
Ruh'a uyanlarsa Ruh'la ilgili işleri düşünürler.*

– Romahlılar 8:5

**B**ir kimseyi Tanrı adamı ya da kadını yapan şey meshedilmişlik değil, karakterdir. Ve baskılar geldiğinde, hayalkırıklıkları yaşandığında, hayaller ulaşılamaz görüldüğünde gerekli olan arınma, yani karakter biçimlendirme çölde gerçekleşir.

Çöldeyken çok miktardaki öfkeyi alt etmek için çabaladığım bir dönem hatırlıyorum. Bunu birinci bölümde paylaştım. Tanrı'ya sordum, “Neden herkese öfkeliyim? Hayatımda neyi bağlamam ya da neyi hayatımdan kovmam gerekiyor?”

Rab şöyle yanıtladı, “Oğlum, benliği bağlayamaz ya da kovamazsın, onu çarpmıha gerersin.”

O zaman daha da hiddetlenerek sordum, “O halde bu öfkem nereden geliyor? Bunu daha önce hiç tecrübe etmemiştim, hatta kurtulmadan önce bile!”

“Yıllardır içindeydi,” diye cevapladı, “ama görünmezdi, tıpkı ocaktaki kızgın ateşte erimeden önce altın yüzüğündeki kirliliklerin görünmediği gibi. Ama onu ocakta ateşe verdiğinde, kirlilikler yüzeye çıkar. Şimdi seni bu sıkıntı ocağına sokmak suretiyle öfkeni yüzeye çıkarıp görünür kıldım.”

Tanrı'nın bana söylediklerinden ne anlamam gerektiğinden çok emin değildim. Bu nedenle daha fazla ayrıntı verdi: “Eşini suçlayabilirsin, iş arkadaşlarını suçlayabilirsin, arkadaşlarını suçlayabilirsin, yeni bir bebek sahibi olmayı suçlayabilirsin, koşullarını suçlayabilirsin. Ama böyle yaparsan öfke kalacak ve ısı azaldığında tekrar içine girecek ve işlemin baştan başlaması

gerekecek. Ya da “Tanrım senden özür dilerim, bu öfkeyi bende al” diyerek tövbe edebilirsin. Eğer böyle yaparsan, o zaman büyük kepçemi elime alacağım ve onu kepçemle dışarı çıkaracağım.”

Ben de böyle yaptım. Kızgın çölün öfkemi açığa çıkarmasıyla birlikte, günahımı itiraf ettim, tövbe ettim ve öfkemi alması için Tanrı’ya yalvardım.

Ne kadar zor olsa da çölün bu kadar değerli olmasının ve en nihayetinde büyük sevince götürmesinin bir nedeni budur:

Bu nedenle şimdi kısa bir süre çeşitli denemeler sonucu acı çekmeniz gerekiyorsa da, sevinçle coşmaktasınız. Böylelikle içtenliği kanıtlanan imanınız, İsa Mesih görüldüğünde size övgü, yücelik, onur kazandıracak. İmanınız, ateşle artıldığı halde yok olup giden altından daha değerlidir. (1. Petrus 1:6–7)

Çöl, artıtıldığımız ve içimizde karakterin geliştiği yerdir. Gerçek anlamıyla tanrısal bir kişi işte bu sıkıntı ve zulüm ocağında ortaya çıkar. Romalılar 5:3–4’te şöyle okuyoruz, “Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı’nın beğenisini, Tanrı’nın beğenisi de umudu yaratır.”

Tanrı’nın Davut’u onaylamasının nedeni bir krallığın peşinde giden değil, Tanrı’nın yüreğinin peşinde giden biri olmasıydı! Kral Saul hiçbir zaman böyle arındıran bir çöl döneminden geçmedi; bu nedenle arıtılmamış ve güvensiz biri olarak yaşadı. Ne var ki, Davut çölde arıtıldı ve hatta Tanrı onu çöle göndermek için Saul’u kullandı!

Tanrı’nın yolları gizemli olabilir, ama planları her zaman iyidir!

## **Ertelenmiş Bir Düş mü?**

Ancak arıtılmak acı verici olabilir. Size karşı dürüst olacağım; çölde dolaşmak Disneyland’a yapılan bir gezi değildir ve bazen gayet acı veren biçimlerde vurabilir.

Tanrı sizi ne yapmaya çağırdığı hakkında rüyalar ve vizyonlar vermiş olabilir. Sizin için yaptığı planlar hakkında konuşmuş olabilir. Ne var ki, çölde Rab’bi ne kadar çok arasanız ve O’nun sözüne ne kadar çok itaat etseniz, çoğu zaman Rab’bin yüreğinize koyduğu düştün o kadar çok uzaklaşıyorsunuz gibi görünmektedir.

Yusuf’u düşünün: ona bir önderlik rüyası verildi; kardeşleri ve ailesi bile onun yetkisi altına girecekti. Sonra ne oldu? Onu koruması gereken ağabeyleri tarafından çukura atıldı ve bundan kısa süre sonra yabancı bir ülkeye köle olarak satıldı. Yaşadığı şoku, düş kırıklığını ve acıyı hayal edebilir misiniz?

Tanrı’nın onu bir an önce kurtarmak için mucizevi bir müdahalede bulunacağını hayal etmiş olmalıdır. Bu umutlar en nihayetinde solacaktı, çünkü köleliği birkaç ay ya da yıl sürmedi, ama on yıldan fazla bir zamana yayıldı. Bu uzun bir zamandır! Bütün bu süre boyunca ona bu acıyı yaşatanların özgürce yaşadığını ve babalarının büyük servetinin tadını çıkardığını biliyordu.

Yusuf ne dedi? İçinden geçtiği çöl döneminde nasıl bir tepki verdi? İmanını korudu, hizmet etti ve Tanrı’nın vaadini unutmadı. Sadık, hikmetli, gayretliydi ve bunun sonucunda bereketli bir başarıya ulaştı.

Ne var ki, koşulları yeniden değişecek ve daha da kötü olacaktı. Patronunun karısı Yusuf’a göz dikti. Onu kendisiyle zina etmesi için ayartmaya çalıştı, hem de bir ya da iki kez değil, birçok durumda. Buna rağmen, Yusuf Tanrı’ya itaat etti ve her defasında cinsel ahlâksızlıktan kaçtı. En sonunda, kadın o kadar azgınlaştı ki, Yusuf kelimenin tam anlamıyla onun pençelerinden kaçtı. Küçük düşen kadın Yusuf’a iftira atarak yapmadığı bir şeyle onu suçladı. Bunun üzerine haksız yere “mahkûm edildi” ve zindana atıldı. (Normalde soylu birinin karısına tecavüz etmeye kalkışan yabancı bir köle bir daha asla gün ışığını göremezdi.)

Zindana düşen bir kişinin düşünecek çok zamanı olur. Yusuf’un aklından kovmak zorunda kaldığı düşünceleri hayal edebilir misiniz? *Tüm hayatım boyunca Tanrı’ya sadakatle hizmet ettim ve başıma ne geldi? Hiçbir suçum yok, ama bu zindanda çürüyüp gideceğim. Hayatım bitti! Kötü kardeşlerim özgür ve muhtemelen zenginlik içinde yaşıyorlar. Ben*



*ne yanlış yaptım? Tüm yaptığım “Tanrı’dan aldığımı” sandığım düşleri kardeşlerimle paylaşmaktı ve bak başına neler açıldı? Tanrı’ya hizmet etmenin bana ne faydası oldu?! Sanki O’na ne kadar çok itaat etsem, hayatım o kadar kötüye gidiyor.*

Bu düşüncelerle boğuştuğu için kim Yusuf’ta kusur bulabilir? Makul görünüyorlar, değil mi?

Sonra bir gün zindanda Yusuf en büyük çöl sınamasıyla yüzleşti. Tanrı ona iki adam getirdi. Bunlardan biri fırıncı, diğeri ise sakiydi ve ikisi de kendilerini şaşırtan ve ne anlama geldiğini merak ettikleri birer düş görmüştü. Eğer Yusuf Tanrı’ya ve verdiği vaade imanını yitirmiş olsaydı, kendine odaklanması ve adamlara patlaması çok kolay olurdu. “Demek dün gece düş gördünüz, öyle mi? Hah, bir zamanlar ben de bir düş görmüştüm. Ben de bu düşün Tanrı’dan geldiğini düşünmüştüm. Ama gerçek şu ki, düşler gerçekleşmiyor. Düşler yararsız, boş ve aldatıcıdır. Bu yüzden lütfen beni yalnız bırakın!” diyebilirdi.

Eğer Yusuf böyle yapmış olsaydı, çok daha uzun yıllar boyunca ve hatta belki de tüm hayatı boyunca çölünde kalacaktı. Özgürlük biletini kaçıracaktı (saki daha sonra Yusuf’un düşleri yorumlayabildiğini firavuna bildirdi ve böylece Yusuf zindandan çıkarıldı ve terfi edildi). Eğer kendisine acıyan bir tavrı olsaydı, Yusuf o karanlık zindanda acı dolu, öfkeli ve çaresiz bir adam olarak hayata gözlerini kapatacak ve tanıklığının konusu “Tanrı sadık değil; vaatlerini yerine getirmiyor!” olacaktı.

Ama Yusuf böyle yapmadı. Tanrı’nın ona verdiği vaade aykırı düşüncelerle ve mantığıyla savaştı ve saki ile fırıncıya hizmet etmeyi seçti. Tanrı’ya olan itaatinde tutarlı kaldı. Ve sonuç ne oldu? En nihayetinde özgürlüğüne kavuştu ve bir gün içinde firavundan sonraki ikinci yetkili adam olmaya terfi etti!

Yusuf’un önderliğe terfi edilmesinden dokuz yıl sonra, çok büyük bit kıtlık nedeniyle kardeşleri Mısır’a geldi ve onun huzuruna çıktı. Yusuf’un isteği, birçok kimsenin yapacağına aksine öç almak değildi. Artık gerçek bir krallık önderinin karakterine sahipti. Kendisine kötülük yapanlara iyilik yaptı. Yüreğinde acı kök yoktu, ama ona ihanet edenlere

karşı imanla, sevgiyle ve merhametle doluydu. Mezmur yazarı Yusuf hakkında şöyle yazar:

Önlerinden bir adam göndermişti,  
Köle olarak satılan Yusuf'tu bu.  
Zincir vurup incittiler ayaklarını,  
Demir halka geçirdiler boynuna,  
*Söyledikleri gerçekleşinceye dek,*  
RAB'bin sözü onu sınıdı. (Mezmur 105:17-19)

Yusuf'a verdiği kişisel vaadin gerçekleşeceği zamanı sadece Tanrı biliyordu (düşün üzerinden yirmi yıldan fazla bir zaman geçtikten sonra). Çöl onun içinde yaşamını, ailesini ve önderlik konumunu bina edecek karakteri biçimlendirdi. Bütün başarılarının anahtarı Rab korkusuydu. Koşulları ne olursa olsun, Yusuf Tanrı'nın sözünü konuştu, yerine getirdi ve onurlandırdı.

Peki ya siz? Önceden belirtildiği gibi, Tanrı, sizi yapmaya çağırdığı şeyin düşlerini ve vizyonlarını göstermiş olabilir. Sizin için tasarladığı planlar hakkında size konuşmuş olabilir. Ama Yusuf gibi siz de bir çöl-desiniz ve görünüşe göre Rab'bi ne kadar çok arıyorsanız ve O'na itaat ediyorsanız, yüreğinize koyduğu düştü o kadar uzaklaşıyorsunuz.

Siz Tanrı'nın verdiği düşününüzün tersine gidiyor görünürken başkalarının, hatta davanıza karşı olanların bile hizmette (ya da hayatın başka bir alanında) yükseldiğine tanık olabilirsiniz. Yapmanız gerektiğini bildiğiniz her şeyi yapıyor olabilirsiniz, ama vizyon bir türlü gerçekleşmez.

Etrafınızda benliğe uyan ve Rab'bi aramayan kişiler bile olabilir, ama onlar yükseliyor ve görünüşe göre bereketleniyorlar. Finansal ve sosyal "nimetleri" onlar alıyorlar. Kendi yalakalıkları ya da manipülasyonları sayesinde ilerleyen insanlar bile görebilirsiniz. Siz Yusuf gibi firavunun zindanında zincirli iken dürüst olmayan işler yapan, yalan ve hileyle başarılı olan, sanki "bereketleniyor" gibi görülen kişiler olabilir.

Bu konuda ne yapıyorsunuz? Şikayet mi ediyorsunuz? Tanrı'nın ne söylediğine bakalım:

“Bana karşı sert sözler söylediniz” diyor RAB. Oysa siz, “Sana karşı ne söyledik?” diye soruyorsunuz. Şunu dediniz: “Tanrı’ya kulluk etmek yararsızdır. Her Şeye Egemen RAB’bin isteklerini yerine getirmek, O’nun önünde yas tutar gibi davranmak bize ne kazanç sağlıyor? Şimdi kendini beğenmişlere mutlu diyoruz. Kötülük edenler başarılı oluyor, Tanrı’yı deneyenler cezadan kurtuluyor.” (Malaki 3:13–15)

Bu ayetlerde şikayet edenler ne söylüyorlar? Şöyle diyorlar, “Tanrı’ya itaat etmenin bize ne faydası oldu? Hiçbir yere ilerlemiyoruz. Biz değil, kötüler, benlikte yaşayanlar ve hilekârlar başarılı oluyor, bereketleniyor ve serpiliyor” (“Beveré çevirisi”). Tanrı bu sözleri sert ya da korkunç olarak tanımlıyor ve kendisine sarf edilmiş sayıyor. Daha sade bir ifadeyle, buna söylenmek ve şikayet etmek denir.

Şikayet İsrail halkını vaat edilmiş ülkeden uzaklaştırdı. Neden şikayet etmek Tanrı’ya bir hakarettir ve neden sert bir yargıyı hak eder? Şikayet Tanrı’ya dolaylı olarak şöyle demektir, “Hayatımda yaptığın şeyleri sevmiyorum ve eğer senin yerinde olsaydım, farklı yapardım.” O’na karşı yapılan tam bir saygısızlıktır.

Tanrı kimin O’nu izlediğini ve kimin sadece nimetlerin ardından gittiğini ortaya çıkarmaktadır. İlk grup O’nu izlemekte kararlıdır; ikinci grup ise işler kendi gözlerinde iyi olmadığında şikayet edecektir. Bazıların nimet *dediği* ile *gerçekten* neyin nimet olduğu iki farklı şeydir. Eğer tutumunuz (yüreğiniz) doğru değilse, bazı nimetler kalıcı olmayabilir. Rab bencil motivasyonlarla şikayet edenlere ve ellerindeki nimetlere ne yapacağını açıklamıştır:

Şimdi, ey kâhinler, bu buyruk sizin içindir. Her Şeye Egemen RAB diyor ki, söz dinlemez, adımı onurlandırmaya istekli olmazsanız, üzerinize lanet yağdırıp hayırdualarınızı lanete çevireceğim. Lanetledim bile. Çünkü beni onurlandırmaya istekli değilsiniz. (Malaki 2:1-2)

Ödülümüz ya da mirasımız nesnelere ya da mevkilerden ibaret değildir. Mirasımız Rab'dir!

Hezekiel 44:28'de şöyle yazılıdır, "Kâhinlerin payı vardır, onların mirası benim. İsrail'de onlara mülk vermeyeceksiniz. Onların mirası benim."

Günümüzde birçok Hristiyan gözünü *gerçek* mirastan çevirmiş, belki de Tanrı'nın verdiği iyi şeyler olan nesnelere ve mevkilere göz dikmiştir. Ama bu yaklaşım, babasıyla ilişki kurmaktan çok ondan alacaklarıyla daha ilgili olan oğlun durumuna benzer. Dört oğlum var ve onlara vermeyi seviyorum. Ancak, sadece istedikleri şeyleri benden aldıkları için benimle ilgileneselerdi, bu tutumları kalbimi kırardı. Malaki'nin başka ne dediğine bakalım:

Bunun üzerine RAB'den korkanlar birbirleriyle konuştular. RAB dediklerine kulak verip duydu. RAB'den korkup adını sayanlar için O'nun önünde bir anma kitabı yazıldı. (Malaki 3:16)

Bunlar "şikayetçilerle" aynı çöl koşullarından geçen kişilerdir, ama bu grubun önceliği mevki, itibar ya da nesnelere değildir. Onlar Tanrı'nın yüreğinin peşindedirler! Tanrı'yı tanıma arzusu içlerinde yanan bir ateş gibidir. Onlarla sosyal ya da işle ilgili konuları konuşabilirsiniz, ama Rab ya da Rab'bin söyledikleri hakkında konuştuğunuz zaman yürekleri tutuşur.

Luka'nın sözünü ettiği öğrenciler işte böyleydi, "Onlar birbirine, 'Yolda kendisi bizimle konuşurken ve Kutsal Yazılar'ı bize açıklarken yüreklerimiz nasıl da sevinçle çarpıyordu, değil mi?' dediler" (Luka 24:32). Arzuları Ruh'un işlerine odaklıdır. Şöyle derler, "Sadece Tanrı'yı tanımak istiyorum; O'nu hoşnut etmek istiyorum; Rab'bin sözüne acıkıp susuyorum; Benden sevinç duymasını istiyorum, çünkü O benim sevincimin kaynağı." En önemli şey budur. İlk sevgileri mevki, statü ya da servet değil, İsa'dır.

İster çölün ortasında olsunlar isterse milyonlara vaaz etsinler, davranışları değişiklik göstermez.

Biz Tanrı'nın emektaşlarıyız. Sizler de Tanrı'nın tarlası, Tanrı'nın binasisınız. Tanrı'nın bana lütfettiği görev uyarınca bilge bir mimar gibi temel attım, başkaları da bu temel üzerine inşa ediyor. Herkes nasıl inşa ettiğine dikkat etsin. (1. Korintliler 3:9-10)

Hayatlarımızı nasıl inşa ettiğimize hepimizin dikkat etmesi gerekir! Kutsal Yazılar'da bir ev inşa etmek hayatımızı ve Tanrı'ya hizmetimizi inşa etmeyi simgeler. Biz Tanrı'ya aitiz, çünkü O'nun eviyiz:

Bunun için, göksel çağrıya ortak olan kutsal kardeşlerim, dikkatinizi açıkça benimsediğimiz inancın elçisi ve başkâhini İsa'ya çevirin. Musa Tanrı'nın bütün evinde Tanrı'ya nasıl sadık kaldıysa, İsa da kendisini görevlendirene sadıktır. Evi yapan nasıl evden daha çok saygı görürse, İsa da Musa'dan daha büyük yüceliğe layık sayıldı. Her evin bir yapıcısı vardır, her şeyin yapıcısı ise Tanrı'dır. (İbraniler 3:1-4)

Evi yapanın Rab olduğuna dikkat edin. Kendi gücümüz değildir. Tanrı'nın yaptığı her şey kalıcıdır; bizim yaptığımız ise değildir. “Evi RAB yapmazsa, yapıcılar boşuna didinir” (Mezmun 127:1). Bir kimsenin Tanrı'dan ayrı olarak inşa ettiği şey ister hayatı, ister yuvası, hatta ister bir hizmet olsun, dayanmayacaktır.

Yaratılış 11:4'te bunun bir örneğini görürüz: “Kendimize bir kent kuralım” dediler, “Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım. Böylece yeryüzüne dağılmayız.”

Babil Kulesi'ni inşa edenlerin hedefi neydi? Kendi ürünleri olan hayallere ulaşmak, kendi yücelikleri için bir yapı dikmek istediler. Tanrı gibi olmayı, ama bütünüyle O'ndan bağımsız olmayı istediler. Böylece kendi arzularını ve isteklerini yerine getirdiler, ama Tanrı'yı yüceltmediler. Tanrı'dan ayrı bir yapı kurmak asla işe yaramaz, çünkü niyetimiz ne kadar asil olursa olsun Tanrı olmadan beyhude bir çabadır. İşte bu noktada uyarılıız:

Herkes nasıl inşa ettiğine dikkat etsin. Çünkü hiç kimse atılan temelden, yani İsa Mesih'ten başka bir temel atamaz. Bu temel üzerine kimi altın, gümüş ya da değerli taşlarla, kimi de tahta, ot ya da kamışla inşa edecek. Herkesin yaptığı iş belli olacak, yargı günü ortaya çıkacak. Herkesin işi ateşle açığa vurulacak. Ateş her işin niteliğini smayacak. (1. Korintliler 3:10-13)

Altın, gümüş ve değerli taşlar Tanrı'nın yolunu inşa etmeyi temsil etmektedir. Tahta, ot ve kamış ise dünyanın planına göre kendi inşaat yöntemlerimizi temsil eder. Bu ayetler sadece gökteki yargı hakkında mıdır? Hayır! Ayetler Tanrı'nın tapınağına geldiği zamanı tarif eder (Malaki 3:16-4:1 ve 1. Korintliler 3:16-17). Ya tahtayı, otu ve kamışı *yakıp tüketen* ya da altını ve gümüşü *aritan* ateş olarak gelecektir. İşte bu nedenle şöyle devam eder, “Yaptıkları yanarsa, zarar edecek. Kendisi kurtulacak, ama ateşten geçmiş gibi olacaktır” (15. ayet).

Eğer hayatınızı, işinizi ya da hizmetinizi kişiliğinizin gücü ya da dünyasal programlar ya teknikler gibi kendi yapıtınız olan tuğlalarla inşa ederseniz... İnsanları manipüle ederek ya da gözdağı verip kontrol ederek inşa ederseniz... Mevki elde etmek için yaltaklanır ve el etek öperseniz... İnşa ederken eleştiri ya da dedikodu ile başkalarını yıkarsanız... O zaman bu yöntemlerle kazanılan her şey yanacak ve kaybolacaktır.

Birçok kimse aldatıcı teknikler kullanarak ya da avantaj elde etmek adına yalan söyleyerek kendilerini yükseltirler. Bu da yanacaktır! “Kimse kendini aldatmasın. Aranızdan biri bu çağın ölçülerine göre kendini bilge sanıyorsa, bilge olmak için ‘akılsız’ olsun! Çünkü bu dünyanın bilgeliği Tanrı'nın gözünde akılsızlıktır” (1. Korintliler 3:18-19).

Tanrı'nın gözünde, hayatınızda benliğin ardından gittiğiniz herhangi bir alan tahta, ot ya da kamıştır. İster başkalarına yardım gibi görünün, ister Rab'bin adıyla yapılınsın, isterse bolca zaman harcansın, hiç fark etmez ve hepsi yanar.

Bu dünyanın odağı benliktir. “Ama yüreğinizde kin, kıskançlık, bençillik varsa övünmeyin, gerçeği yadsımayın. Böylesi ‘bilgelik’ gökten

inen değil, dünyadan, insan doğasından, cinlerden gelen bilgeliktir” (Yakup 3:14-15). Kıskançlık rekabet ve şüphe doğurur. Hakimiyet alanımızı güvende tutmak için güç oyunları oynamaya başlayabiliriz ki, bu arkadaşlarımıza, dürüstlüğümüze mal olabilir ve en önemlisi Tanrı’yla ilişkimize zarar verebilir. Hatta pastörler ve diğer hizmetkârlar bile Tanrı’nın yüreğine yakın olmak pahasına mevki, konum ya da maaş ardından gidebilir.

Tanrı’nın yüreğini gerçekten arayan diğerlerine ise O’nu ne kadar çok ararlarsa, o kadar uzaklaşıyorlar gibi görünebilir. Hayal kırıklığı için haykırırlar:

“Tanrım, seni ne kadar çok ararsam, yukarı çıkmak yerine o kadar çok aşağı iniyorum.”

Ancak Tanrı şöyle yanıtlar, “Daha derine kaz!”

Bana gelen ve sözlerimi duyup uygulayan kişinin kime benzediğini size anlatayım. Böyle bir kişi, evini yaparken toprağı kazan, derinlere inip temeli kaya üzerine atan adama benzer. Sel sularıyla kabaran ırmak o eve saldırırsa da, onu sarsamaz. Çünkü ev sağlam yapılmıştır. (Luka 6:47-48)

Ailece Dallas’ta yaşarken, inşaatçıların gökdelenleri nasıl inşa ettiklerini seyredirdim. İlk başta ilerleme yavaş olurdu, zira kayaları kırmak ve temel kırmak aylar sürerdi. Bina ne kadar yüksekse, atılan temel o kadar derin ve kapsamlı olurdu. Yerin üstündeki gözlemciler için işçiler yavaş hareket ediyor ve az bir iş yapıyor görünürdü. Sonra, bina ansızın hızlıca yükselmeye başladığı. Hazırlık sürecine kıyasla ilerleme sanki bir gecede oluyormuş gibi görünürdü.

*Yukarı yöndeki ilerleme aşağı yöndeki hazırlıkla kıyaslandığında bir hiç kalıyordu.*

İnanıyorum ki, Mesih’in bedeninde aşağı yönlü hazırlık sürecinde olan birçok kimse vardır; belki de özellikle genç kuşak arasında. Bunun

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #8 Yeşu doğrusunu yaptı

Eğer çöl bizim iyiliğimiz içinse, nasıl iyi olanı elde tutup kötü olandan kaçınıyoruz?

Yeşu, çöl ortamında yüreği doğru olan birisine iyi bir örnektir. Musa Sina Dağı'na çıktığında, Yeşu dağın eteğinde kaldı. Rab'bin varlığına olabildiğince çok yakın olmak istiyordu. Musa Buluşma Çadırı'nda Tanrı ile görüştüğünde, Yeşu da Rab'bin huzuruna yakın olmak için oradaydı. Musa'nın görüşmesi bittiğinde bile, Yeşu Buluşma Çadırı'nda kalıyordu (Mısır'dan Çıkış 33:11).

Yeşu kitabında anne babalarını (önceki kuşak) etkisi altına alan beş günah alanının çöldeki ikinci kuşakta (Yeşu'nunki) kendisini kolayca göstermediğini görüyoruz. Bir kez Akan adlı kişiyle sorun yaşadılar. Ancak önderlik ve halk, konuyla ilgilenmesi için anında Tanrı'nın yüzünü aradı. İkinci kuşak doğrusunu yaptı, çünkü önceki kuşağın başarısızlığına tanık olmuştu; anne babalarının Tanrı'nın vaadini görmeden çölde nasıl ölüp gittiklerini gördüler.

Yeşu ve kuşağı odaklarını Yaratıcı üzerinde tuttu ve Vaat Edilmiş Ülke'ye girdi. Tanrı'nın sözüne itaat etmekte kararlıydılar ve cesaretsizliğe kapılmadılar. Şikayet etmeyi reddettiler; Tanrı'ya iman etmekte hızlılardı.

için Tanrı'ya hamt ederim! Hizmete ya da Rab'bin verdiği bir başka düşe çağrılar olabilir, ama hâlâ bu konumlarda değildirler. Görünüşe göre işler hiç de hızlı gitmemektedir, ama çölde Tanrı'nın dikkatli hazırlık sürecinde olduklarına inanıyorum. Temel atılıyor; Mesih'in karakteri biçim alıyor. Bu karakter Mesih'e ve O'nun Egemenliği'ne gelecek yıllarda arzuya hizmet edecek olan herkesi alttan destekleyecektir.



Çölde bulunmayan diğerleri ise siyaset ya da başka benliğe dayalı yöntemler yoluyla hızlıca yukarıya doğru hareket eder görünür. Çöl yolcularımız bir durakta beklediklerini hissedebilir ve hatta kendilerini çabucak dışarı atmak için kolay bir yola girmeye ayarlanabilirler. Ama böyle bir yolun metanetli bir karakter yaratmadığını ve halihazırda elde ettikleri mevcut karakterden de ödün verdiğini bilerek riskin çok büyük olduğuna karar verirler. Tanrı'yı bekleyerek Efendi Yapıcı'nın Kaya üzerine sağlam bir temel atmasına izin verirler.

Şimdiki halde Tanrı'yı gayretle arayan pastörler var, ama yine çok az şey oluyor ya da hiçbir şey olmuyor gibidir. Kurak bir yerde ya da zamandadırlar. Seküler pazarlama taktiklerini kullanarak kendilerini ve hizmetlerini ilerleten kişileri izlerler. Sosyal medyada mutluluk ve başarı sanrıları yaratırlar. Ancak Tanrı çöl yolcularının bu tür yöntemlerle inşa etmesine izin vermez, çünkü onlar için sağlam, kalıcı temel hazırlamaktadır.

Bir de Tanrı henüz belirli bir pozisyon ya da yer göstermediği, ama bir düş verdiği kimseler vardır. Onlar da düşlerinin nasıl gerçekleşeceğini merak ederler ve muhtemel gerçekleşme kayıp gidiyor gibi görünür.

Bu kuraklık ya da çöl zamanında Tanrı, kendisini itaat ile bekleyenlerle hileli araçlar ya da hesaplı manipülasyon ve bencil davranışlarla inşa edenleri birbirinden ayırmaktadır. Tanrı'nın belirlediği gerçek yükseliş ve çölden çıkış Tanrı'nın tapınağına gelişini gözleri açık bir şekilde bekleyenlere gelecektir. Rab diyor ki:

“Belirlediğim zaman gelince,  
Doğrulukla yargılayacağım” diyor Tanrı...  
Çünkü ne doğudan, ne batıdan,  
Ne de çöldeki dağlardan doğar yargı.  
Yargıç ancak Tanrı'dır,  
Birini alçaltır, birini yükseltir. (Mezmurlar 75:2-7)

## Benliğin Faydasızlığı

Benlik ve Ruh arasındaki mücadele sadece hizmette değil, hayatın tüm unsurlarında kendisini gösterir. Unutmayın, benlik asla Tanrı'nın vaatlerini ortaya çıkaramaz! Eğer bir şey benlikten doğmuşsa, size iyi şanslar! Benliğin onu desteklemesi gerekecektir. Eğer o şeyi Ruh doğursa, Tanrı onun için gerekeni sağlayacaktır.

Benlik senaryosu genelde bir manipülasyon ve kontrol ortamı oluşturur. Önderler sonuç almak için güç kullanırlar ya da insanların duygularıyla oynarlar. Eğer onların izleyicilerinden biriyseniz, yönlendirişlerine nasıl tepki verdiğinize göre birden bire başarılarının ya da başarısızlıklarının sorumlusu olursunuz. Bu süreçte bolca baskı, yasacılık, otorite ya da manipülasyon olacaktır.

Esasen hizmet pratiklerini konu etmeme rağmen, sadece hizmetlerle ilgisi olmadığını vurgulamak istiyorum; benliğin gücüyle meydana gelmiş *herhangi* bir şeyi kastediyorum. Yani bu durum iş dünyasındaki, eğitimdeki, sağlık alanındaki, devletteki, askeriyedeki, sporculuktaki ve Tanrı'nın hizmete çağırdığı diğer birçok alandaki çağrılarımıza uyarlanabilir.

Tersine, Ruh'tan doğanlar kendi oluşumlarında hiçbir rolleri olmadığı anlar, bu yüzden kendi kabiliyetiyle büyümeyi sağlayamayacağını ya da sürdüremeyeceğini bilir. Yarattığı (ya da inşa ettiği) şeyi ihtiyacını sağlamak Tanrı'nın sorumluluğudur.

İshak doğduğunda, İsmail'in konumu halihazırda iyice sabitlenmişti (Yaratılış 16–21). Vaat edilen İshak doğmadan önce bir İsmail gayreti fırsatının kendisini gösterdiğini deneyimlerimden keşfettim. Tanrı'nın size vaat ettiğini meydana getirmek için kendi gücünüzü kullanma ayartısına direnilmelidir. Şu ayeti bir kez daha hatırlayalım, “Bu cariyeyle oğlunu kov. Bu cariyenin oğlu, oğlum İshak'ın mirasına ortak olmasın” (Yaratılış 21:10).

Rab'bin halkına şöyle diyeceği gün geliyor, “İsmail gayretlerinizi kovun, zira benliğin ürünleri vaadin ürünlerinin vaadine ortak olmayacak.” Üretken görünseler bile, Tanrı “onları kovun” diyecek, öyle ki, O'nun huzurunda benliğin hiçbir yüceliği olmasın!

Tanrı'nın yargısı açığa çıktığında, hayatınızın kendi yeteneğinizle inşa ettiğiniz kısımları arıtan ateşe dayanmayacaktır. Eğer hayatınızı bütünüyle kendinizi koruma ve ilerletme çabalarıyla kurarsanız, o zaman hepsi birden yanacaktır. Ama siz “kurtulacaksınız, ama ateşten geçmiş gibi olacaksınız” (1. Korintliler 3:15).

Kalıcı olan şeyler sadece vaat aracılığıyla alınan, Tanrı'nın Ruhu ve lütfu aracılığıyla doğarak meydana gelenlerdir.



9

# GÜÇ ANTRENMANI

*Rab en iyi askerlerini sıkıntı dağlarından çıkarır.*

– Charles H. Spurgeon

*Çocuk büyüyor, ruhsal yönden güçleniyordu.*

*İsrail halkına görüneceği güne dek ıssız yerlerde yaşadı.*

– Luka 1:80



Yıllar önce, Mesih izleyicileri olarak bizi zinde tutan ve imanımızı güçlendiren hazırlık zamanlarına ne kadar ihtiyacımız olduğunu gösteren farklı bir tür güçlük yaşadım. İster inanın, ister inanmayın, bu deneme kurak, verimsiz bir çölde değil, spor salonlarında ve sağlık kulüplerinde geçti.

Otuz beş yaşında Atlanta Georgia'daki bir kilisede yürekten bir vaaz verdikten sonra neredeyse kürsüde bayılacağımı hissettim. Fiziksel olarak iyi bir durumda olmadığımı fark ettim ve hizmete sadakatle devam etmek için güçlenmem gerektiğini anladım.

Georgia'dan eve geri dönünce Lisa'ya olanları anlattım ve "spor salonuna gideceğim" dedim.

Verdiği cevaba şaşırdım, "Şükürler olsun. Spor salonuna gitmen için dua ediyordum!" Kocasını için nasıl dua edeceğini bilen bir eşe sahip olmak gerçekten harika!

O dönemde Florida'da oturuyorduk ve bizim iki ev altımızda Kip adlı bir Amerikan güreşçisi oturuyordu. Ailelerimiz birbirine yakınlaşmıştı ve çocuklarımız yaklaşık aynı yaşlardaydı. Birkaç kez beni spor salonuna götürmeyi ve eğitmeyi teklif etmişti, ama ben her zaman "Hayır, çok meşgulüm. Zamanım yok" demiştim. Meşguldüm, ama aynı zamanda biraz gözüm korkuyordu; siz profesyonel bir güreşçiyle antrenman yapmak ister miydiniz?

Kip 1,92 metre boyu, 110 kilo ağırlığı ve %6 vücut yağıyla iri bir adamdı. Göğsü kusursuz bir V biçimindeydi ve sekizli karın kası vardı. Sık sık çocuklarımızla birlikte evimizin önünde basketbol ya da hokey oynardık. Onunla ne zaman çarpışsak yerinden bir santim kımıldamazdı ama ben iki üç metre uzağa savrulurdum!

O Atlanta seyahatinden sonra Kip'in evine uğradım ve "Kip, spor salonuna gitmeliyim. Beni eğiteceğini söylüyordun, hâlâ yapmak ister misin?" diye sordum.

Hemen cevap verdi, "Elbette seni eğitirim." Yüzündeki sadistçe gülüşe daha çok dikkat etmem gerekirdi. Beni bekleyenler hakkında hiçbir fikrim yoktu!

Ertesi sabah Kip'le birlikte ter kokulu küçük bir spor salonuna gittik. Burasının sadece ciddi kişilerin geldiği bir yer olduğunu biliyordum. Salonu testosteron ve vücut kokusu kaplamıştı. O birinci gün spor salonunda ilk öğrendiğim şeylerden biri haltere hafif ağırlıklar takıp yirmi otuz kez kaldırarak kas yapılmadığıydı. Bunun yerine, haltere çok ağırlık takarak sadece üç ya da dört kez kaldırmak gerekiyordu.

İşte o üçüncü ya da dördüncü tekrarda kaslarınızda iyi şeyler olmaya başlıyor. O anda içinizdeki her şey şöyle söyler, "Artık kaldıramıyorum!" Ancak etrafınızda toplanan bütün o adamların "Kaldır, kaldır, yüklen" diye bağırmasıyla birlikte içinizde her şeyinizi ortaya koymanızı ve ağırlığı dördüncü ya da beşinci kez kaldırmanızı sağlayan bir güç uyanır. Çok karmaşık bir meseleyi kolayca anlaşılır kılırsak, gerçek kas işte o zaman gelişir.

Utunarak söyleyeyim ki, ilk gün göğsümden kaldırabildiğim ağırlığın miktarı 40 kilo kadardı. Kip muhakkak komşusunun daha kat etmesi gereken çok yol olduğunu anladı. Spor salonunda geçen birkaç hafta sonunda 47 kiloya çıktım. Birkaç hafta daha geçti ve 52 kilo kaldırdım. Sonra 57'ye çıktım. En nihayetinde 62 kiloya ulaştığımda, o kadar gururluydum ki, artık halterin iki ucuna standart 20 kiloluk ağırlıkları takabiliyordum ve utana sıklıkla çalışmıyordum.

Bu öykünün geri kalanını bölümün sonunda paylaşacağım, ama yaştan fiziksel güç kazanma sürecim Rab'bin bizi çöldeki kendi “spor salonuna” soktuğu ve ruhsal kaslar yapmamıza yardım ettiği zamana çok benzer.

Ruhumuz çölde güçlenir, çünkü orası sadece “Tanrım, neredesin?” diye haykırdığımız bir yerde değil, aynı zaman derin bir deneme ve ayartı yeridir. İyi haber şu ki, çöl ne kadar zorlu ve çetin olursa olsun, ruhsal güç antrenmanımız sırasında ağırlığı kaldırmamız için bizi destekleyen kim olduğunu unutmamalıyız:

Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir? (Romalılar 8:31)

O sadece bizden yana ve bize destek olmakla kalmaz, ayrıca sağlam bir vaat verir:

Tanrım güvenilirdir, gücünüzü aşan biçimde denemenize izin vermez. (1. Korintliler 10:13)

Bu nedenle, nasıl bir deneme ile karşılaşmış olursanız olsun, ne kadar kasvetli, kurak bir yerden geçerseniz geçin, Tanrı başarıyla aşma gücünü bulamayacağımız bir ayartıyla karşılaşmayacağımızın sözünü verir. Bunu düşündüğümüz zaman gerçekten müthiş olduğunu anlarız.

Denemelerle karşılaştığımızda asla kim olduğunuzu unutmayın. Tanrı'nın sevgili bir çocuğu olarak İsa size şöyle diyor, “Ben size ...düşmanın bütün gücünü alt etmek için yetki verdim. Hiçbir şey size zarar vermeyecektir” (Luka 10:19). Ve böylece, düşman üzerimize ne atarsa atsın, üstesinden gelebiliriz. Eğer üstesinden gelemeseydik, Tanrı izin vermeyecekti!

Ne var ki, sorunun olduğu yer de tam burası. Birçok insanın daha büyük zorlukları ele alma yeteneği gelişmiyor. “Spor salonundan” kaçıyorlar ya da oraya girdiklerinde sızlanıp şikayet ediyorlar. Ancak Pavlus tamamen farklı bir tutuma işaret eder. Şöyle yazar:



Çünkü Mesih uğruna size yalnız Mesih'e iman etmek değil,  
...Mesih uğruna acı çekmek ayrıcalığı da verildi. (Filipililer 1:29)

Acı çekmenin bir “ayrıcalık” olarak verildiğini okuduğunuzda şaşkınlık geçiriyor musunuz? Bu gerçekte ne anlama geliyor? Biri bana “ayrıcalık verildiğini” söylerse, karşıma bir bereket çıkacağını anlarım. Ve büyük bir beklenti içinde ne alacağımı düşünürüm.

“Ayrıcalık” ve “acı çekmek” kavramları nasıl olur da aynı cümlede bir araya gelebilir? Bu durum bir kimseye “sana doğum gününde kanal tedavisi için diş hekimine gitme ayrıcalığı verildi” demeye benziyor. Gerçekten mi? Teşekkürler, ama kalsın. Bu söz kulağa hiç mantıklı gelmiyor, çünkü örneğin Amerika gibi modern bir ülkede arzuladığımız hayat rahat ve görece kolaydır. Bu yüzden “acı çekme” ayrıcalığı aklimızı karıştırabilir. Çoğu insan sıkıntıyla karşılaştığında şunun gibi bir şey söyleyebilir:

“Bunun başıma geldiğine inanamıyorum.”

“Neden ben?”

“Neden bu sıkıntıyı çekmek zorundayım?”

“Bundan nefret ediyorum.”

“Kimse ne çektiğimi anlayamaz!”

“Neden normal bir hayatım olamıyor?”

“Tanrım, lütfen bunu benden al!”

“Neden uğraşıyorum ki? Vazgeçmek en kolayı olur...”

Eminim, bazı zamanlar hepimiz sıkıntılarla yüzleştiğimizde bunlara benzer şeyleri düşünmüş ya da ifade etmişizdir. Ne yazık ki, çoğu zaman sadece deneme ve acıların (çöl) amacını anlamayız.

Ama her zaman olduğu gibi Tanrı, O'nun egemenliğindeki gayretimizde daha büyük bir etkinlik inşa etmek için neye ve hangi güce ihtiyacımız olduğunu bilir. Bu nedenle Pavlus, iman kaslarımızın büyümesi için bir miktar stratejik acının bir “ayrıcalık” olarak bizlere verilmesinin Tanrı'nın bir vaadi olduğunu bildirir.

## Ayartının Rolü

Önceden bahsettiğim gibi, çöldeki güç antrenmanımızın bir kısmı ayartıyı tanıma ve ona direnme becerimizin gelişmesini içermektedir. İsa hizmetinin başında Şeytan tarafından denenmesine Baba tarafından izin verildiğinde bunu deneyim etti: “Kutsal Ruh’la dolu olarak Şeria Irmağı’ndan dönen İsa, Ruh’un yönlendirmesiyle çölde dolaştırılarak kırk gün İblis tarafından denendi” (Luka 4:1–2).

“İzin verildi” sözcüğünü dikkatlice seçtim, çünkü Tanrı asla bir kimseyi ayartmaz: “Ayartılan kişi, ‘Tanrı beni ayartıyor’ demesin. Çünkü Tanrı kötülükle ayartılmadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz” (Yakup 1:13)

Ayartıldığımızda bize gerçekte neler olur? Şeytan’ın niyetinin bizi günaha düşürmek ve bunun sonucunda Tanrı’yla aramızdaki sevinç dolu itaatten ve ilişkiden bizi uzaklaştırmak olduğunu biliyoruz. Demek ki, eğer

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #9 Bir İsmail yaratmayın

Kendimizi çölde bulduğumuzda ve orada uzun zamandır konakladığımızı düşündüğümüzde, düşü gerçekleştirmek için “sadece bir şeyler yapma” ayartısı gelecektir. Buna İsmail’in doğumu, yani Tanrı’nın yapacağını vaat ettiği şeyi kendi çabalarımız yoluyla yaptığımız zaman meydana gelen şey diye tanımlıyorum. İsmailler çoğu zaman meşru bir ihtiyaçtan doğarlar, ama benlikten kaynaklanırlar.

Elbette bu kavram Tanrı’nın bir oğul vermeyi vaat ettiği İbrahim’le Sara’nın hikâyesiyle bağlantılıdır. On bir yıl beklemişlerdi ve aman Tanrım İbrahim 86 yaşındaydı ve Sara bebek sahibi olmayacak kadar yaşlıydı. Bu nedenle B planına başvurdular—Sara, cariyesi Hacer’le İbrahim’in yatmasını ve vaat edilmiş çocuğu

Şeytan ayartısının sonucunun bu olmasını istiyorsa, Tanrı ayartılmamıza izin vererek ne yapmak istemektedir? Elçi Petrus şu görüşü ortaya koyar: “Mesih bedence acı çektiğine göre, siz de aynı düşünceyle silahlanın. Çünkü bedence acı çekmiş olan, günaha sırt çevirmiştir” (1. Petrus 4:1).

Diğer bir deyişle, ayartı yoluyla gelen bu deneme, çölde günahın alt edilmesi ve diğer meseleler ruhsal kaslarımızın gelişmesine ve artan ölçüde olgunlaşmasına yardım eder. Bu ayette anahtar sözcük “silahlanın”dır.

Silahsız olarak savaşa giden bir askeri birim hayal edebilir misiniz? Tanklar yok, tüfekler yok, cephane yok; sıfır silah. Bu durum tam bir felaket olurdu. İşte acı çekme düşüncesiyle ve denemelere karşı silahlanmamış bir Hristiyan’ın karşılaşacağı türden felaket buna benzer.

Ticari havayolu pilotları, olası bir denemelere karşı silahlanmış olanlara iyi bir örnektir. Her altı ayda bir havayolu onları tekrar eden bir

onun doğurmasını önerdi. Bu çok kötü bir fikirdi. Ve aynı şekilde her İsmail yaklaşımı, iyi gibi görünse de kötü bir fikirdir. Her zaman hatırlayın, benliğinizin gücüyle doğan her neyse, benliğini-zin gücü ile sürdürmek zorundasınız!

Çölde kaldığım bazı zamanlar, B planını denediğim oldu. Tanrı’nın bana bir gün küresel çapta bir hizmet vermeyi vaat ettiğini biliyordum. Ama bir türlü gerçekleşmiyordu ve yerel kilise hizmetinde “sıkışıp kalmıştım.” Böylece birkaç kez elimi zorlamayı ve çölden kaçmayı denedim. Çabalarımın bir bedeli oldu ve hiçbir sonuç alamadım. Ne zaman kaçış yapmaya kalksam, Tanrı hamlesini yaptı ve her şey altüst oldu.

Size rica ederim—kendinizi yürek acısından kurtarın ve bir İsmail yaratmaktan kaçının. Vaat ettiği şeyi bırakın Tanrı yerine getirsin.

eğitime g6nderir. Bu pilotların sim6lat6r aracılığıyla hayal edilebilecek her t6rl6 en k6t6 durum senaryosuna karşı doğru tepkileri g6stermeleri gerekir. Bu eğitimlerle ama7lanan Şey her pilotun acil bir durumu y6netme becerisini g67lendirmektir. Genelde u7uř Őuresince yaşanan sorunlarda kesinlikle silahsız olan yolcular tepki verirken pilot harekete ge7er. Neden? 76nk6 pilot silahlanmıştır.

76l6n itaatk6r bir Hristiyan'ın hayatında yaptığı Şey budur. Gelecek zaferler i7in silahlanmamıza hizmet eden sıkıntılarla bizi y6zleştirir. Sıkıntı ve zorlukların, yani 76l6n başımıza geleceğini bilmeliyiz. İsa bu d6nyada zorluklarla ve sıkıntılarla karşılaşacağımızı s6yledi, ama O bunları aşmamıza yardımcı olacak. Ve bu s6re7te biz g67leneceğiz.

## B6y6k Fırsat

76l karşısındaki tutumumuz, onu ruhsal kaslarımızı geliştirmemizi, Rab'bin bize bundan sonra vermek istediği Şey i7in g67lenmemizi sağlayan b6y6k bir fırsat olarak g6rmek olmalıdır. El7i Yakup bu konuda Ő6yle der:

Kardeşlerim, 7eşitli denemelerle y6z y6ze geldiğinizde bunu b6y6k sevin7e karşılayın. (Yakup 1:2)

Her birimiz, 6zellikle de Amerikalılar olarak fırsatın ne anlama geldiğini biliriz, 76nk6 girişimcileri kutlarız. 6rneğin iş d6nyasında bir fırsat b6y6mek, başarmak ve zenginleşmek i7in bir Őans demektir. Ufkumuzu genişletmek i7in bir Őanstır. İşte sıkıntılar ve dertler de tam olarak b6yle algılanmalıdır, 76nk6 Yakup Şu s6zlerle mektubunu s6rd6r6r, “76nk6 bilirsiniz ki, imanınızın sınanması dayanma g6c6n6 yaratır. Dayanma g6c6 de, hi7bir eksiği olmayan, olgun, yetkin kişiler olmanız i7in tam bir etkinliğe erişsin” (Yakup 1:3–4).

76lde bizlere *dayanıklılığımızı arttırma* ayrıcalığı verilir. G6n6m6z d6nyasında “dayanıklılık” s6zc6đ6n6 en sıklıkla nasıl kullanıyoruz?

Çoğu zaman kuvvet arttırmak için bilinçli yapılan egzersizler olarak tanımlanan dayanıklılık eğitimiyle ilgili kullanıldığını duyuyorum. Basit bir ifadeyle, dayanıklılık eğitimi gelecekteki güçlükleri ele alma kapasitemizi genişletir.

O zaman durum şu: Karşılaştığımız her denemede Tanrı bu zorluklara bir amaçla izin verir ve bu amaç kapasite üretmektir. Tanrı izin verir ve izin verir ifadesini bir kere daha vurguluyorum, Tanrı yarın karşılaşacağımızı bildiği baskı düzeylerini simule edecek (pilotların uçuş simülasyonunu hatırlayın) bir zorluğa bugünden izin verir. Bu nedenle, denemeler her zaman mevcut hazırlık ya da sorumluluk düzeyimizin üzerinde gelir. İşin özü şudur; Tanrı, gelecekteki daha büyük mücadeleler için bizi güçlendirmek amacıyla şimdiki zorluklarımızı kullanıyor.

Şimdi ağırlık kaldırma denemelerime geri dönelim. Yukarıda paylaştığım gibi, Kip beni 62 kilo kaldırdığı seviyeye kadar eğitmişti. Bu seviye benim için büyük bir başarı olmasına rağmen, merak ediyordum, daha fazlasını yapabilir miyim? Ağırlık kaldırma antrenmanını ruhsal hazırlık ve güç ile karşılaştırırsak, peki ya Rab bana, 62 kilodan daha fazlasını kaldırma gücü gerektiren bir görev verirse?

Spor salonuna gitmeyi sürdürdüm. En sonunda 92 kilo kaldırdım, ama birkaç yıl o kiloda takılıp kaldım. Kaliforniya’da bir konferans verdiğim sırada bazı arkadaşlar “John, hiç 100 kilo kaldırmadın, değil mi?” diye sordular.

“Hayır, beş yıldan fazladır çalışıyorum, başaramadım” diye biraz üzüntüyle cevap verdim.

“Sınırı aşmana yardımcı olacağız” dediler. Ve o gün 100 kiloyu kaldırdım. Çok heyecanlıyım!

Bundan sonra, Messenger International hizmetimize yeni bir takım üyesi katıldı. Bu yeni arkadaşın bir halter yarışmacısı olduğunu öğrendim ve onunla birlikte antrenman yapmaya başladık. Onun yardımıyla 106 kiloya çıktım ve hatta bir keresinde 110 kilo kaldırdım. Ama daha da yukarıya çıkabilir miydim?

Bir yıl sonra Detroit'te bir kilisede vaaz verdim. Pazar ibadetinden sonra pastör, "John, bir antrenörüm var. Kendisi tüm ülkede tanınan bir halter eğitmeni ve kilisemize katılıyor. Yarın onunla randevum var, benimle gelmek ister misin?" diye sordu.

"Elbette!" dedim büyük bir heyecanla.

Ertesi gün birlikte gittik. Eğitmen beni değerlendirdi ve bir soru sordu: "Demek en fazla 110 kiloya çıkabildin?"

"Evet, ama sadece bir kez."

"Tamam, bugün bunun üzerine çıkacağız."

*Ne?! Bunu söylemek istememiştım, ama içimden şunlar geçiyordu. Siz çıldırmışsınız. Hiçbir yolu yok!*" Ama biraz koçluk ve eğitimin ardından inanılmaz olan gerçekleşti ve 120 kilo kaldırmayı başardım.

Süper heyecanlıydım. Takım üyemi ve beni Kolorado'ya geri gönderdi ve her hafta bu eğitmen eposta ile bize koçluk yaptı. Sıkı çalışmaya devam ettik ve ertesi yıl Detroit'teki aynı kiliseye gittik. Yaşım 42 idi.

Pazar günü Kutsal Ruh'un müthiş sıfatları üzerine bir vaaz verdim. Pazartesi oldu ve hepimiz aynı spor salonuna gittik. Eğitmen yanıma gelip "John, dün gece rüyamda 140 kilonun üzerine çıktığını gördüm" dedi.

"Bu tamamen çılgınca!" dedim. Muhtemelen şöyle düşünüyordum—*Senin adına sevindim, ama ben böyle bir rüya görmedim!*

"John, dün Kutsal Ruh'un gücü hakkında vaaz verdin. Geçen gece bana bu rüyayı gösterdi. Şimdi halter aletine geç. Bunu başaracağız!"

Ve böylece, ısınma hareketlerinin ardından haltere ağırlıklar takıldı ve güçlü bir homurtuyla 145 kiloyu kaldırdım!

O kadar heyecanlıydım ki, Detroit havaalanında Lisa'yı aradım ve "Eve gelmek için uçağa ihtiyacım yok, şu an havalarda uçuyorum!" dedim.

145 kiloyu kaldırdığım o dönemde düzenli olarak 100 kilo kaldırıyordum. Aslında, o ağırlığı on kez kaldırdığım setler bile yapıyordum. Ama yedi yıl önce ilk ağırlık kaldırmaya başladığımda ne yaptığımı hatırlayın. 35 yaşında spor salonuna gittiğimizde Kip, haltere 40 kilo yerine

100 kilo takmış olsaydı ne olacaktı? Ölebilirdim! Tüm ağırlığıyla halter göğsüme düşecek ve beni ezecekti! Şimdiki gücüme erişmem yıllarca süren istikrarlı çabanın sonucuydu. O nedenle, şimdi benim için rutin sayılan bir ağırlık yedi yıl önce sonum olabilirdi!

İşte bu yüzden, pek çok durumda uzun süren denemelerimiz aslında gelecekteki daha büyük sınavlara hazırlanmamıza yardımcı olan ruhsal güçlenme antrenmanlarıdır. Rab’de daha güçlü olduğumuz zaman, ege-menliğin inşasında daha fazlasını yapma becerisine sahip oluruz.

Üzücü olan şey, İsa’nın yargı kürsüsü önünde duracak olan pek çok insana gözyaşları içinde şöyle diyecek olmasıdır, “Yapman için sana çok daha fazlasını ayırmıştım, ama bunlarla birlikte gelecek zorlukları ele alacak *kapasiteye* sahip değildin.” Bu özellikle trajiktir, çünkü bildiğimiz gibi, Tanrı bize asla üstlenebileceğimizden fazlasını vermez. Bu O’nun bize bir vaadidir!

O halde ağırlık kaldırma öykümü bir benzetme olarak kullanalım. Eğer 60 kiloluk bir ruhsal zorluğu kaldırabiliyorsanız ve Tanrı’nın 90 kiloluk bir mücadele, zulüm, ayartı ve denemeyi üstlenme *kapasitesi* gerektirecek bir planı ya da pozisyonu varsa, buna izin vermeyecektir; zira yeterince güçlü değilsiniz. Bunun yerine, antrenman sürecinin başlama-sına izin verecektir. Belki sizi daha ileri götürecek, ama sizi asla aşmaya-cak bir 70 kiloluk denemeye girmenize izin verecektir.

Örneğin, belki bir kimse sizin hakkınızda dedikodu yapıyor ve bir söylenti yayıyor. Kendinizi savunmak için saldırıya karşılık vermek ve o kişi hakkında dedikodu yaymak yerine, Tanrı’nın sözüne itaat ederek hiçbir şey söylememeyi seçiyor ve bereketliyorsunuz. Bu harika olur ve 70 kiloluk testi geçersiniz! Şimdi bir sonraki seviye: 75 kilo. Eğer sıkıntı-lar karşısında Tanrı’nın sözüne itaat etmeyi sürdürürseniz, antrenmanınız siz 90 kiloyu kaldırıana dek devam eder. 90 kiloyu kaldırdığınızda artık Tanrı’nın hayatınız için olan planına, yani Tanrı’nın Egemenliği’ndeki bu daha yüksek pozisyona hazırsınız demektir.

Ama dedikoduya karşı öfkelenerek ve kişiye saldırarak tepki verirseniz, tahmin edeceğiniz üzere Rab ağlar ve şöyle der, “Özür dilerim, ama

geri dönmeli ve biraz daha 60 kilo kaldırmalısın.” Hâlâ “spor salonundasınız”, ama bunun yararını görmüyorsunuz.

Antrenman aynı düzeyde devam eder. Daha sonra, 70 kiloluk bir başka test olarak mali zorluk yaşamanıza izin verir. Ancak Tanrı’nın sağlayışını aramak yerine hemen şöyle dersiniz, “Sorun yok! Kredi kartımız limitine ulaşmadı!” Ve Tanrı ekstra ağırlığı çıkarır ve der, “60 kiloya geri dön.”

Tanrı’nın 90 kilo kaldırmaya eşdeğer zorluktaki belirli görevi ya da pozisyonu en nihayetinde gelecektir. Eğer çöl testleri, yani ağırlık antrenmanı sürekli başarısızlığa uğrarsa, sizi davet edemez, çünkü o durumdaki ya da konumdaki sıkıntıyı kaldırabilecek ruhsal kas kütlelerine sahip değilsiniz. O zaman görevi taşıyacak ya da pozisyonu alacak bir başkasını bulmak zorundadır.

## Daha Büyük Yetki ve Güç

Bu nedenle çöl çok önemlidir: gücümüzü artırır. Vaftizci Yahya, çölde ruhça güçlendi. İsa çölde ruhça güçlendi. Ruhsal kasları, kolay zamanlarda değil, denemeler geldiğinde ve imanları sınındığı zaman gelişti.

İşte Yakup’tan güzel bir haber... Denendiğiniz zaman bunu Tanrı’nın yoluyla aştığımızda, Tanrı’nın sizin için ayırdığı bir sonraki şey için harika biçimde hazır ve güçlü olacaksınız:

Çünkü bilirsiniz ki, imanınızın sınanması dayanma gücünü yaratır. Dayanma gücü de, hiçbir eksiği olmayan, olgun, yetkin kişiler olmanız için tam bir etkinliğe erişsin. (Yakup 1:3–4)

Yakup kapasitemizin ve dayanma gücümüzün büyümesinden bahsediyor. Ayrıca çölü kucakladığımız zaman bu konuda büyüyebileceğimizi söyler: “Ne mutlu denemeye dayanan kişiye! Denemeden başarıyla çıktığı zaman Rab’bin kendisini sevenlere vaat ettiği yaşam tacını alacaktır” (Yakup 1:12).



“Taç” sözcüğü yetki anlamı taşır ve yetkiyle birlikte güç de gelir. Tıpkı İsa’nın Şeytan tarafından denenmek üzere çöle gitmesi ve itaati ve dayanma gücü aracılığıyla daha büyük bir güç ve yetkiyle çölden çıkması gibi (bkz. Luka 4:1, 14), biz de çöl dönemlerinden daha büyük yetki ve güçle çıkabiliriz.

Sizi bilmem, ama ben Rab’bin benim için hazırladığı şeyi taşıyabilecek ruhsal kaslara sahip olduğumdan emin olmak istiyorum.

“Spor salonuna gitmek isteyen var mı?”



10

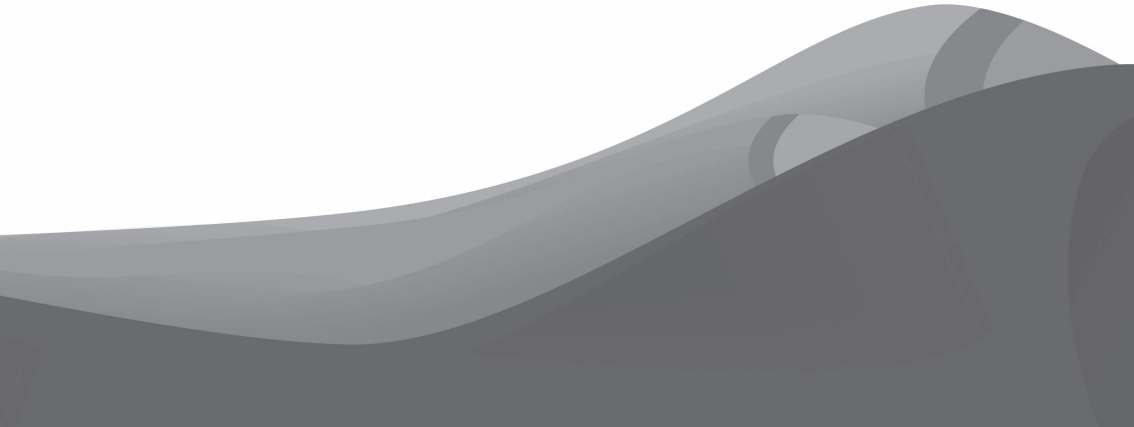
# ÇÖLDE SU

*Koşullar bize karşı görüldüğünde Tanrı'ya iman edemezsek,  
O'na hiç iman etmeyiz.*

**– Charles H. Spurgeon**

*Oysa benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz.  
Benim vereceğim su, içende sonsuz yaşam için fişkıran bir  
pınar olacak.*

**– Yuhanna 4:13-14**



Çölde nadiren yağmur yağar. Orada suya kolay bir erişim yoktur ve eğer bulunacaksa bile, kuyulardan ya da kaynaklardan çekilmelidir. Çöl kurak ve susuz bir diyardır (Mezmur 63:1). Bu nedenle İsa bizi bu sözlerle davet eder:

Bir kimse susamışsa bana gelsin, içsin. Kutsal Yazı'da dediği gibi, bana iman edenin 'içinden diri su ırmakları akacaktır.' Bunu, kendisine iman edenlerin alacağı Ruh'la ilgili olarak söylüyordu... (Yuhanna 7:37-39)

Kurak dönemlerde dua etmeye çalıştığım ve tazeleyici diri suları bulmakta zorluk yaşadığım birçok durum hatırlıyorum. Bir keresinde Rab'bi ararken bir geceyi ve ertesi sabahı geçirmek için eyalet parkına çadır kurdum. O gece dua ettim, Tanrı'nın sözünü okudum ve sonra övgü ilahileri söylemeye başladım. Yaklaşık üç saat boyunca bunları yaptım, ama sanki hiçbir yere varamıyor gibiydim. Hiçbir şey tazelenmiş görünmüyordu; olabildiğince kuruydu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde uyku tulumunun içine girip uyumaya çalıştım.

Gece boyunca, sanki bütün cinler bayram yapıyor gibiydi. İyi uyuyamadım ve Tanrı'nın neden bana kendisini göstermediğini merak ederek dönüp durdum. Sabah olduğunda dışarı çıktım ve Ruh'ta dua ederek eyalet parkının yollarında yürümeye başladım; hâlâ oldukça kuru hissediyordum. Bu durum bir buçuk saat kadar sürdü. En sonunda gözlerimi

yukarı kaldırarak şöyle dedim, “Rab sanırım çöldeyim.” Düşüncelerim şöyleydi, *Pekala eve dönüp O’nu aramaktan vazgeçebilirim; beni bu kurak yere O koydu ve O beni çıkarana dek işler değişmeyecek.*

Bu hatalı bir düşünceydi! Tanrı bizi bu dönemlere hayal kırıklığına uğralalım ve O koşullarımızı değiştirene dek vazgeçelim diye sokmaz! Çöl bir başarısızlık yeri değil, zafer yeri olarak tasarlanmıştır! Birden bire sakin ve küçük bir sesin içimde “*Savaş!*” dediğini işittim. O küçük tek sözcük ihtiyacım olan ateşin ve yaşamın kıvılcıkmıydı. Hemen şöyle dedim, “Tanrı’nın içimdeki armağanını alevlendir! Diri su ırmakları fişkırsın! Suların fişkırsın canıma, ey kuyu!” İsraililer çöldeyken ne olduğunu hatırlamıştım:

Oradan RAB’bin Musa’ya, “Halkı bir araya topla, onlara su vereceğim” dediği kuyuya, Beer’e doğru yol aldılar. O zaman İsraililer şu ezgiyi söylediler: “Suların fişkırsın, ey kuyu!”  
(Çölde Sayım 21:16–17)

Kutsal Yazılar’daki bu sözleri tekrarladıkça, duam giderek yoğunlaştı ve kendimi büyük güç ve ateşle dua edip Rab’bin sözünü söylerken ve yolda aşağı yukarı yürürken buldum. Her şey yenilendi ve farklı biri gibiydim! Tanrı’nın varlığı içimde çok güçlüydü. Sadece dakikalar önce kendimi zayıf ve yük altında ezilmiş hissederken şimdi savaş için güç topluyor, Rab’bin Sözü sayesinde her düşmanla yüzleşmek için hazırlanıyordum!

Bu hal yaklaşık yirmi beş dakika sürdü, ama sanki sadece beş dakika gibi geldi. Artık tazelenmiştim ve dünyayla kapışmaya hazırdım!

İsa, kendisine gelip içenin yüreğinde diri su ırmakları ya da pınarları akacağını söylüyor. Çölde deneyim ettiğimiz şey Tanrı’nın Ruhü’nün dökülmesi (yağmur) değildir. Bu kurak yerlerde, tazeleyen sular yüreklerimizin derinliklerindeki Tanrı’nın pınarından ya da kuyusundan çekilmelidir.

İsa’nın bahsettiği kaynağın Rab’bin Ruhü olduğunu ve imanlıların yüreğinden ırmak (tekil) değil, ırmaklar (çoğul) akacağına dikkat edin (Yuhanna 7:39).

Rab’bin Ruhu yüreklerimizden nasıl ırmaklar gibi akar? Peygamber Yeşaya Ruh’un işlerinin doğasını açıklıyor: “RAB’bin Ruhu, bilgelik ve anlayış ruhu, Öğüt ve güç ruhu, bilgi ve RAB korkusu ruhu Onun üzerinde olacak” (Yeşaya 11:2).

Kutsal Ruh’a Bilgelik Ruhu, Anlayış Ruhu, Öğüt Ruhu, Güç Ruhu, Bilgi Ruhu ve RAB korkusu Ruhu denmektedir. İsa, Ruh’un ırmaklar gibi olacağını söylediğinde bunun anlamı bir Bilgelik ırmağı, bir anlayış ırmağı, bir Öğüt ırmağı, bir Güç ırmağı, bir Bilgi ırmağı ve bir RAB korkusu ırmağı olacağıdır. Yüreğimin o kamp alanında ateş almasına şaşmamak gerek!

Bunu destekleyen başka gerçekler aşağıdadır:

- Özdeyişler 18:4’te şöyle der, “Bilge kişinin ağzından çıkan sözler derin sular gibidir, Bilgelik pınarı da coşkun bir akarsu.”
- Özdeyişler 16:22’de şöyle der, “Sağduyu, sahibine yaşam kaynağıdır.”
- Özdeyişler 20:5’te şöyle der, “İnsanın niyetleri derin bir kuyunun suları gibidir, Akıllı kişi onları açığa çıkarır.”

Bu kaynaklar, pınarlar ya da kuyular imanlının yüreğinde bulunur, çünkü orada Ruh yaşar. Ne var ki, Rab’bin yollarını anlayan kişiler sadece kuyudan su çekenlerdir. Anahtar sözcük “çekmektir.” Bir kez daha hatırlamak önemli: Çöldeylen tazeleyen sular Ruh’un yağmurlarıyla gelmez, ama yürekten çekilmelidir.

- Özdeyişler 10:11’de şöyle der, “Doğru kişinin ağzı yaşam pınarıdır...”
- Özdeyişler 15:23’te şöyle der, “Uygun yanıt sahibini mutlu eder, Yerinde söylenen söz ne güzeldir!”

Eğer “Pekala eve dönüp O’nu aramaktan vazgeçebilirim; beni bu kurak yere O koydu ve O beni çıkarana dek işler değişmeyecek” diye düşünerek o kamp alanından ayrılıysaydım, üzerimdeki ağırlığı beraberimde götürcektim. Ama Tanrı’nın yüreğime koyduğu şeyi söylediğimde, derin kuyulardan su çekmem için gerekeni almış oldum. Yeraltındaki

kurtuluş pınarlarına bağlantı kurmuştum ve yenileyen suları çekiyordum. Tam anlamıyla çölün ortasında kaynaktan soğuk su içmek gibiydi!

Birçokları bu kurak zamanlarda vazgeçer, ama Tanrı diyor ki, “İlerlemeye gayret et; durma!” O’nun isteği yerine gelene dek durmamıza izin vermeyecek inatçı ve vazgeçmeyen bir dürtümüz olmalıdır.

Kuru hissettiklerinde dua etmekten vazgeçen birçok kimse vardır; vazgeçerler, çünkü kaynaklardan su gelmez ve su elde etmek çok zor görünür. Zayıflardır, ama Tanrı gelecekte karşılaşacakları savaşlar için güçlerinin büyümesini ister.

Su çekmek için gücü nereden buluruz? Sevinçten! Yeşaya 12:3’te şöyle der, “Kurtuluş pınarlarından sevinçle su alacaksınız.” Bunun nedeni, “RAB’bin verdiği sevinç sizi güçlü kılar” (Nehemya 8:10). Sevinç bizi güçlendiren ruhsal bir güçtür.

RAB’bin sevinci nedir? Yıllardır RAB’bin sevincinin O’nun sevincine sahip olmak olduğunu düşündüm. Bununla bağlantı kurmakta zorlandım. Ne var ki, bu anlama gelmez. Siz hiç birinin “yemek pişirmenin sevinci” gibi bir cümle kurduğunu duydunuz mu? Yemek pişirmenin kendisinde sevinç yoktur. Demek istenen şey yemek pişirirken deneyim edeceğimiz sevinçtir. Bunun gibi “RAB’bin verdiği sevinç” de O’nunla kurduğumuz ilişkiden deneyim ettiğimiz sevinçtir. O bize sevinç getirir!

Dua odasında O’nun varlığını hissetmiyor olmamız bizi inkâr ettiği anlamına gelmiyor. Bu nedenle, sevincimiz nasıl hissettiğimize dayanmaz. Bunun yerine, O’nun kim olduğuna ve O’nunla ilişki içinde olma ayrıcalığına dayanır. Bu yüzden, inkâr edildiğimiz yalanlarını geride bırakır ve bizi derindeki kaynaklara çektiğini fark ederiz!

## Kuyuları Açmak

İbrahim’in mucize oğlu İshak bir keresinde kendisini kurak bir zamanda buldu:

İbrahim’in yaşadığı dönemdeki kıtlıktan başka ülkede bir kıtlık daha oldu... RAB İshak’a görünerek, “Mısır’a gitme” dedi, “Sana

söyleyeceğim ülkeye yerleş. Orada bir süre kal. Ben seninle olacak, seni kutsayacağım.” (Yaratılış 26:1–3)

Tanrı İshak’a rahatlığın bulunduğu Mısır’a kaçmamasını, ama onu koymuş olduğu yerde kalmasını söylüyor. Birçok kez kendimizi kuraklıkta bulduğumuzda, ilk düşündüğümüz şey “Buradan gidiyorum” cümlesidir. Eğer bir sabah duası zamanında Tanrı’nın varlığını hissetmediğimizde, zihnimiz yolunu şaşırmaya başlar ve gün boyunca yapmamız gereken bütün o işleri düşünürüz. Dua zamanımızı aceleyle bitirir ve yapılacak listemizi yapmaya koyuluruz.

Eğer katıldığımız kilisenin ortamı bize kurak gelirse, Tanrı’ya bile sormadan içimizden *ruhsal heyecanın olduğu ve harika vaazlar verilen başka bir yere gitmeye karar veririz.*

Ya da sosyal hayatımız veya işimiz kurak görünürse, ekonominin büyüdüğü bir başka şehre yerleşmeyi göz önüne alırız. Şöyle düşünürüz, *Eğer burada kalırsam, kuruyacağım ve Tanrı’nın hayatımdaki planının gerçekleştiğini asla görmeyeceğim.*

Bu gibi düşünceleri aklından geçiren pek çok Amerikalı Hristiyan var. Bunlar kurak olmayan bir yer bulma umuduyla bir sosyal platform-

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #10 Gizli sevinç ilacı

Çöl zamanındayken, gözlerinizin içinde bulunduğunuz koşullara kilitlenmesi çok kolaydır. Sizinle küçük bir sır paylaşmak istiyorum; cidden bu sır çöldeyken hayatta kalmama ve serpilmeme yardımcı oldu. Bu sır benim Gizli Sevinç İlacım diyorum.

Dışarda çok fazla heyecan duyacağım bir şeyler yokken, hiçbir şey olmuyor gibi görünürken, belki hiç sonuç almadan dua edip dururken, geri dönüp İsa’nın yaptığını düşünüyorum. Beni ateşin asla durmadığı, ebediyen kükürt kokan o cehennemden



dan bir diğerine, etkinlikten etkinliğe, kiliseden kiliseye, kentten kente kaçıp dururlar. Kuyuları kazmak ve buldukları yere taze su taşımak için Tanrı'nın onları kullanmasına izin vermek yerine, rahatlık ve huzur bulmak için "Mısır'a giderler." Anlamadıkları şey, bu kurak zamanların birçoğunda Tanrı'nın onlara verdiği vizyonu ortaya çıkarmayı tasarladığıdır. Her zaman böyle olmayabileceğini biliyorum, çünkü Tanrı'nın bizi yeni bir yer için hazırladığı ve eskisinin kurummasına izin verdiği zamanlar da vardır. Burada anahtar nokta Tanrı'nın Ruhu tarafından yönlendirilmektir! Eğer bir şey demiyorsa, o zaman kalın ve savaşın!

Tanrı'ya itaatinin ve kurak diyarda kalmasının sonucunda İshak'a ne olduğuna bakalım:

İshak o ülkede ekin ekti ve o yıl ektiğinin yüz katını biçti. RAB onu kutsamıştı. İshak bolluğa kavuştu. Varlığı gittikçe büyüyordu. Çok zengin oldu. Sürülerle davar, sığır ve birçok uşak sahibi oldu. Filistliler onu kıskanmaya başladılar. Babası İbrahim yaşarken kölelerinin kazmış olduğu bütün kuyuları toprakla doldurup kapadılar... Babası İbrahim yaşarken kazılmış olan kuyuları yeniden açtırdı. Çünkü Filistliler İbrahim'in ölümünden sonra o kuyu-

beni kurtardığını hatırlıyorum. Orada işkence asla sona ermez. O cehennem benim için değil, Şeytan için yaratıldı. Ama Şeytan insanlığı aldattı ve insanları kendisiyle birlikte oraya götürüyor. Ancak İsa canını verdi; Yaratıcım **beni** oradan kurtarmak için **kendi** canını verdi.

Bunu yaptığımda, gözlerimi O'na diktiğimde, minnete dayalı bu bakış açısına geçtiğimde, hayata bu ebedi görüş ile baktığımda, birden bire içinde bulunduğum durum çok önemli görünmez. İşte benim Gizli Sevinç İlacım budur—şükretmem gereken her şeyi gözden geçirmek ve gözlerimi İsa'ya dikmek.

ları kapamışlardı. Kuyulara aynı adları, babasının vermiş olduğu adları verdi. (Yaratılış 26:12-15,18)

İshak, ekinlerinin büyümesi için ihtiyaç duyduğu suyu babasının kuyularını yeniden açarak elde etti. Bu kuyuları Filistliler kapatmıştı. Tıpkı İshak gibi, bizim de Tanrı'nın çürümez tohumunun yüreğimizde olgunlaşması için çaresizce ihtiyaç duyduğumuz suyu çoğunlukla açılmış kuyulardan çekmemiz gerekir. Filistliler dünya ve onun düzenidir. Çoğu zaman bu dünyanın düzenine çok yakınlaştığımızda, farkına varmadan kuyularımız kapanır. Kuyularımızı yeniden açmamız çok kritiktir, çünkü ancak böylelikle canlarımızın sulanması için gereken suyu sağlayabiliriz.

Günümüzde kültürel değerlerin Mesih'in bedenini işgal etmesi nedeniyle birçok kuyunun "kapandığına" inanıyorum. Diri suların kaynağı olması gereken kilise, düşmanın ayartısına, kuyuların kapanmasına izin verdiği için mi kurak bir yer haline geldi?

Sormamız gereken şey, acaba Tanrı'nın, kilisesini taze suyla yenileyip yenileyemeyeceğidir. Cevap elbette yenileyebilir! Yeşaya çok güzel bir biçimde şu tabloyu resmeder:

RAB her zaman size yol gösterecek,  
Kurak topraklarda sizi doyurup güçlendirecek.  
İyi sulanmış bahçe gibi,  
Tükenmez su kaynağı gibi olacaksınız.  
Halkınız eski yıkıntıları onaracak,  
Geçmiş kuşakların temelleri üzerine  
Yeni yapılar dikeceksiniz.  
'Duvardaki gedikleri onaran,  
Sokakları oturulacak hale getiren' denecek sizlere.  
(Yeşaya 58:11-12)

İshak'ın kendi zevki ve rahatı için refah bir ülkeye gitmemesi gibi, bizler de (işleri kendi bildiğimiz gibi yapmayarak, kendi zevkimizi aramayarak ya da Tanrı'nın sözünü onurlandırarak) iyi sulanmış bir bahçe ve suları tükenmeyen bir kaynak gibi olacağız! Eğer işleri Tanrı'nın yo-

luna göre yaparsak, Tanrı diri sularını bizim aracılığımızla kuru ve susuz insanlara taşıyacaktır.

Tanrı, bizi dünyanın kapattığı kuyuları yeniden kazmaya yönlendiriyor. Bir kez daha bu iş sabır ister ve birkaç saat, gün, hafta, ay, hatta yıldan fazla sürebilir.

## Tutkunun Kaybolması

Eminim bu kitapta, çölün bir koşullar bütününi anlatmak için kullanılan mecazi bir ifade olduğunu açıklayabildim. Ortak payda, kendimizi bir tür yoksunluk ya da kuraklık deneyim ettiğimiz durumların içinde bulmamızdır. Çoğunlukla, çölü belli eden bir işaret çağrımıza ya da Tanrı'yla ilişkimize yönelik hevesimizin ve tutkumuzun düşüşe geçmesi ya da tamamen kaybolmasıdır.

Gençlik pastörü olarak hizmet ederken içinden geçtiğim ikinci önemli çöl tecrübemi kısaca gözden geçireyim.

Florida'daki kilisede geçirdiğim ilk dokuz ay tam bir harikaydı; hizmet genişliyor ve grup büyüyordu. Heyecanlıydım, enerji ve tutkuyla doluydum. Ama sonra, hiç beklenmedik bir anda fişim çekildi ve tüm tutkum ve motivasyonum akıp gitti.

Önceye göre daha çok dua ediyordum ve gene de sanki hiçbir yere varamıyordum. Sadece bu da değil, gençlik grubu için sahip olduğum vizyon da soluyor gibiydi (eski şarap dışarıya dökülüyordu). Ne kadar çok dua etsem, vizyon o kadar önemsizleşti. Dıştan hiçbir şey değişmemişti, ama içerde bir şeyler değişmekteydi.

Üstelik, bütün bunların ortasında daha önce hiç deneyim etmediğimiz dışsal denemelerden geçtik. En büyük deneme ne miydi? Direktörüm beni kovdurmak için bir bahane üretmeye çalışıyordu. Oğlu bizim grubumuzdaydı ve gençlik hizmetinden sonra bir akşam eşime gelerek şöyle dedi, "Bayan Lisa, ailem evde ..... yaparken John'un vaaz ettiği hayatı nasıl yaşayabilirim?" (Ne yaptıklarını belirtmeme gerek yok, sadece kötü bir şey olduğunu söylemem yeterli).

Duydukları Lisa'yı şok etti ve gence hikmetlice şöyle öğüt verdi,

“Sen Tanrı’nın sözüne sadık kal ve anne babanla ilgilenmeyi Tanrı’ya bırak.” O günden sonra, patronum itibarımı yıkmaya ve benden kurtulmaya karar verdi. Gizlice ama topyekün bir saldırı başlattı. Baş pastörümüzle aramı başarılı bir şekilde açtı. Pastörümle herhangi bir iletişim kurmadan ya da onunla görüşmeden tam on altı hafta geçti.

Bu adamın aylar süren kumpaslarından sonra, baş pastör beni kovma kararı aldı. Bir Pazar günü gençlik grubunda önemli değişiklikler yapılacağını duyurdu. Pastörün iki kardeşi bana Pazartesi günü kovulacağını söylediler.

Ancak Tanrı mucizevi bir şekilde çalıştı ve baş pastörümüz fikrini değiştirdi. Tanrı, Pazar sabahki duyuru ile Pazartesi sabahı yapmayı kararlaştırdığımız toplantı arasında bir zamanda ona konuştu. Bir araya geldiğimizde şöyle dedi, “John, seni bize Tanrı gönderdi ve O, gitme zamanın geldiğini söyleyene kadar bizimle kalacaksın.”

Bundan altı ay sonra, patronumun davranışı açığa çıktı ve kilise takımından derhal uzaklaştırıldı. Yapmış olduğu şey çoğumuzun düşündüğünden çok daha ciddiye.

Bu dönemde, sadece bununla ve diğer dışsal savaşlarla değil, aynı zamanda daha önce hiç karşılaşmadığım içsel çatışmalarla da yüzleştim. Gene bende bir terslik olup olmadığını merak ettim ve işlemiş olabileceğimi düşündüğüm her günahı itiraf etmeye başladım. Ancak saldırılar ya da kuraklık karşısında bir rahatlama olmadı.

Tam olarak nasıl bir günah işlediğimi çözmeye çalıştığım bir gün, Rab bana şöyle seslendi, “Günah işlediğin için çöle girmedin; seni yaklaşmakta olan bir değişime hazırlıyorum.” İşte bu, 5. bölümde tarif ettiğim “yeni şaraptı.”

Bu çölde neredeyse bir yıl geçirdikten sonra, Rab yüreğime oruç tutma isteği koydu. Günlerce süren orucun ardından, farkında olmadan dudaklarımdan bir dua çıkıverdi. Yüreğimden kopan bir yakarış zihnimi transit geçti ve tutkuyla haykırdım, “Rab, ister hiç kimsenin olmadığı bir çölde olayım, isterse milyonlara vaaz edeyim, fark etmez. Her iki durumda da aynı şeyi yapacağım. Senin yüreğinin ardından geleceğim!”

Birden bire sanki içimde çanlar çaldı ve Tanrı’nın ne yapmakta ol-

duğunu gördüm! “Tanrım, bende yapmakta olduğun şey tam olarak bu,” dedim. “Hizmeti ya da başka herhangi bir şeyi değil, yalnızca Seni mirasım ve ilk sevgim olarak göreceğim yere beni getirdin. Bu yüzden, değişim geldiğinde, bunu put haline getirmeyeceğim. İlk sevgim olan Seni bırakıp Senin yerine hizmeti sevmeyeceğim. Yüreğim doğru kalacak.”

Sonra Tanrı'nın Davut hakkında söylediklerini hatırladım:

Tanrı, onu tahttan indirdikten sonra onlara kral olarak Davut'u başa geçirdi. Onunla ilgili şu tanıklıkta bulundu: “İşay oğlu Davut'u gönlüme uygun bir adam olarak gördüm, o her istediğimi yapar.” (Elçilerin İşleri 13:22)

Şu önemli gerçeği yeniden ifade edeyim; Kral Saul asla bir çöl deneyiminden geçmedi. Kral olduğu ilan edildiğinde eşyaların arkasına saklanarak başlangıçta alçakgönüllü bir tutum benimsedi. Ama birkaç başarının ardından, kirlilikleri su yüzüne çıkmaya başladı. Büyük bir savaş kazandı, ama bunu kendi bildiği şekilde yaparak Tanrı'nın buyruklarına karşı geldi. Bu yetmezmiş gibi, kendisi için bir anıt diktirdi. Bu su üzerine çıkacak olan çok miktardaki tanrısız davranışın sadece başlangıcıydı. En nihayetinde asla çözümlenmeyen kirlilikler yüzünden çöküş yaşadı.

İçinizde olanı ortaya çıkaracak iki koşul vardır. Biri önceden belirtildiği gibi arıtan ateştir. Diğeri ise başarıdır. Ne var ki, başarı kirlilikleri çevrenizdeki herkese ifşa eder, ama siz bunlara karşı hâlâ kör olabilirsiniz. İlk yıllarında birçok hizmetkâr arıtan ateşin onları saflaştırmasına izin vermez. Ancak Kral Saul'dan farksız olarak hizmete çağrılır ve sonunda bir pozisyon elde ederler. Ne yazık ki, doğru düzgün bir hazırlık sürecinden asla geçmemişlerdir. Bu nedenle, içlerindeki kirlilik başarı nedeniyle yüzeye çıktığı zaman, bu başarı en nihayetinde çağrıldıkları şeyin ölümünü hazırlayacaktır.

Saul, “hizmetini” çok sevdi, öyle ki onu korumak için adam öldürmeyi bile göze aldı. Davut taht peşinde olan bir adam değildi; o Tanrı'nın yüreğinin peşindeydi. Çöldeyken Davut hakiki sevinç kaynağını keşfetti; bu kaynak Tanrı'dan başkası değildi. Davut'un eline Saul'u öldürmek

için iki kez fırsat geçti ve yanındaki adamlar onu Saul'u öldürmesi için teşvik ettiler. Eğer Davut'un motivasyonu Saul'un ki ile aynı olsaydı, Peygamber Samuel aracılığıyla Tanrı'nın kendisine vaat ettiği krallık için adam öldürmeyi seçebilirdi.

Günümüzde Tanrı'nın onlara vaat ettiği şeyi elde etmek için iftira atacak, dedikodu yapacak ya da yalan söyleyecek insanlar var; ne kadar ironik değil mi? Böylesi miraslarını elde etmek ya da korumak için Saul gibi her şeyi yapmayı göze almış kişilerdir. Tanrı, yürekleri bir pozisyonun, gücün, paranın ya da şöhretin değil, O'nun peşinde olan "Davutlar" arıyor. Eski tulumun yeni baştan yapılanması sizde ve bendeki Tanrısal karakterin derinleşmesidir. Ruh'un yeni şarabının (O'nun meshedilişi ve varlığı) yarattığı basıncı ancak Tanrı'nın karakteri taşıyabilir. Karakter, izlemeyi arzuladığımız Kişi'yi arayarak gelişir.

"O zaman ne kadar zaman alacak?" diye sorabilirsiniz.

Buna cevabım şu, "Ne kadar zaman gerektiği sizin için önemli olmamalı; siz sular akana dek sadece kazmaya devam edin." Cevabın sadece bir dua oturumunda gelmeyeceği pek çok zaman olacaktır. Bir sonraki dua zamanında bir kez daha Rab'be getireceksiniz ve belki de daha sonrasında pek çok defa.

Dallas'ta baş pastörün ve eşinin asistanı olarak hizmet ederken, kilisede yardımcı pastör olan çok yakın bir arkadaşımınla birlikte neredeyse her sabah dua ederdik. Sabah 7'de odaya girip dua ederdik ve çoğu zaman Tanrı'nın varlığını ve bizim adımıza çalıştığını hissederdik. Saat 8:30 olup da mesai başladığında ofislerimize giderdik. Ancak pek çok kez hayal kırıklığı hissederdik, çünkü ruhsal bir çıkış olmamıştı... Tazelenen sular yoktu. Kuyular henüz açılmamıştı!

Ertesi sabah tekrar bir araya gelir ve dün nerede bıraktıysak oradan devam ederdik. Bu durum, biz taze suya kavuşana dek bazen iki gün, bazen üç gün ve bazen de bir hafta kadar sürerdi! Ne var ki, ruhsal çıkışa ulaştığımızda, hem güç hem de tazelenme üzerimize gelirdi.

Amerika'nın her yanındaki kiliseleri ziyaret ettiğimde, kuyularının kapanmasına izin veren ve bu duruma rahatça uyum sağlayan birçok

Hristiyan'la karşılaştım. Alarm veren bir hakikat olarak bu durumda olanların bir azınlık değil, çoğunluk olduğunu sezdim. Bu insanlar içlerindeki göksel armağanı harekete geçirseler ve serbest kalmasına izin verseler neler olurdu? Hayatlar değişir, aileler değişir, kiliseler değişir, tüm Amerika değişirdi!

Tanrı'nın armağanı birçoklarında tıkalı olarak duruyor. Ancak kuyular kapalı gözüксе bile Ruh bekliyor.

Kazmaya devam edin! Çölde taze su bulacaksınız!





# RAB'BİN YOLUNU HAZIRLAYIN

*Sıkıntılar her zaman beklenmediktir ve hoş karşılanmazlar.  
Eve zorla giren bir gaspçı, bir hırsızdır, ancak sıkıntılar  
Tanrı'nın ellerinde O'nun doğaüstü gücünün sergilendiği  
araçlar haline gelir.*

– Charles Stanley

*Size doğrusunu söyleyeyim, Oğul, Baba'nın yaptıklarını  
görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa  
Oğul da aynı şeyi yapar.*

– Yuhanna 5:19



Çöl Rab'bin yolunun hazırlandığı, her dağın alçaltıldığı, her vadinin yükseltildiği yerdir. Yeşaya bu iyi bilinen pasajda bu durumu gayet çarpıcı biçimde tarif eder:  
Şöyle haykırıyor bir ses:

“Çölde RAB'bin yolunu hazırlayın,  
Bozkırda Tanrımız için düz bir yol açın.  
Her vadi yükseltilecek,  
Her dağ, her tepe alçaltılacak.  
Böylelikle engebeler düzleştirilecek,  
Sarp yerler ovaya dönüştürülecek.  
O zaman RAB'bin yüceliği görünecek,  
Bütün insanlar hep birlikte onu görecek.  
Bunu söyleyen RAB'dir.”

Ses, “Duyur” diyor.  
“Neyi duyurayım?” diye soruyorum.  
“İnsan soyu ota benzer,  
Bütün vefası kır çiçeği gibidir.  
RAB'bin soluğu esince üzerlerine,  
Ot kurur, çiçek solar.”

Gerçekten de halk ottan farksızdır.

Ot kurur, çiçek solar,

Ama Tanrımız'ın sözü sonsuza dek durur.” (Yeşaya 40:3-8)

Şimdi çöl döneminden geçenlerimiz için bunun tam olarak anlamı nedir?

Mesih'in bedeninde hepimizin Rab tarafından atanmış sorumlulukları vardır. Ama Tanrı bunları başarmamız için bize izin vermeden önce, benliğimizin çarmıha gerildiği çölde bir miktar sınava ve eğitime ihtiyacımız vardır. Orada Rab'bi beklemeyi, sesini işitene ve ne yaptığını anlayana kadar sakin kalmayı öğreniriz, böylece O'nun isteğini itaatle yerine getirebiliriz.

Çöl yolculuklarının başlangıçtan bitişe uzanan direk bir rota yerine, akıl karıştıran yan yollar ve beklenmedik molalar içerebileceğini göstermek için kişisel deneyimlerimden biraz daha paylaşmak istiyorum.

1979'da Purdue Üniversitesi'nde öğrenciyken okul kardeşlik birliğinde yeniden doğdum. Dört ay sonra, Kutsal Ruh'la doldum ve Tanrı beni hizmete doğru yönlendirmeye başladı. İnanın, radarımda hizmete dair hiçbir şey yoktu; bu konuyla hiçbir ilgim yoktu. Büyürken tanıştığım tüm hizmetkârlar olmayı arzu ettiğim türden adamlar değildi. Bunun önyargılı olduğunu biliyorum, ama onları tuhaf çocukları olan, kötü evlerde oturan biraz “kaçık” insanlar olarak görürdüm. Elbette daha sonra bu izlenimlerimin çarpık olduğunu ve aslında harika çocukları olan, nezih evlerde oturan pek çok zeki hizmetkâr bulunduğunu öğrendim! Ama genç bir imanlıyken, hizmetkâr olmanın garip bir hayat sürmek ya da Afrika'da bir kulübede ayakkabı giymeden yaşamak olduğunu sanırdım.

3000 nüfuslu küçük bir kasabada büyüdüm. Orada tanıdığım tek hizmetkârlar Katolik rahibim (benim için bir seçenek değildi, çünkü evlenemezler) ve küçük bir kilisenin pastörüydü. Pastörün benimle yaşıt iki tuhaf çocuğu vardı ve evlerinde kötü kokan bir şeyler vardı! Bir keresinde evlerine gittiğimde koku o kadar kötüydü ki, elimden geldiğince nefesimi tutmuş ve oradan ayrılmak için hemen bir bahane uydurmuşum! Hizmete karşı neden ilgisiz olduğumu sanırım anlıyorsunuz. Bir

rahip olmayı düşünmüyor, tuhaf çocuklarım ve kokulu bir evim olsun istemiyordum. Ayrıca misyoner olarak Afrika'ya gitmeyi ve bir kulübede yaşamayı da istemiyordum.

O dönemdeki planlarım Purdue'de makine mühendisliği eğitimini tamamlamak ve sonra Harvard'da MBA yapmaktı. Bundan sonra Amerikan iş hayatına atılacak, kariyer basamaklarını tırmanacak, çok para kazanacak ve hizmeti desteklemek için kiliseme sunu verecektim. Planlarım bunlardı ve Tanrı'nın hizmete çağıran fısıltılarından kaçındım. (Bu planda yanlış bir şey yoktu, ancak Tanrı'nın benim hayatım için planladığı yol bu değildi.)

Dört ay sonra bir Pazar sabahı, kilisede pastörün vaazını dinlerken Tanrı'nın Ruhu bana daha ciddi bir mesaj verdi: "Seni vaaz vermeye çağırdım! Bu konuda ne yapacaksın?"

Bu kez açıkça duydum ve hemen karşılık verdim, "Rab, Afrika'da sazdan yapılmış bir kulübede ayakkabısız yaşayacak olsam bile gene de vaaz vereceğim. Sana itaat edeceğim!" (Tanrı'nın bizim dikkatimizi çekmek için yolları vardır. Geçmiş aylarda yaptığı daha küçük dürtüler yüzünden bedeli hesaplamaya zaten başlamıştım.) Şimdi neye "evet" dediğimin bütünüyle farkında olarak bedeli ne olursa olsun O'nu hoşnut etmeye hazırdım!

Rab beni hazırlamaya başladı. İçimdeki ateş yanmaya başladı; kardeşlik cemiyetindeki arkadaşlarıma İsa'yı anlatmaya başladım ve birçoğu kurtuldu. Bir buçuk yıl sonra, cemiyette bir Kutsal Kitap çalışma grubu başlattım ve kampüsün her yanından öğrenciler katıldı. Her hafta yeni insanlar hayatlarını Mesih'e veriyor, şifa buluyor, özgürlüğe kavuşuyordu.

Önceliklerim tamamen değişmişti! Artık vaaz etme arzumu o kadar güçlüydü ki, Purdue'deki mühendislik eğitimimi bırakmak ve Kutsal Kitap okuluna gitmek istiyordum. Ne mi düşünüyordum? Vaaz etmeye çağırılmışken ve insanlar ölüp cehenneme giderken neden matematik ve fizik çalışacaktım ki? İsa yakında dönecekti, bu nedenle olabildiğince kısa zamanda hasat tarlalarına gitmeliydim.

Bir gece şimdi nefret ettiğim ev ödevini yaparken gözlerim ders kitabından rafta duran Kutsal Kitap'a kaydı. Artık yetmiş! Termodinamik

kitabımı duvara fırlattım. Kararımı vermişim; artık daha fazla bekleme-yecektim! Okulu bırakacak ve Kutsal Kitap okuluna gidecektim.

Bana Kutsal Kitap eğitimi veren adamı aradım; Purdue'de araştırma görevlisi ve çok yakın bir arkadaşı. Cesaretle şöyle dedim, "Don, bırakıyorum ve Kutsal Kitap okuluna gidiyorum!"

Bana hikmetli bir cevap verdi, "Neden bu gece birlikte yürüyüş yapıp bu konuda dua etmiyoruz?" Yürüdük, dua ettik ve Tanrı bana konuştu, "Benim belirlediğim zamanda hizmet edeceksin... Mühendislik eğitimi tamamla."

Daha sonra, Rab'bin küçük bir kasabadan gelen bir çocuğu uluslara nasıl gönderebileceğini anlamaya çalışırken, bana şöyle seslendiğini işittim, "Çağrıldığım bu hizmeti kim tasarladı ve belirledi, sen mi yoksa Ben mi?"

"Sen" diye karşılık verdim.

"Bu hizmetin geleceği hakkında Benim senden daha ilgili olduğumu düşünmüyor musun?" Bu cümle dikkatimi çekti.

Böylece sakinleştim ve mühendislik diplomamı aldım. Mezun olduktan sonra, Rockwell International şirketinin üstlendiği bir deniz kuvvetleri projesinde makine mühendisi olarak işe başladım. Yeni işime başladım ve katılacağım harika bir kilise buldum. Bir yıl sonra Lisa ile evlendim.

Kiliseye bekarken katılmışım ve ihtiyaç duyulan her pozisyonda hizmet etmişim. Bu durum evlendikten sonra da aynen devam etti. Misafirleri karşıladım, hapisane hizmetimizde yer aldım, pastörün çocuklarına tenis dersleri verdim ve diğer birçok alanda yardımcı oldum. Kilisenin Kutsal Kitap okulu da vardı ve gece derslerine katıldım.

İki yıl sonra, kıdemli pastör ve ailesine yardımcı olmakla görevlendirildim. Pastöre ve diğer önderlere, vaaz verme çağrım olduğu için sadece bir yıllık hizmeti taahhüt edebileceğimi söyledim. İşim arabalarını yıkamak, benzin doldurmak, pastörün ayakkabılarını parlatmak, ayak işlerini yapmak, çocuklarını okuldan almak, iki küçük çocuğuna yüzme dersleri vermek, ziyaretçi hizmetkârlarla ilgilenmek ve diğer görevlerdi. Sonunda bu işi sadece bir yıl değil, dört buçuk yıl yaptım.

Tanrı'nın çağrısına "evet" dediğim o günün üzerinde tam yedi yıl geçmişti. Okuldayken, tüm o öğrencilerin kurtulduğunu, şifa bulduğunu ve özgür olduğunu gördükçe tam zamanlı hizmete sadece günler içinde başlayacağımı düşünüyordum. Tanrı'nın beni içine sokacağı süreç hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kiliseye hizmet ettiğim bu dönem boyunca, tam zamanlı vaaz hizmetine geçmek için üç başarısız girişimim oldu. Asya'dan Dallas'a geri dönüşümde, (Tanrı'nın beni istediği yerin orası olup olmadığını görmek için yaptığım üçüncü girişimin ardından), uçakta Yuhanna'yı okurken birden şu ayet sayfadan dışarı fırladı: "Tanrı'nın *gönderdiği* Yahya adlı bir adam ortaya çıktı" (Yuhanna 1:6). Tanrı'nın bana şöyle söylediğini duydum: "John Bevere tarafından mı yoksa Benim tarafımdan mı *gönderilmek* istiyorsun?"

"Senin tarafından gönderilmek istiyorum."

Ve Rab dedi ki, "Bu iyi, çünkü eğer John Bevere tarafından gönderilirse John'un yetkisiyle gidersen, ama Benim tarafımdan gönderilirse Benim yetkimle gidersen!"

Bundan sonra yatıştım ve Tanrı'nın beni yerleştirmiş olduğu yere odaklandım. Ne var ki, bir süre sonra huzursuzluk geri döndü. Çöl eğitimi o dönemde henüz tamamlanmamıştı; hâlâ devam ediyordu.

Bir pozisyon açılana dek Tanrı beni bu yedi yıl boyunca bir rafa mı koymuştu? Hayır! Bin kere hayır! Tanrısal karakterde gelişmem için o çöle götürülmüştüm... Öyle ki O'nun yolu hazırlansın. Karakterimin olgunlaşması gerekiyordu, öyle ki, çağrılmış olduğum hizmet pozisyonunda doğru iş yapabileyim. Bunu eninde sonunda her ruhsal ilerlemeyle öğrenecektim, ama ilk önce o seviye için hazırlık gelmelidir.

## Kendi Gücünüzle Hizmet Etmeyi Unutun

Niyetleriniz ne kadar iyi olursa olsun, Tanrı'nın gücü olmaksızın İsa'nın adıyla bile ebedi değere sahip hiçbir şey yapamayız! Rab bin kendisi der ki, "Size doğrusunu söyleyeyim, Oğul, Baba'nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa Oğul

da aynı şeyi yapar” (Yuhanna 5:19). Ne söz ama! İnsan bedeni alan, meshedilmiş Tanrı'nın Oğlu İsa kendi başına nihai değere sahip bir şey yapamayacağını söyledi. Ne demek istediğimi anlatan birkaç örnek paylaşacağım:

İsa Beytanya'da oturan Lazar ve iki kızkardeşi Marta ve Meryem'i severdi. Lazar bir gün hastalandı. Ve sonra olaylar şöyle gelişti:

İki kızkardeş İsa'ya, “Rab, sevdiğin kişi hasta” diye haber gönderdiler. İsa bunu işitince, “Bu hastalık ölümle sonuçlanmayacak; Tanrı'nın yüceliğine, Tanrı Oğlu'nun yüceltilmesine hizmet edecek” dedi. İsa Marta'yı, kızkardeşini ve Lazar'ı severdi. Bu nedenle, Lazar'ın hasta olduğunu duyunca bulunduğu yerde iki gün daha kaldıktan sonra öğrencilere, “Yahudiye'ye dönelim” dedi. (Yuhanna 11:3-6)

İsa Mesih olmasına rağmen, gene de yakın arkadaşları vardı. Lazar'ı severdi ve bu aileyle zaman geçirmekten hoşlanırdı. Ne var ki, arkadaşının hastalığını duymasına rağmen İsa'nın iki gün boyunca hiçbir şey yapmadığını görüyoruz. Neden derhal Beytanya'ya gitmedi? Bunun nedeni Tanrı'dan buyruk almamış olmasıydı. Tanrı'nın Ruhu O'na gitmesi için buyruk verene dek itaat ile bekledi. Sonra İsa gitti.

Rab bir keresinde bana, eğer Lazar benim arkadaşım olsaydı, böyle bir durumda yönlendirişi için Kutsal Ruh'a sormayı hiç düşünmeden derhal onun evine gideceğimi, ellerimi üzerine koyup dua edeceğimi gösterdi. Ne yazık ki, birçoğumuz bu düşünceye sahibiz. Tanrı her zaman bizimle olduğu için, böyle durumlarda yönlendirişini aramaya ihtiyacımız olmadığını varsayıyoruz. Ama durmalı ve Tanrı'nın Ruhu'na duyarlı olmalıyız. Tanrı ne istediğini bilir ve bir meseleyle ilgili O'nun talimatını ya da yüreğindeki için bilmek için beklediğimizde, bize ne yapılacağını söyleyecektir.

Ruh'un yönlendirişi olmadan hastaların üzerine el koyduğumuzda, Tanrı'nın o anda onları iyileştirmek zorunda olduğunu düşünmüş olabiliriz. Eğer bu doğru olsaydı, o zaman tüm hastanelere gidip onları boşaltmamız gerekmez mi?

Bazı durumlarda Kutsal Kitap İsa'nın "hepsini iyileştirdiğini" bildirir, ama her zaman durum böyle değildi. Örneğin, İsa Beytesta Havuzu'nda otuz sekiz yıldır hasta yatan tek bir adamı iyileştirirken neden diğer bütün hastaları, körleri, kötürümleri ve felçlileri de iyileştirmede (Yuhanna 5)? Acaba Tanrı'nın Ruhu İsa'yı diğerlerini iyileştirmemeye yönlendirmiş olabilir mi?

Bir başka durumda her gün tapınağın kapısına bırakılan doğuştan kötürüm bir adam vardı. İsa tapınağa girerken mutlaka onun yanından geçmiş olmalıdır. İsa neden onu iyileştirmede. *Çünkü Babası O'na bunu yapmasını söylemedi.*

Daha sonra, İsa'nın göğe alınmasının ardından, bir gün tapınağa çıkan Petrus ve Yuhanna Ruh'un yönlendirişiyile bu adamı iyileştirdiler ve bu mucize bir uyanışa neden oldu (Elçilerin İşleri 3).

İsa hizmet ederken, belirli bir formülü yoktu: bazılarının üzerine ellerini koydu, bazılarını sadece konuştu. Gene bazıları için çamur yapıp gözlerine sürdü. Başkalarını kâhinlere gönderdi ve liste uzayıp gider. Şaşırtıcı bir çeşitlilik vardır, çünkü İsa yalnızca Babası'nın yaptığını gördüklerini yaptı! Tanrı, herkesin şifa alacağı kusursuz zamanlamayı ve tarzı biliyordu.

Tanrı'nın tüm hizmetkârları için istediği şey budur... Olmasını düşündüğümüz ya da istediğimiz şeyi değil, sadece İsa'nın yaptığını gördüğümüz şeyi O'nun önderliğinde yapacağımız konuma bizi getirmek ister. İsa Yuhanna 20:21'de der ki, "Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum." İsa Babası'nın yönlendirişinin dışında hiçbir şey yapmadı. Aynı şekilde, biz de İsa'nın örneğini izlemeliyiz. Kutsal Ruh tarafından yönlendirilerek O'nun gibi yaşamalıyız. Böyle yapmak benliğimizin Tanrı'nın Ruhu'na, Mesih'in Ruhu'na teslim olmasını gerektirir. Ve Ruh'la yönlendirilen yaşam için uygun eğitim alanı çöldür. Bu zorlu ortam Rab'bin yolunun hazırlandığı yerdir.

Tanrı, kırk yıl süren çöl eğitiminin sonunda Musa'ya şöyle dedi:

"Şimdi gel, halkım İsrail'i Mısır'dan çıkarmak için seni firavuna göndereyim." Musa, "Ben kimim ki firavuna gidip İsraililer'i Mi-



sır'dan çıkarayım?" diye karşılık verdi. Tanrı, "Kuşkun olmasın, ben seninle olacağım" dedi" (Mısır'dan Çıkış 3:10-12)

Şimdi bunu Tanrı'nın kendi kendilerini gönderen insanlar için dedikleri ile karşılaştıralım:

"Bu peygamberleri ben göndermedim,  
Ama çabucak ortaya çıktılar.  
Onlara hiç seslenmedim,  
Yine de peygamberlik ettiler..  
Uydurma düşler gören peygamberlere karşıyım" diyor RAB.  
"Bu düşleri anlatıyor, yalanlarla,  
boş övünmelerle halkımı baştan çıkarıyorlar.  
Ben onları ne gönderdim, ne de atadım.  
Bu halka hiç mi hiç yararları yok" diyor RAB. (Yeremya 23:21,32)

Ah, bu acıttı. Hiçbirimiz Rab'den böyle bir söz duymak istemeyiz.

Musa kırk yaşında İsrail halkını ilk kez kurtarmaya çalıştığında, onlara yardım edemezdi ve onlara yararı yoktu, *çünkü henüz Tanrı onu göndermemişti*. Musa, Mısır'da kazandığı bütün o eğitim, önderlik becerileri ve bilgeliğe rağmen Tanrı'nın desteği ve zamanı olmadan Tanrı'nın onu çağırdığını bildiği görevi yerine getiremezdi. Beyhude girişimi sadece tek bir Mısırlı zalimin ölümüyle sonuçlandı. Asil bir niyet gütmesine rağmen, misyonunu gerçekleştirmek için yaptığı bu ilk girişim yarardan çok zarar getirdi. Arka planda kırk yıl süren çöl eğitiminin ardından Tanrı'nın söylediğinden farklı bir şey yapmayacak yeni bir Musa ortaya çıktı. Tanrı'nın belirlediği zamanda, Musa'nın önderliğinde koca bir ordu Kızıldeniz'in dibini boyladı. İşte bizim gücümüzle Tanrı'nın gücü arasındaki fark budur; tek bir askere karşı bütün Mısır ordusu.

Vaftizci Yahya sadece altı ay süren bir hizmet için otuz yıl çölde eğitim gördü, ancak İsa, Yahya'nın kadından doğanlar arasında en üstün peygamber olduğunu söyledi.

İşte görün! Tanrı, gönderdiği bir erkek ya da kadın aracılığıyla altı ay içinde altmış yıl var gücüyle çalışan birinden daha fazlasını yapabilir.

İsa şöyle açıklıyor: “Size doğrusunu söyleyeyim, Oğul, Baba’nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa Oğul da aynı şeyi yapar...” (Yuhanna 5:19).

Bir kez daha Yeşaya’nın sözlerini hatırlayalım:

Şöyle haykırıyor bir ses:  
 “Çölde RAB’bin yolunu hazırlayın,  
 Bozkırda Tanrımız için düz bir yol açın.  
 Her vadi yükseltilecek,  
 Her dağ, her tepe alçaltılacak.  
 Böylelikle engebeler düzleştirilecek,  
 Sarp yerler ovaya dönüştürülecek.  
 O zaman RAB’bin yüceliği görünecek,  
 Bütün insanlar hep birlikte onu görecek.  
 Bunu söyleyen RAB’dir.”

Ses, “Duyur” diyor. “Neyi duyurayım?” diye soruyorum.

“İnsan soyu ota benzer,  
 Bütün vefası kır çiçeği gibidir.  
 RAB’bin soluğu esince üzerlerine,  
 Ot kurur, çiçek solar.  
 Gerçekten de halk ottan farksızdır.  
 Ot kurur, çiçek solar,  
 Ama Tanrımız’ın sözü sonsuza dek durur.” (Yeşaya 40:3-8)

Tanrı, Rab’bin yolunun hazırlandığı yerin çöl olduğunu söylüyor. Rab’bin yolu insanın gücü değildir. Benlik gururunun alçaltılacağını, alçakgönüllülerin (Rab’bi bekleyenlerin) yükseltileceğini, engebeli (al-datıcı, yanlış, samimiyetsiz) yerlerin düzleştirileceğini ve sarp (sevgisiz, kaba, sert) yerlerin yumuşatılacağını söyler.

İsa’ya yeni iman etmiş bir üniversite öğrencisi olarak pek çok be-reketler aldım ve diğerlerine hizmet ederken “başarılı” oldum, ama ha-

yatımda alçaltılacak dağlar ve düzleştirilip yumuşatılacak engebeli ve sarp yerler vardı. Tanrı, bazı kusurların giderilmesi için çölde bir miktar zamana ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Her türlü çöl döneminde Tanrı'nın sizinle kendi yoluyla ilgilenmesine izin vermeniz çok önemlidir. Dallas'ta pastörüne hizmet pozisyonundayken, Rab bir gün bana konuştu ve şöyle dedi, "John, sadece yarınki vaaz hizmetine odaklanarak bugün sende yaptığım işi kaçıрма." Dürüst olmak gerekirse, vaaz vermeyi o kadar çok istiyordum ki, hayatımın bu aşamasını boşa harcanan zaman olarak görüyordum.

Bu tuzağa düşmenize gerek yok! Tanrı zamanı *boşa harcamaz!* O, zamanı *kurtarandır!* Şu anda bulunduğunuz yerin gittiğiniz yerin hayati bir parçası olduğunu anlayın. Burası sizin eğitim alanınız. Vaatten ilerlemeye gitme sürecidir; gerçekleşmedir. Bırakın bütün bunların nasıl işleyeceği ve bir araya geleceğiyle O ilgilensin... Siz sadece O'nunla birlikte akın! O Tanrı, Yazar ve Tamamlayandır. Yapmamız gereken tek şey O'na

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #11 Bavullarınız toplu olsun

Her ne kadar asla tavsiye etmesem de, çöl döneminiz sanki sonsuza dek sürecek gibi görüldüğünde, bavullarınızı açıp yerleşmeye karar verebilirsiniz. Bana güvenin; Tanrı hareket etmeye karar verdiğinde, bunu turbo seviyesinde yapabilir. Yusuf'a bakın; hayatının geri kalanını zindanda geçireceğe benziyordu ve birden bire Tanrı'nın kendisine verdiği vizyona bir günde kavuştu! Evet, bu doğru, bir günde!

Çöldeydim ve sanki kırk yıl kalacaktım gibi hissettim. Sonra birden bire Rab bana mevcut konumumdan ayrılacağımı, seyahat edip vaaz vereceğimi söyledi. Değişim hemen olmadı, ama olduğu zaman kasırga gibi geldi. Ve çağrımın sonraki dönemine geçiş yapmaya hazırdım. Bavullarım topluydu.

güvenmek ve bizi bugün gösterdiği şeye itaat etmektir!

Beni vaaz hizmetine nasıl getireceğini çözdüğümü sandığım her defasında, bana nazikçe şöyle der, “John, nasıl olmayacağına dair bir yol daha buldun!” Bu doğru; zira beni hizmete hiç beklenmedik bir şekilde getirdi. Tanrı bizi eldekiyle yetindiğimiz (kendini beğenmişlik hali değil) bir konuma getirir ki, şimdiki zamanda tam bir yaşam sürebilelim.

## İşleri Tanrı'nın Yolundan Yapın

Tanrı bir insana yetkisini ve gücünü verdiğinde, verilen yetki ve güç ne kadar büyük olursa, Rab'bin Ruhu'na itaat etmemenin yargısı o kadar büyük olur. Tanrı, kırk yaşında işleri kendi yolundan yaptığı zaman Musa'yı yargılamadı, çünkü henüz onda Tanrı'nın yetkisi ve gücü yoktu. Ancak, daha sonra durum değişti. Halk Zin Çölü'ne vardığında Musa'yla çekişti ve onları getirdiği yer konusunda şikayet etti. Susamışlardı ve su istiyorlardı. Bunun üzerine Tanrı Musa'ya yapacağı şeyi söyledi:

RAB Musa'ya, “Değneği al” dedi, “Sen ve ağabeyin Harun topluluğu toplayın. Halkın gözü önünde su fişkırması için kayaya buyruk verin. Onlar da hayvanları da içsin diye kayadan onlara su çıkaracaksınız.” (Çölde Sayım 20:7-8)

Tanrı Musa'ya kayaya buyruk vermesini ve böylece kayadan su fişkiracağını söylemişti. Ancak Musa'nın ne yaptığına bakalım:

Sonra kolunu kaldırıp değneğiyle kayaya iki kez vurdu.

Kayadan bol su fişkırdı, topluluk da hayvanları da içti.

RAB Musa'yla Harun'a, “Madem İsraililer'in önünde bana güvenmediniz ve kutsallığımı küçümsediniz” dedi,

“Bu topluluğu kendilerine vereceğim ülkeye de götürmeyeceksiniz.” (Çölde Sayım 20:11-12)

Tanrı'nın olanları izleyen milyonlarca kişiye su verdiğine dikkat

edin. Vay! Bir kayadan su çıkıyor; yirmi birinci yüzyılda kim böylesine güçlü bir mucizeye tanık oldu? Böylece Musa Tanrı'nın kayadan su fışkırmasıyla ilgili talimatına uymamış olmasına rağmen, bu büyük mucize gene de gerçekleşti. Suyun fışkırması insanların ihtiyacı nedeniyle halk içindi. Tanrı Musa'yı cezalandırmak adına halka su vermektan geri durmadı. Ama bu itaatsizliğin bir sonucu vardı: Musa'nın halkı Vaat Edilmiş Ülke'ye götürmesi engellendi.

Bu olay Tanrı'nın doğaüstü meshedişinin armağan sahibini yüceltmeyi değil, halkın ihtiyaçlarını karşılamayı hedeflediğini gösteren harika bir örnektir! Muhtemelen, Musa hem halka sinirlendi hem de böylesine inatçı bir halka önderlik yapmak zorunda bırakıldığı için biraz da Tanrı'ya sinirlendi. Musa, daha önce gene Zin Çölü'nde yapmış olduğu gibi kayaya vurdu (Çıkış 17:1-7). Ya da Musa belki önderlik etme becerisine güvenmişti; belki neyi en iyi sayarsa Tanrı'nın bunu onurlandıracığını hissetti. Bir kez daha kendi yoluyla bir şey yapmıştı, ama bu kez sonuçları çok daha büyük oldu. Musa Tanrı'nın gücünde ve kudretinde yürümüşü; tüm gücü Tanrı'ya bağımlılığından ileri geliyordu. Şimdi ise Musa'nın halkın önünde Tanrı'dan bağımsız davranması çabuk bir yargıya neden oldu.

İşte bu nedenle Yakup 3:1'de şöyle der, “Kardeşlerim, biz öğretmenlerin daha titiz bir yargılamadan geçeceğini biliyorsunuz; bu nedenle çoğunuz öğretmen olmayın.” Sorumluluk ya da yücelik ne kadar büyükse, yargı da o kadar büyüktür.

Çöl bizi itaatsizlik sonucu yargıya uğramadan Rab'bin gücünde ve görkeminde yürümeye hazırlar. Kurak çöl deneyiminde gurur düşer ve alçakgönüllülük yükselir. Gerçekten alçakgönüllü olanlar İsa'nın yürüdüğü gibi yürüyerek “Rab'bin Ruhu'nun yaptığını görmeden hiçbir şey yapmayacağım. Kendi gücüm ve becerilerimle bir hiçim” diye beyan eder.

Tanrı'nın günümüzde kiliselerde birçoklarından görkemini ve gücünün tezahürünü gizlemesinin nedeni bizi daha büyük bir yargıdan esirgemek olabilir mi? O'na yakarmamızı ve O'nu dinlememizi sağlamak için Tanrı'nın çölde ruhu benlikten soyundurduğuna inanıyorum. Sonra

görmemi tezahür ettiğinde, işleri O'nun yolundan yaparak O'nun adına yücelik vereceğiz!

Ruh'un sesini işitin. Sizin için ayırdığı işi nasıl yürütmenizi istediğini size göstermesine izin verin. Rab'bin ne yaptığını ve söylediğini görün ve duyun.

“Nöbet yerinde, gözcü kulesinde durayım,  
Bakayım RAB bana ne diyecek,  
Yakınmalarına ne yanıt verecek göreyim.”  
Şöyle yanıtladı RAB: “Göreceklerini taş levhalara oyarak yaz.  
Öyle ki, herkes bir çırpıda okusun.  
Bu olayların zamanı gelmedi henüz.  
Sonun belirtileridir bunlar ve yalan değildir.  
Gecikiyormuş gibi görünse de bekle olacakları,  
Kesinlikle olacak, gecikmeyecek.  
Bakın şu övünge kişiye, niyeti iyi değildir.  
Ama doğru kişi sadakatiyle yaşayacaktır.” (Habakkuk 2:1-4)

Peygamber şöyle diyor, “Bakayım RAB bana ne diyecek.” Tanrı'nın Ruhu'nun konuşma yollarından biri de görümlerdir. İsa sadece Baba'nın yaptığını gördüğü şeyleri yaptığını söyledi. Habakkuk ise gördüğü şeyleri yazacağını ve belirlenen zamanda gördüklerine uyacağını söyledi. Ayrıca övünge kişinin niyetinin iyi olmadığını (Rab'bin sözünü beklemeyen, ama Tanrı'nın söylediklerini görmeden hareket eden) belirtti. Ancak doğru kişi iman sadakatiyle yaşayacaktır!

İman Tanrı'nın söylediğini işitmekle ve sonra itaat etmekle gelir. Tanrı bu nedenle İsrailoğulları'nı çöle getirdi, “...İnsanın yalnız ekmekle yaşamadığını, RAB'bin ağzından çıkan her sözle yaşadığını size öğretmek için” (Yasa'nın Tekrarı 8:3). “Ağzından çıkmış olan” değil, “ağzından çıkan” dediğine dikkat edin.

Rab'bin sözü bizi teşvik eder, “Bunları söyleyeni [şimdiki zaman]

reddetmemeye dikkat edin. Çünkü yeryüzünde kendilerini uyararı reddedenler kurtulamadılarsa, göklerden bizi uyardandan yüz çevirirsek, bizim de kurtulamayacağımız çok daha kesindir” (İbraniler 12:25). Ama asla unutmayın ki, Tanrı'nın konuştuıkları her zaman Kutsal Yazılar'la uyumludur.

Ancak, yapılması gerektiğini düşündüğünüz şeyi desteklemek adına Kutsal Yazılar'ı araştırmak Tanrı'nın yolu değildir. İsa kendi kendine şöyle diyebilirdi, “Hastalara şifa vermek için meshedildim, bu yüzden daha önce yaptığım gibi hemen gidip ellerimi Lazar'ın üzerine koyacağım.” Bunun yerine, önce Tanrı'nın Ruhü'nün hareket etmesini bekledi ve ondan sonra harekete geçti.

Çöl, Tanrı'nın yönlendiriş ve güçlendirmesi olmaksızın O'nun için herhangi bir şey yapma çabasının beyhude olduğunu öğrenmemiz için getirildiğimiz yerdir. Benliğin ebedi değere sahip bir şey yapamadığını gerçekten öğrendiğimiz zaman, bize emanet ettiği düşleri ve planları yerine getirmeye hazırız demektir. Çöl bütünüyle hazırlık amacı taşır; vaadin yerine gelmesi sürecidir. O halde, işleri *kendi* yolumuzdan değil, *Tanrı'nın* yolundan yapmak için Ruh tarafından yönlendirilerek İsa'nın örneğini izleyelim.





12

# ÇÖLDE ZAFER

*Kederlerimizin tümü, tıpkı bizler gibi ölümlüdür. Ölümsüz ruhlar için ölümsüz kederler yoktur. Gelirler, ama Tanrı'ya şükrolsun, geçip giderler. Göğün kuşları gibi başımızın üstünde uçarlar. Ama ruhlarımızda yuva yapamazlar. Bugün acı çekeriz, ama yarın sevineceğiz.*

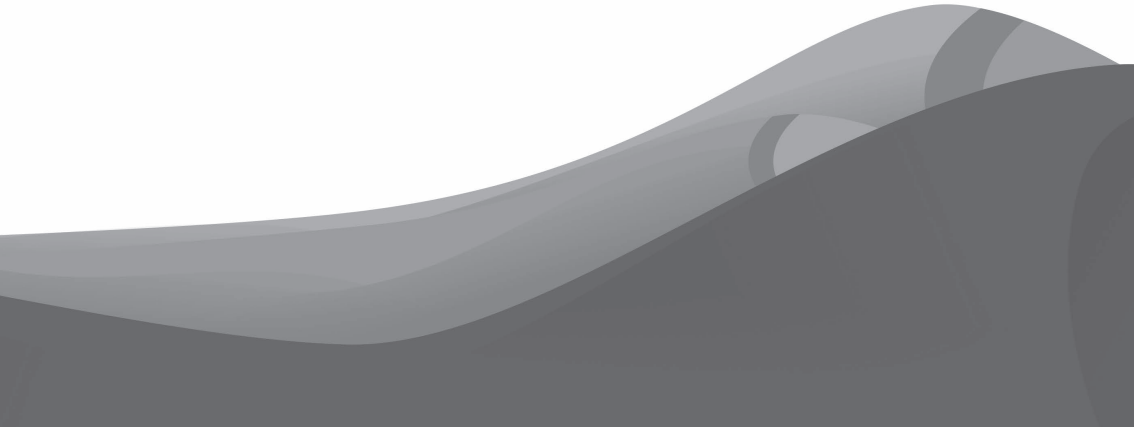
– Charles H. Spurgeon

*Tanrısal esinden yoksun olan halk*

*Sınır tanımaz olur.*

*Ne mutlu Kutsal Yasa'yı yerine getirene!*

– Özdeyişler 29:18



Çöl ziyaret ettiğimiz bir yerdir, nihai varış noktamız değil! Eğer doğru biçimde ele alınırsa, çölde zafer kazanacak ve sınırlarının ötesine geçeceksiniz!

Gençlik pastörü iken tutkumu tüketen çölde bana çok uzun görünen bir zaman kalmıştım. Mücadelede bir değişim olacak mı diye merak etmeye başlıyordum. Sonra bir gün itibarımı zedeleyip beni kovmaya çalışan direktörümle yaşadığım dert başlamadan kısa süre önce Tanrı'nın Ruhü değişimin gelmekte olduğunu bana gösterdi. İşte o zaman Tanrı bana "Amerika'nın doğusundan batısına, Kanada sınırından Meksika sınırına, Alaska'dan Hawaii'ye kadar kiliselere ve şehirlere gönderileceğimi" açıkladı.

Ama daha önceden bahsettiğim gibi bu söz ertesi gün ya da o hafta içinde olmadı! Aslında, hiçbir ekstra confirmasyon olmadan altı ay geçiverdi. Sonra bir gün kıdemli pastörüm toplantıya geldi ve Rab'bin ona pastörlerden birinin yakında tam zamanlı seyahat edeceğini ve artık kilise kadromuzda (on bir kişiydik) hizmet etmeyeceğini gösterdiğini söyledi. "John Bevere, o kişi sensin" dedi.

Gene uzun bir zaman geçti (esasında tam olarak altı ay daha); çöl yürüyüşü devam ediyordu. Sonra sadece üç hafta sonra vaaz vermem için yedi yerden davet aldım; biri Kanada sınırından bir saat uzaklıkta, biri doğu kıyısındaki Florida'da, biri Pasifik Okyanus'tan arabayla bir saat uzakta ve biri de Meksika sınırındaydı! Bu davetlerle ilgili ne yapacağımı sormak için pastörümün odasına daldım. Gülüp şöyle karşılık

verdi, “John, Rab’bin bunu bana gösterdiğini söylemişim. Sanırım zamanın geldi.”

Kısa süre sonra (Ocak 1990) bir adama töreni sırasında pastör benim ve Lisa’nın üzerine ellerini koydu ve o günden beri tam zamanlı seyahat ediyoruz! Hayatlarımızda çok fazla ürün (ve “fazla” sözcüğünü ne kadar vurgulasam az gelir) gördüğümüzü rahatça söyleyebilirim, çünkü hazır olduğumu düşündüğümde kendimizi harekete geçirmek yerine Tanrı’nın zamanını bekledik.

Sizin çağrınızda da aynı sonuçları görmeyi özlüyorum. İşte bu yüzden Tanrı’nın halkını candan seven altmış yaşında bir adam olarak size karşı mümkün olduğunca dürüst, açık ve içten oldum. Kaderinizde başarılı olmanızı istiyorum! Bu yüzden, son olarak bazı önemli düşüncelerimi paylaşmama izin verin.

## Doğru Amaç ve Varış Noktası

Odak noktamız ilerlememize engel olmaya çalışan direnç değil, Tanrı’nın amacı olmalıdır. Eğer doğru varış noktasında bitireceksek önümüzde doğru vizyon olmalıdır! Bir yarışı koşup da yanlış bitiş çizgisine varmak korkunç bir şey olur! Bir tabancayı yanlış bir hedefe doğrultup onu vurmak felaket olur!

Ferisiler gayet gayretli ve tutkuluydu, ama amaçları kendilerine hizmet etmektir. Doğru vizyona sahip değillerdi; hedefi kaçırdılar.

Tanrı’nın biz halkı için istediği varış noktası ve amacı nedir? Efesliler 1:11’de diyor ki “Her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen Tanrı’nın amacı uyarınca önceden belirlenip Mesih’te seçildik.”

Birçok insan “önceden belirlenmek” kavramını duyunca sendelerler. Bu kavramı anlamak için, ifadenin bileşenlerine bakmalıyız. Belirlenmek sözcüğü belli bir varış noktasına gitmek belirlenmek anlamını taşımaktadır. Yani önceden belli bir noktaya varacağı belli olmak ya da “başlamadan önce bitiş çizgisini belirlemek” demektir. Bu nedenle, Efesliler 1:11 ayeti bize Tanrı’nın insanlık için amacını gerçekleştirecek bir varış noktası belirlediğini gösterir.

Romalılar 8:28–29’de şöyle der:

Tanrı’nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz. Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu’nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun.

Tanrı’nın zamanın başlangıcından önce planladığı varış noktamız, Tanrı’yı seven bizlerin İsa Mesih’in benzeyişine dönüşmesidir. Yaşamda ya da hizmette yapılan her şey bu amaca ya da hedefe yönelik olmalıdır! Tanrı’nın sizi yaratmaktaki bir numaralı amacı sadece başarılı bir hizmet takımına girmeniz, Egemenlik için milyonlarca dolar bağışlamanız, ünlü bir sanatçı olmanız ya da başka bir kariyer hedefi yakalamanız değildir. Hatta hastaları iyileştirmeniz, insani yardım girişimlerinde bulunmanız, fuhuş mağdurlarını kurtarmanız, insanları bağımlılıklarından özgür kılmanız ya da kaybolmuşları İsa’ya kazanmanız bile değildir. Bu tür uğraşlar ne kadar asil ve tanrısal olsalar da, bunları yapan, ancak gene de bitiş çizgisini geçmeyen pek çokları olduğunu unutmamalıyız. İyi bitirmemelerinin nedeni, odaklarının hizmetin amacında ya da özünde değil, hizmetin kendisinde olmasıydı!

Şimdi şu soruyu cevaplamalıyız: “Tanrı’nın bizi İsa Mesih’in benzeyişine dönüşmemiz için önceden belirlemesindeki amacı neydi?” Cevabı basittir; çünkü O bizi sevdi ve bizimle paydaşlık kurmayı arzuladı, öyle ki “Mesih İsa’da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda sergilesin” (Efesliler 2:7).

Lexi adında bir köpeğimiz var. Eğlenceli, oyuncu, neşeli bir köpek. Ne var ki, onunla sınırlı düzeyde iletişim kurabiliyoruz. Onunla sohbet edememek bazen can sıkıcı oluyor. Diğer taraftan, oğullarımızla iletişimi tamamen farklı bir senaryo. Olgunlaştıkça onlarla müthiş sohbetlerimiz oldu. Hayatlarımıza çok şeyler kattılar. İşte Tanrı bizi bunun için yarattı. O bizimle, benim Lexi ile aramdaki paydaşlık düzeyini arzulamıyor. O’nunla yürek düzeyinde iletişim kuracak oğullar ve kızlar istiyor.

Başlangıçtan beri amacı buydu. Rab, insanı yaratıp onu bahçeye yerleştirdiği zaman, Adem'e olan sevgisi nedeniyle onunla birlikte yürüdü ve paydaşlık etti. Adem'in torunlarından biri Tanrı'nın bu amacını kavradı ve onunla ilgili şöyle tanıklık edilmektedir, "Hanok... Tanrı yolunda yürüdü, sonra ortadan kayboldu; çünkü Tanrı onu yanına almıştı" (Yaratılış 5:23-24). İbraniler yazarı da şöyle der "Hanok... Yukarı alınmadan önce Tanrı'yı hoşnut eden biri olduğuna tanıklık edildi" (İbraniler 11:5). Hanok neden Tanrı'yı hoşnut etti? Çok büyük bir hizmeti filan mı vardı? Hayır, çünkü Tanrı'yla birlikte yürüdü ve O'nunla yakın bir paydaşlığı vardı.

Tanrı'nın geçmişte yaptığı, şimdi yapmakta olduğu ve gelecekte yapacağı her şey bu amaç içindir. Bu yüzden, çölün amacı bizi İsa Mesih'in benzeyişine dönüşme yoluna yönlendirmektir.

Eğer Tanrı'nın bizim için güttüğü amacı gözden kaçırsak, sınırimızdan kurtulur ve ruhsal olarak gerileriz. Kilise olarak Tanrı'nın amacını gözden kaçırsak, kururuz ve dünyasal şeylerin ardından giden bir kuruma indirgeniriz. Mesih'in benzeyişinde öğrenciler yetiştirmek yerine sonuçları, daha büyük rakamları, daha geniş binaları vurgularız (Matta 28:19).

Yeniden Özdeyişler 29:18'e bakalım: "Tanrısal esinden yoksun olan halk sınır tanımaz olur."

Tanrı'nın bahsettiği sınır, bizi düşük düzeydeki bir çağrıyla, yani O'nun benzeyişine dönüşmekten daha azıyla yetinmekten korur. Mesih'in benzeyişine dönüşene, O'nunla yüz yüze görüşene ve yüceliğini görene dek tatmin olmaktan bizi koruyan şey sınırdır. Tanrı'nın kusursuz isteğinden azını kabul etmekten bizi koruyan şey sınırdır. Bu sınır rahata teslim olmamızı, işleri dünyanın yolundan ya da benliğin yolundan yapmamızı engelleyecektir.

Vizyonla ilgili olarak İsa şöyle dedi, "Bedenin ışığı gözdür. Gözünüz sağlamsa, bütün bedeniniz aydınlık olur. Gözünüz bozuksa, bütün bedeniniz karanlık olur. Buna göre, içinizdeki 'ışık' karanlıksa, ne korkunçtur o karanlık!" (Matta 6:22-23). Burada bedensel gözden değil, yürek gözünden ya da olayları algılama biçimimizden söz etmektedir.

Olayları yüreğinizde nasıl algılırsanız, o biçimi alırsınız: “Ye, iç” der sana, Ama yüreği senden yana değildir” (Özdeyişler 23:7).

Kendimizi içinde bulduğumuz koşulları nasıl gördüğümüz onların içinden nasıl geçeceğinizi belirleyecektir. Vaat Edilmiş Ülke’yi araştırmaya giden on iki casusun tümü aynı şeyleri gördü; aynı surlu kentleri, aynı devleri, aynı Kenan ordularını. Ancak bunlardan sadece ikisi, yani Yeşu ve Kalev bütün bunları diğer on casustan farklı biçimde gördü. Bu ikisi Vaat Edilmiş Ülke’yi Tanrı’nın gözüyle görürken diğer on kişi doğal deneyimlerin ya da kendi yeteneklerinin ve güçlerinin gözleriyle gördüler. Gözleri bozuk olduğundan, davranışlarının devamı da kötü oldu (ya da İsa’nın sözleriyle “bütün bedenleri”). Ağzlarıyla konuştular ve Tanrı’nın isteğine aykırı eylemler gösterdiler. Tanrı verdikleri haberin “kötü” ya da “bozuk” olduğunu söyledi:

Onlara RAB şöyle diyor de: “Varlığım adına ant içerim ki, söylediklerinizin aynısını size yapacağım: Cesetleriniz bu çöle serilecek. Bana söylenen, yirmi ve daha yukarı yaşta sayılan herkes çölde ölecek. Sizi yerleştireceğime ant içtiğim ülkeye Yefunne oğlu Kalev’le Nun oğlu Yeşu’dan başkası girmeyecek.” (Çölde Sayım 14:28–30)

Bu on casusun Tanrı’nın onlara vaat ettiği ülkeyi asla görmemelerine yol açan bir haber vermesinin nedeni neydi? Önlerindeki şeyi nasıl algıladıklarıydı; peygambersel bir vizyon değildi; doğal bir vizyondur. Ne gördülerse onu haber verdiler.

Çölden zaferle çıkmak için, olayları Tanrı’nın gördüğü gibi görmemiz gerekiyor. İsrailoğulları, Tanrı henüz casusları Vaat Edilmiş Ülke’ye göndermeden önce bir yıldan fazladır zaten şikayet ediyorlardı. Algıları halihazırda bozuktur ve bütün sınırlar kalkmıştı. Bu yüzden, Tanrı süt ve bal akan diyarı görmelerine izin verdiği zamana, gördükleri iyi şeyleri reddettiler. Bunun yerine ülkedeki devlere odaklandılar.

Sadece çölü (ve onunla bağlantılı zorlukları) görenler çöllerinde ölecekler. Gözlerini Vaat Veren’e ve O’nun önlerine koyduğu vizyona di-

kenler ise Tanrı'nın yüceliği için önlerine koyulan Vaat Edilmiş Ülke'yi almaya ve orada yaşamaya hazır, bereketlenmiş savaşçılar olarak çölden çıkacaklar.

Bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz. Her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da, iç varlığımız gündün güne yenileniyor. Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır. Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır. (2. Korintliler 4:16-18)

Çölde geçirilen zaman ve tecrübe edilen sıkıntılar kazançlarla karşılaştırıldığında geçici, hafif zorluk sayılır. Elbette, çölün ortasındaiken çölden çıkınca olacaklara ilişkin bir vizyona sahip olmadıkça içinden geçilen güçlüğü çok da ciddiye almamak zordur.

Geçmişte kurak zamanlarımda yaşadığım tecrübe kesinlikle bir “an” sürecek gibi gelmiyordu. Bazen şöyle düşünüyordum, Sona erecek mi? Tanrı'nın vaadi gerçekleşecek mi? İşte o zamanlarda bu düşüncelerden çabucak kurtulmak ve Rab'de güç bulmak zorundaydım. Önceden benimle ilgili yapılan peygamberlikleri hatırlar ve bu sayede savaşırdım (bkz. 1. Timoteos 1:18). Peygamberlik sözleri Tanrı'nın benim hayatımla ilgili vizyonuydu, zira Sözü aracılığıyla Ruh'uyla bana açıkladı. Çölde savaş alanı canınızdır. Can akıldan, duygulardan ve iradeden oluşur. İrade Tanrı'nın yolunu mu benliğin yolunu mu seçeceğinize, yani olayları Tanrı'nın gördüğü gibi mi göreceğinize yoksa dikkatinizi çöldeki sıkıntılara mı vereceğinize karar veren can parçasıdır. Petrus şöyle yazar, “Sevgili kardeşler, size yalvarırım, cana karşı savaşan benliğin tutkularından kaçın. Çünkü bu dünyada yabancı ve konuksunuz” (1. Petrus 2:11). Her şey odak merkezimize gelip çatar; Rab mi yoksa kendiniz mi? Aklınızda ve duygularınızda savaşan benlik arzuları bencil çıkarlara odaklanır. Bunlar sizi tanrısal vizyonunuzdan uzaklaştırır, çünkü Tanrı yolu benliğin yolu değil, benliği inkâr etme yoludur. Günümüzde birçok-

ları tarafından vaaz edilen ve kabul edilen müjde maalesef benliğe rahat vaat eden sözde bir müjdedir. Ana akım mesajların birçoğu benliğimizi çarmıha germeye teşvik etmez, aksine İsa Mesih'e dönüşme amacına karşı savaştan arzuları besler ve tatmin eder. Çoğu zaman odaklanılan

## Yolculuğunuzda Hayatta Kalmanın İpuçları

### #12 İyi notlar alın

Bu cümleleri yazarken ellili yaşlarımın son yılındayım; bu nasıl oldu?! Şimdi geriye baktığımda, her ne kadar o zamanlarda ilerlediğimi değil, gerilediğimi hissetmiş olsam da, hayatımda en çok geliştiğim zamanların çöl dönemleri olduğunu anlıyorum. İşte bu nedenle eski dostumuz Eyüp şöyle dedi; “Doğuya gitsem orada değil, Batıya gitsem O’nu bulamıyorum. Kuzeyde iş görse O’nu seçemiyorum, Güneye dönse O’nu göremiyorum. Ama O tuttuğum yolu biliyor, beni sınavdığına altın gibi çıkacağım” (Eyüp 23:8-10).

Doğruyu söylemek gerekirse, şimdiye dek yazdığım yirmi kitapta yazdıklarımın tahminen yüzde doksanını bolluk zamanlarında değil, çölde geçirdiğim kurak zamanlarda öğrendim. Bu yüzden, size tavsiyem çölde olduğunuz süre içinde iyi not alın! Bu dönemlerde öğrendiğiniz şeyler başkaları için (gelecekteki kendiniz dahil) büyük güç ve teşvik olacaktır. Ve kim bilir... Tecrübelemeniz bir gün kitap haline gelebilir!

Dostum, şimdi senin hakkında peygamberlik etmek istiyorum! Söylediklerime iyi kulak ver: Tanrı belirlediği zamanda hayatında derin ve birçok insanın yaşamını etkileyecek bir iş yapacak. Yani, eğer çöl döneminle ilgili amacını gerçekleştirmesine izin verirsen. Birçok insan bundan etkilenecek ve itaatinin ürünlerini gördüğünde sonsuzluklar boyunca sevineceksin. Dostum, altın gibi çıkacaksın; sınanmış, güçlü ve hakiki.



soru “Tanrı benden ne istiyor?” yerine “Tanrı benim için ne yapabilir?” sorusudur. Benliği rahatlatan sözde müjde Mesih’i izlemenin bir parçası olan acılar gerçeğini vurgulamaz. Bu nedenle birçokları kendini beğenmiş bir hayat tarzına uyum sağlayarak yaşar. Böyle bir müjde imanlıları Tanrı’nın askerleri olmak üzere donatmaz.

Elçi Pavlus öğrencisi Timoteos’a yazdığı mektupta bu konuya değinir:

Mesih İsa’nın iyi bir askeri olarak benimle birlikte sıkıntıya göğüs ger. Askerlik yapan kişi günlük yaşamla ilgili işlere karışmaz; kendisini askerliğe çağıranı hoşnut etmeye çalışır.  
(2. Timoteos 2:3-4)

Bu “kolay müjde” yüzünden, ne zaman direnç ya da zorlukla karşılaşsak, o zorlukla yüzleşmek ve onu göğüslemek yerine bir kaçış rotası ararız. Kolay müjdenin öğretisinden doğan vizyon, “göksel ya da peygamberliksel bir vizyon” değil, “bencil bir vizyondur.”

Pavlus ayrıca şöyle yazar:

Bunun için, ey Kral Agrippa, bu göksel görüme uymazlık etmedim. Önce Şam ve Yeruşalim halkını, sonra bütün Yahudiye bölgesini ve öteki ulusları, tövbe edip Tanrı’ya dönmeye ve bu tövbeye yaraşır işler yapmaya çağırdım. Yahudiler’in beni tapınakta yakalayıp öldürmeye kalkmalarının nedeni buydu. (Elçilerin İşleri 26:19–21)

Dünyada pek çok vizyon ya da görüm vardır, ancak bunlardan yalnız bir tanesi Baba’nın isteği olan “göksel görümdür”! Pavlus’un ne dediğine dikkat edin, “Yahudiler’in beni tapınakta yakalayıp öldürmeye kalkmalarının nedeni buydu.” Göksel görümün peşinden gidiyordu ve büyük bir dirençle karşılaşıyordu. Eğer günümüzde birçoklarının öğrettiği ve inandığı kolay müjdeye iman etseydi, vizyonun gerçekleştiğini asla göremezdi. Hatta asla Kral Agrippa’nın önüne çıkmayacaktı, çünkü

karşılaştığı bütün o dirençten uzaklaşmak için çok öncesinde bir kaçış rotası arayacaktı.

Yeremya da göksel vizyonun peşinden giden ve itaati yüzünden çokça sözel ve zihinsel zulüm gören bir başka Tanrı adamıydı. Bir gün zulümden bunaldı ve biraz şikayet etmeye başladı. Şöyle dedi, “Neden kötülerin işi iyi gidiyor? Neden hainler tasasızca yaşıyor?” (Yeremya 12:1)

Tanrı ona istediği türde bir yanıt vermedi ve şöyle dedi, “Ey Yeremya, insanlarla yarışa girip yorulduysa, atlarla nasıl yarışacaksın” (Yeremya 12:5). Diğer bir deyişle, “Yeremya, eğer Şeytan’ın piyadelerinden yorulduysa, Şeytan’ın süvarileriyle karşılaşınca ne yapacaksın?”

## Savaşta Muharebeler Vardır

Unutmamalıyız ki, büyük muharebeler olmadan büyük zaferler olmaz. Olaylar Yeremya için daha da zorlaştı. Sözel olarak hakaretlere uğrarken hapse atıldı ve daha sonra bir zindanda ölmeye terk edildi. Ancak Tanrı, en sonunda onu uğradığı tüm sıkıntılardan ve zulümlerden kurtardı.

Günümüzde Mesih’in bedeninde birçoklarının karşılaştığı muharebeler Pavlus’un yaşadığı gibi bedensel değil, zihinsel saldırılardır. Eğer direnç değişirse ne yapacağız? Şimdiki zamanda katlandığımız sıkıntılar gelecekteki daha büyük muharebeler için bizi güçlendirmelidir. Çöl gelecek muharebeler için bir askeri kamp ve eğitim alanıdır. Askerleri savaşa hazırlamak için eğitim kampına gönderdiğimiz gibi, Tanrı da biz gönüllü askerlerini O’nun Egemenliği’nin inşasında çağırdığı göreve hazırlamak için çöle göndermektedir. Askerlerin eğitim kampında aşmaları gereken en büyük engeller korkuları, zayıflıkları ve cesaretsizliktir. Aynı şekilde, çölde yüzleştığımız en büyük muhabereleler can seviyesindedir.

Yüzleştığımız en büyük muharebelerden biri *cesaretsizliktir*. Bir gün dua ederken Rab bana *cesaretin* zıttının ne olduğunu sordu.

Cevabım, “Elbette korku” oldu.

O ise şöyle fısıldadı, “Cesaretsizlik.” Cesaretsizliğe daha önce hiç bu ışıktaki bakmamıştım! Bu söz bana Yeşu’ya “neden” sekiz kere “güçlü ve yürekli ol” dendiğini gösterdi (Çölde Sayım 13:20; Yasa’nın Tekrarı 31:6, 7, 23; Yeşu 1:6, 7, 9, 18). Rab, Yeşu’nun en büyük muharebelerinden birinin bu olacağını biliyordu. Cesaretsizlik çöllerde ya da muharebelerde Tanrı ya da misyonumuz yerine, kendimize odaklanmaktan ileri gelir.

Düşmanın amacı odağınızı kendi üzerinize çekmektir ki, İsa’ya çölde bunu yapmaya çalışmıştı. İsa kırk gün oruç tuttuktan sonra acıktı. O zaman Şeytan yaklaşmış şöyle dedi, “Tanrı’nın Oğlu’ysan, söyle şu taşlar ekmek olsun” (Matta 4:1–11). Şeytan’ın ayartısının amacı, bedeninin arzuladığı şeyi sağlaması için Tanrı’nın yolundan ayrı olarak Tanrı’nın gücünü kullanmasıydı. Unutmamalıyız ki, Tanrı bir armağan verdiğinde, bu armağanı kötüye kullanmamak, Tanrı’nın istediği gibi işlemek gibi ciddi bir sorumluluk ortaya çıkar. Tanrı İsa’nın ihtiyaçlarını elbette karşılayacaktı, ama bunu O’nun yolundan yapacaktı. Zira Şeytan terk ettiğinde, melekler gelerek İsa’ya hizmet ettiler.

Yeniden İsa’nın hizmetiyle ilgili ne dediğine bakalım:

İsa Yahudi yetkililere şöyle karşılık verdi: “Size doğrusunu söyleyeyim, Oğul, Baba’nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa Oğul da aynı şeyi yapar.” (Yuhanna 5:19)

“Görmedikçe” sözüne dikkat edin. İsa Tanrı’nın isteğinden ayrı hiçbir şey yapmadı.

Kurak zamanlarda ayartılarımızdan biri, bir işi Tanrı’nın yolunu beklemek yerine kendi yolumuzdan yapmak olacaktır. Tanrı’nın zamanından önce bir şey elde etmek için Tanrı’nın gücünü kullanmak söz konusu olabilir. Bir muharebe sırasında komutanının emirlerine göre savaşmayan bir asker hayal edebilir misiniz? Böyle yapması hem askerin kendisine hem de onunla birlikte savaşanlara ciddi zararlar doğurabilir. Eğitim kampındaki tüm eğitimlerde askerler, savaş sırasında kendilerini ve di-

ğerlerini akılsızca riske atmamaları için emirlere itaat etmeyi öğrenirler.

Göğün bize açıkladığı şeyi unutmamamız önemlidir. Şöyle düşündüğümüz zamanlar olur, *Hemen şimdi bir yanıt almalıyım! Ya da şimdi harekete geçmeliyim; eğer hemen bir şeyler yapmazsam, her şey mahvolacak!* Tanrı'nın size bir şey söylemiyor gibi görünmesi, size konuşmadığı anlamına gelmez! Demek istediğim, Tanrı pek çok bakımdan bizimle ilgilenmektedir. O anda bize “Şimdi bir şey yapmak zorunda değilsin” mesajını “iletmektedir.” Böyle durumlarda Rab’bi beklemeli ve işleri zorlamamalıyız:

Umudunu RAB’be bağla,  
Güçlü ve yürekli ol;  
Umudunu RAB’be bağla! (Mezmurlar 27:14)

Eğer Tanrı’ya değil de ihtiyaçlarımıza odaklanırsak, cesaretsizlik ve ağırlık üzerimize basar. Dikkatimiz dağılmaz ve “hafif sıkıntımıza” odaklanırsak. Bunun yerine, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz yüceliğe gözlerimizi dikmeliyiz (2. Korintliler 4:17).

Görüşümüzü ele geçirmesi gereken bizi bekleyen sevinç budur.

## Bizi Bekleyen Sevinç

Tanrı'nın ve Rab İsa Mesih'in kulu ben Yakup, dağılmış olan on iki oymağa selam ederim. Kardeşlerim, çeşitli denemelerle yüz yüze geldiğinizde bunu büyük sevinçle karşılayın. Çünkü bilirsiniz ki, imanınızın sınanması dayanma gücünü yaratır. Dayanma gücü de, hiçbir eksiği olmayan, olgun, yetkin kişiler olmanız için tam bir etkinliğe erişsin. (Yakup 1:2-4)

Sevinç sıkıntılara ve denemelere dayanmamız için bizi güçlendiren ruhsal bir güçtür. Tanrı'nın sözünde “büyük sevinçle karşılayın” dendiğine dikkat edin. “Kısmen sevinç kısmen de kederle karşılayın” demiyor. Yürelerimizde sevinç ve kederi birbiriyle karıştırmamalıyız. Buna şöyle

bakın: Doksan dokuz sevinç halkası ile sadece bir keder halkasından oluşan bir zinciriniz olabilir. Bu zincir sadece o tek halka kadar güçlü olacaktır. İçinde bulunduğunuz durumda ihtiyacınız olan sevinci bulmak için zincirinizde yüz sevinç halkası ve sıfır keder halkası bulunmalıdır.

Siz ve ben biliyoruz ki, her şey yolunda giderken “büyük sevinçle karşılamak” kolaydır. Ama metinde söylenen bu değil. “Büyük sevinç” zamanı çeşitli denemelerle karşılaştığımız, yani çöl, zulüm, zorluklar, sıkıntılar ve çeşitli dertler deneyim ettiğimiz zamandır. Tanrı böyle söylüyor, çünkü biliyor ki, “...Rab’bin verdiği sevinç sizi güçlü kılar” (Nehemya 8:10). Bizi güçlü kılan şey Rab ile yakın ilişkide olma sevincidir.

Eşim ve tüm ailem, yani oğullarım, gelinlerim, torunlarım bana sevinç veriyor! Evden uzak olduğumda onların fotoğrafına baktığım zamanlar oluyor. Böyle yapmak yüreğime her zaman sevinç getiriyor. Ayrıca güç de veriyor.

Nehemya’nın adamlarına söylediği şey buydu. Zor bir zamandan geçiyorlardı ve Nehemya haykırdı, “Bu sıkıntı karşısında kederlenmeyin; gözlerinizi Rab’be kaldırın. Çünkü O’na yaklaştığınızda, yüreğinizi sevinç dolduracak ve bu size güç olacak” (benim yorumum).

Rab’bi övmek, odağımızın sizin üzerinizden Rab’bin üzerine çevrilmesini sağlar. Denemelerin ortasında, karşılaştığımız yoğun baskı nedeniyle Tanrı’nın gücünü gözden kaçırmamız kolaydır. Davut, mezmurlarının çoğunluğunu denemelerin ortasında yazdı. Gerçekten zorlu koşullar altında sadece Tanrı’yı överek güçlü kalabilmeyi başardı.

Yeşaya 61:3’te Tanrı bize, “...yas yerine sevinç yağı, çaresizlik ruhu yerine onlara övgü giysisini verdiğini” söyler.

Bu ayetin benim için büyük anlam kazandığı çok kurak bir zamandan geçtiğimi hatırlıyorum. Evde yalnızdım ve bir ağırlık üzerime çöktü. Okumak için Kutsal Kitap’ımı elime aldım ve bunu zar zor yapabildim. Böylece dua etmeye başladım ve bu daha da kötüydü. İçimde Tanrı’nın Ruhu’nun bana şöyle dediğini hissettim, “İlahi CD’lerinden birini tak.” Bunun üzerine ses sistemimizin bulunduğu odaya geçtim, ilahileri çalmaya ve söylemeye başladım. Daha fazlası gerekiyordu, bu nedenle Rab’bin önünde dans etmeye çalıştım. O kadar ağırdım ki, sanki cıva

içinde dans ediyordum. Tam bir mücadele halinde olduğumu söyleyememe gerek yok.

İlahi potpurisi sona erdiğinde, aynı ilahileri tekrar çalmak için içimde bir dürtü hissettim. İkinci karesinde söylediklerimi duymaya başladım. Birden bire, yüreğimde İsa'nın tahttaki görüntüsünü ve büyük sevgisini gördüm. Sevgi yüreğimde yükselmeye başladı ve tamamen engelsiz biçimde dans etmeye başladım. Gözlerimin kendi üzerimden uzaklaşp İsa'nın yüceliğine dikildiğini fark ettim. Sonraki yarım saat boyunca ilahi söyledim, dans ettim ve küçük evimizde yaramaz bir çocuk gibi koşturdum. Ağırılık üzerimden kalkmıştı ve otuz dakika önce içimde hissetmediğim yaşam ve güç içimden dışarıya akıyordu.

Tanrı'yı överken odağım O'na geri döndü. Yeşaya'nın yazdıklarını tecrübe ettim, "Kurtuluş pınarlarından sevinçle su alacaksınız!" (Yeşaya 12:3) ve Rab'bin sevinci aracılığıyla kurtuluş pınarlarından güç çekmeye başladım.

Rab'bi övmek, gözlerimizi bizi kuşatan koşullar yerine, bizi bekleyen sevinçle çevirmemize yardım eder.

İşte çevremizi bu denli büyük bir tanıklar bulutu sardığına göre, biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyırıp atalım ve önümüze konan yarışı sabırla koşalım. Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarımha ölüme katlandı ve Tanrı'nın tahtının sağında oturdu. Yorulup cesaretinizi yitirmek için, günahkârların bunca karşı koymasına katlanmış Olan'ı düşünün. Günaha karşı verdiğiniz mücadelede henüz kanınızı akıtacak kadar direnmiş değilsiniz. (İbraniler 12:1-4)

İsa herhangi bir insanın görüp görebileceği en büyük denemeye kendisini bekleyen sevinç uğruna katlandı. Bu sevinç çarımha ardından gelen dirilişti. İtaat ederek çektiği acıların ve siz ve ben de dahil birçok oğlu Egemenliği'ne almasının ardından gelecek yücelikti!

O'nun adımlarını izleyen bizlerin yolu budur. Benliğimizi inkâr etmenin ve çarmıha gerilmenin ötesinde bizi diriliş yaşamı bekliyor. Bedende çekilen acıların ötesinde İsa'yla daha yakın bir ilişki kurmak için gereken olgunluk duruyor! Çölün zorluğunun ötesinde büyük yücelik bekliyor! Pavlus şöyle yazar, “Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değmez” (Romalılar 8:18).

Tanrı'nın yüceliği O'nun ikinci gelişinden önce kilisede görülecek. Yüceliğinin derecesi o kadar büyük olacak ki, şehirleri ve ulusları kurtuluşa çekecek. Tanrı'nın kendilerini arıtmasına izin veren Mesih izleyicilerinde açığa çıkan Tanrı'nın gücü daha önce dünyada hiç bu derecede tezahür etmemiş olacak. Büyük hasatın yolunu açacak olan Ruh'un bu dökülüşü insanların tanıtımına gerek duymayacak. Tanrı'nın gücü ve yüceliği kendisini tanıtacak!

Sevgili kardeşlerim, sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın. Tersine, Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih'in görkemi görüldüğünde de sevinçle coşasınız. (1. Petrus 4:12–13)

Bir kez daha söyleyecek olursak, bizi bekleyen sevinç nedir? Mesih'e itaat etmenin sonucunda acı çekenlerimizde açığa çıkacak olan O'nun yüceliğidir. Direnç ne kadar büyürse yüceliğin o kadar büyük olacağını bilerek acı çektiğiniz oranda sevinmeniz gerektiğine dikkat edin!

## Canınızı Yitirin

Dostum, direnç kendisini gösterdiğinde Tanrı'nın ardından gitmekten vazgeçmeyin. Hayatta sizleri bazı zorlu durumlardan geçireceğini biliyorum, zira savaş ne kadar çetin olursa, Egemenlik ve sizin için zafer de o kadar büyük olacaktır. Ama bu muharebelerin ortasında, bu vaadi her zaman gözünüzün önünde tutun:

Tanrım güvenilirdir, gücünüzü aşan biçimde denenmenize izin vermez. Dayanabilmeniz için denemeyle birlikte çıkış yolunu da sağlayacaktır. (1. Korintliler 10:13)

Nasıl bir deneme görülürse görülsün, bunu başarı ve yücelikle aşacak gücünüz vardır. Aksi halde bununla yüzleşmezsiniz; Tanrı izin vermezdi!

Eğer canınızı severseniz, zorlu yerlere gelince vazgeçersiniz. İlerle-menizi sonlandırır ve ürünsüz bir hayat tarzına yerleşip kalırsınız.

Vahiy 12:11’de şöyle yazar, “Kardeşlerimiz Kuzu’nun kanıyla ve ettikleri tanıklık bildirisiyle onu yendiler. Ölümü göze alacak kadar vazgeçmişlerdi can sevgisinden.”

Tanrı’nın isteğinden çok kendileriyle ilgilenenler canlarını sevenlerdir ve İsa bunlarla ilgili olarak şöyle söyler, “Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır” (Matta 16:25).

Gelecek günlerde olacıklara dayanmanın tek yolu canınızı yitirmenizdir. Sizleri, “...yukarıdan üzerimize ruh dökülene dek; o zaman çöl meyve bahçesine, meyve bahçesi ormana dönecek” sözü gerçekleşene dek dayanmanız için teşvik etmek istiyorum (Yeşaya 32:15).

Çöl, silahlarımızı yere bırakıp savaşmaktan vazgeçeceğimiz bir yer değildir! Rab’bin isteğini yerine getirmek için güçlü, cesur ve yürekli olmamız gereken yerdir. Kendimizi Tanrı’ya teslim etmemiz ve Şeytan’a sarsılmadan direnmemiz gereken yerdir.

Eğer şimdi çöldeyseniz, Tanrı yüreğinizde neler olduğunu görebilmeniz için sizi buraya getirdi. Pek çok kez ilk başta Şeytan’ın ayartıları olduğunu düşündüğüm şeyler, aslında hayatımın Mesih’e teslim edilmesi gereken gizli alanlarıydı.

Göksel ödülünüzün peşinden gitmeyi sürdürürken şu sözleri akılda tutun:

Bizi her zaman Mesih’in zafer alayında yürüten, O’nu tanımanın güzel kokusunu aracılığımızla her yerde yayan Tanrı’ya şükürler olsun! (2. Korintliler 2:14)



Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? ...Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz. (Romalılar 8:35, 37)

Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bizi zafere ulaştıran Tanrı'ya şükürler olsun! (1. Korintliler 15:57)

O'nun ardından gitmeyi bırakmayın. Vazgeçmeyin. Koşullar nasıl görünürse görünsün, size verdiği vizyonu koruyun.

Çukurda Yusuf için işler umutsuz görünüyordu ve daha sonra yabancı bir ülkede zindana atıldı. Hayatı sona ermiş gibiydi. Bir geleceği olması mümkün müydü? Ancak hatırlayın, "İnsanlar için bu imkânsız, ama Tanrı için değil. Tanrı için her şey mümkündür" (Markos 10:27).

Sizin için de aynı şey geçerlidir; ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, unutmayın ki, "İman eden biri için her şey mümkündür!" (Markos 9:23).

Sizi bekleyen sevince gözlerinizi dikin; O'nun yüceliği içinizde görünecek. Bu size karşılaştığınız denemeleri aşmanız için güç verecektir. Tüm yüreğinizle O'nu aramaya devam edin ve Kutsal Ruh'u aracılığıyla size söylediği söze iman edin. Eğer bunu yaparsanız, çölde zafer kazanacaksınız.

Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak,  
büyük sevinç içinde lekesiz olarak  
yüce huzuruna çıkaracak güçtedir.  
Yücelik, ululuk, güç ve yetki  
Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla  
bütün çağlardan önce,  
şimdi ve  
bütün çağlar boyunca  
Tanrı'nın olsun!  
Amin. (Yahuda 1:24–25)



# TARTIŞMA SORULARI

Eğer bu kitabı çöl çalıŐması ya da kursu eşliğinde okuyorsanız (ki bu harika bir fikir!), her haftanın video dersini izlemenizi ve ilgili tartiŐma sorularını grup olarak ele almanızı öneririm. Video dersleri bu kitaba paralel gidecek ve ana temaları vurgulayacaktır, bu nedenle tım katılımcıların dersleri izlemesi ve kitabı okuması ideal yoldur.

İyi eğlenceler!

## Ders 1

### *1. bölümü okuyun*

1. Tanrı'nın her yerdeki varlığı ile görünür varlığı arasındaki fark nedir? Farkı anlamak bizim için neden yararlıdır?
2. İçinde bulunduğumuz zamanı sezebilmemiz ve çöl döneminde olup olmadığımızı anlayabilmemiz neden çok önemlidir?
3. Sizce Şeytan bilinçli olarak günah işlememiz ya da imanımızdan ödün vermemiz yönünde bizi ayartmak için neden çöl dönemlerini kullanıyor?
4. Tanrı neden bir çöl dönemini uzatmamıza izin verir?

## Ders 2

### *2. ve 3. bölümleri okuyun*

1. ölün birçok amacı vardır. Bu derste sözü edilen yedi amaçtan hangisi size en çok uyuyor ve neden?

2. Sizce çölde Tanrı'ya itaat etmek neden ruhsal gelişime yol açar?
3. Çöl kendinizi keşfetme zamanıdır. Kendiniz ve Tanrı'yla yürüyüşünüz hakkında çölde öğrendiğiniz bir takım şeyler nelerdir?
4. Bu alçalma zamanında Tanrı'da güç bulmayı nasıl öğrendiniz?

### Ders 3

#### **4. bölümü okuyun**

1. Bir vaat ile o vaadin gerçekleşmesi arasında her zaman bir süreç vardır. Sizce bu süreç neden önemlidir?
2. Vaat sürecinin hayatınızda işlediğini nasıl gördünüz?
3. Sizce Tanrı neden süreci deneyim etmeden önce bir vaat verir?
4. Tanrı'dan hayatınız için sadece beş yıllık bir plan almak yerine vaat almak neden önemlidir?

### Ders 4

#### **5. ve 6. bölümleri okuyun**

1. Saul ve Davut'un hayatlarının karşılaştırılması Tanrı'nın bizi çölde arındırmasının önemini anlamamıza nasıl yardım eder?
2. Altını arındırmak onu daha esnek hale getirir ve Tanrı'nın bizi arındırması da bizi O'na karşı daha duyarlı yapar. Tanrı'ya karşı daha duyarlı olmanın ne anlama geldiğini açıklayın.
3. Tanrı'nın arındırma süreci gizli günahı ya da zayıflığı açığa çıkardığında tepkimiz ne olmalıdır?

4. Arınma süreci bizi İsa'yı daha açıkça göstereceğimiz bir pozisyona nasıl getirir?

## Ders 5

### 7. bölümü okuyun

1. Tanrı şikayetten neden nefret eder? Şikayet şu anda hayatınızda kendisini nasıl gösteriyor?
2. Malaki'deki şikayetçiler ile Yeremya'nın şikayeti arasındaki fark nedir? Tanrı neden ilk gruptan rahatsız olurken Yeremya'nın şikayetlerine yanıt verdi?
3. Yargı, mahkumiyet değil, karar demektir. Yargı Tanrı'nın ev halkından başladığında, Tanrı kimin O'na hizmet etmeye lâayık olduğuna karar verir. Tanrı bu kararı verirken sizce ne arar?
4. Tanrı hizmete uygun kaplar arıyor. Çağrılmak ile seçilmek arasındaki farkı nasıl tanımlarsınız?

## Ders 6

### 8. bölümü okuyun

1. Acı çekmenin bir armağan olduğunu duyduğunuzda ilk tepkiniz ne oldu? Dersin sonunda bakış açınız nasıl değişti?
2. Tanrı dayanabileceğinizin ötesinde sınanmanıza izin vermez. Bu söz sizi nasıl teşvik ediyor?
3. Tanrı sizi şu anki gücünüzde bırakmayacaktır. Bu, Tanrı'nın hayatınızla ilgili planı hakkında size ne öğretiyor?
4. Tanrı, yarın karşılaşacağınız baskıları simüle eden denemelere

bugünden girmenize izin verir. Tanrı, şimdiki denemelerinizde hissettiğiniz baskıları anlaşılır kılmak adına geleceğinizle ilgili size neler söyledi?

## Ders 7

### 9. bölümü okuyun

1. Tanrı'yı izlemek her zaman mantıklı gelmez. İşleri geleneksel yoldan yapmayı "reddettiği" zaman Tanrı'ya güvenmek neden zordur?
2. Tanrı sizin zaman çizelgenize göre hareket etmediğinde ne hissediyorsunuz? Tanrı'nın vaadi gecikmiş görüldüğünde ne gibi baskılar ve ayartılar hissediyorsunuz?
3. Şu gerçek hayatınızda kendisini nasıl belli etti: benlikten doğan her neyse, benlik tarafından sürdürülmelidir. Bu durum sizin aracılığınızla Tanrı'dan doğan şey ile nasıl farklıdır?
4. Hayatınız için Tanrı'nın yolunu izlediğinize dair size güvence veren şey nedir?

## Ders 8

### 10. bölümü okuyun

1. Çöl Tanrı'nın kendisini gösterdiği bir yerdir. O zaman neden Tanrı bu dönemde uzak gibi görünüyor?
2. Verdiği bereketler yerine önce Tanrı'nın ardından gitmek nasıl tanımlanır?
3. Vaadinizin ya da çağrınızın Tanrı'nın kendisinden daha önemli hale gelmesi neden tehlike arz eder?

4. Tanrı'nın Kutsal Kitap'taki iman kahramanlarına kendisini açıklama biçimi çöl döneminizde almayı beklediğiniz şeyleri nasıl değiştirir?

## Ders 9

### **11. bölümü okuyun**

1. Özellikle ruhsal bakımdan kurak zamanlarda rahatımız için nereye gittiğimize dikkat etmemiz neden önemlidir?
2. Duada ve Kutsal Yazılar'da derinlere doğru kazmamız, özellikle de bunu yapmak istemediğimizde ruhsal köklerimizi nasıl güçlendirir?
3. Hasadınıza karşı en büyük saldırının hasadın görünmesinden hemen önce geldiğini bilmek sizi nasıl teşvik ediyor?
4. Tanrı'nın sadakati üzerinde derin düşünmek neden bir çöl dönemi dönüştürür?

## Ders 10

### **12. bölümü okuyun**

1. Çöl sizi değişim zamanı için nasıl hazırladı?
2. Değişim neden zordur? Sıklıkla değişime ayak uydurmaktaki en büyük engeliniz nedir?
3. Şarap tulumunun yenilenmesi işleminde en çok dikkatinizi çeken şey neydi? Neden dikkatinizi çekti?
4. Yeniye elde etmek için eskisini elden bırakmalıyız. Yeniye kavuşmak için bırakmanız gereken şeyler nelerdir?





# EK

## Bütün İnsanlar İçin Kurtuluş

*İsa'nın Rab olduğunu ağızla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekte iman edersen, kurtulacaksın. Çünkü insan yürekte iman ederek aklanır, imanını ağızıyla açıklarak kurtulur.*

—Romalılar 10:9–10

Tanrı yaşamı tüm doluluğuyla deneyim etmenizi istiyor. Sizin ve hayatınızla ilgili yaptığı plan için tutku sahibidir. Ancak sizin için belirlenen yolculuğa başlamanızın sadece tek bir yolu vardır: Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih aracılığıyla kurtuluşa kavuşmak.

Tanrı, İsa'nın ölümü ve dirilişi yoluyla O'nun sevgili bir oğlu ya da kızı olarak Egemenliği'ne girmeniz için bir yol hazırladı. İsa'nın çarmıhta kurban olması ebedi ve bol yaşamın kapısını size karşılıksız olarak açtı. Kurtuluş Tanrı'nın size bir armağanıdır; onu kazanmak ya da hak etmek için hiçbir şey yapamazsınız.

Bu değerli armağanı elde etmek için ilk olarak Yaratıcınız'dan bağımsız olarak yaşayarak günah işlediğinizi kabul edin, zira işlediğiniz tüm günahların kökü budur. Bu tövbe eylemi kurtuluşu elde etmek için hayati önemdedir. Elçilerin İşleri kitabında Petrus, beş bin kişinin kurtulduğu gün bunu açıkça bildirdi: “Günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün” (Elçilerin İşleri 3:19). Kutsal Yazılar, her birimizin günaha köle doğduğunu beyan eder. Bu kölelik durumu, kasten itaatsizlik eylemini başlatan Adem'in günahına dayanır. Tövbe, kendinize ve yalanın babası Şeytan'a itaat etmekten vazgeçerek sizin için yaşamı veren yeni Efendiniz İsa Mesih'e itaat etmeyi seçmektir.

İsa'ya yaşamınızın egemenliğini vermelisiniz. İsa'nın "Rab" olduğunu ilan etmek, O'na yaşamınızın (ruh, can ve beden), yani her şeyinizin sahipliğini vermeniz anlamına gelir. Böylece O'nun, yaşamınız üzerindeki yetkisi mutlak hale gelir. Bunu yaptığınız an, Tanrı sizi karanlıktan kurtararak Egemenliği'nin ışığına ve yüceliğine aktarır. Basitçe ölümden yaşama geçersiniz ve O'nun çocuğu olursunuz!

İsa aracılığıyla kurtuluşa kavuşmak istiyorsanız, aşağıdaki duayı içtenlikle tekrar edin:

*Göklerdeki Tanrım, bir günahkâr olduğumu ve senin doğruluk standardının altında kaldığımı kabul ediyorum. Günahımdan dolayı ebediyen mahkûm olmayı hak ediyorum. Beni bu durumda bırakmadığın için Sana şükrediyorum, çünkü Bakire Meryem'den doğan biricik Oğlun İsa Mesih'i benim için ölmesi ve cezamı çarmıhta taşıması için gönderdiğine iman ediyorum. İsa'nın günahlarım için öldüğüne, üçüncü gün ölümden dirildiğine ve şimdi Rabbim ve Kurtarıcım olarak sağındaki yücelik tahtında oturduğuna iman ediyorum. Bu yüzden, bu gün Senden bağımsız yaşadığım için tövbe ediyorum ve yaşamımı bütünüyle İsa'nın egemenliğine veriyorum.*

*Rab İsa, Seni Rabbim ve Kurtarıcım olarak kabul ediyorum. Ruh'un aracılığıyla yaşamıma gel ve beni Tanrı'nın bir çocuğu haline getir. Bir zamanlar tutduğum karanlığa ait şeyleri reddediyorum ve bu günden itibaren artık kendim için yaşamayacağım. Lütfun sayesinde, sonsuz yaşama sahip olabilmem için kendisini benim için feda eden Rab için yaşayacağım.*

*Şükürler olsun, ya Rab; yaşamım tümüyle Senin ellerinde ve Sözü'ne göre asla utanmayacağım. İsa'nın adıyla, Amin.*

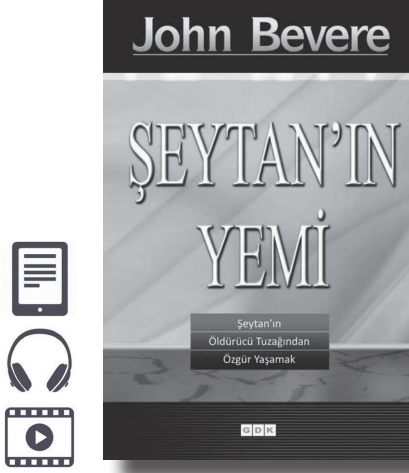
Tanrı'nın ailesine hoş geldiniz! Heyecanlı haberinizi bir başka imanıyla paylaşmanızı teşvik ederim. Ayrıca Kutsal Kitap'a iman eden yerel bir kiliseye katılmanız ve yeni imanınızda sizi teşvik ede-

cek imanlılarla bağlantı içinde olmanız çok önemlidir. Bölgenizde bir kilise bulmanıza yardımcı olmamızı isterseniz hizmetimizle iletişim kurmaktan çekinmeyin ([MessengerInternational.org](http://MessengerInternational.org) internet adresini ziyaret edin).

Böylece en müthiş yolculuğa çıkmış oldunuz. Vahiye, lütufta ve Tanrı'yla dostlukta günden güne büyümeniz için dualarımız sizinle!

# ŞEYTAN'IN YEMİ

*Ölümcül Tuzaklardan Özgür Yaşamak*



*Şeytan'ın Yemi*, düşmanın imanlıları Tanrı'nın isteğinden uzaklaştırmak için kullandığı en aldatıcı tuzaklardan birini, yani günahı ortaya koymaktadır. Birçok kişi bu tuzağa düşmüştür, ancak bunun farkında bile değildir.

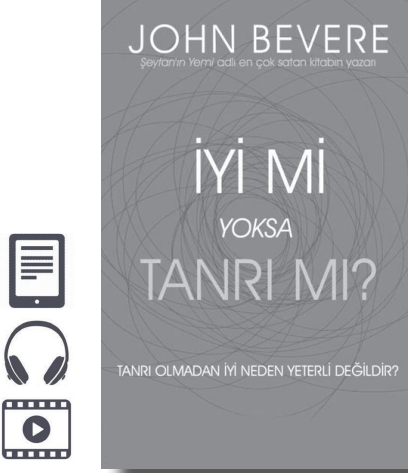
Aldanmayın! Mesih dedi ki, "İnsanı günaha düşüren tuzakların olması kaçınılmazdır" (Luka 17:1). Günah tuzaklarıyla karşılaşip karşılaşmamayı seçemezsiniz, ama nasıl tepki vereceğinizi seçebiliriz. Eğer günah karşısında doğru bir tutum izlerseniz, daha güçlü olacaksınız. Günah karşısında verilecek doğru bir tepki Tanrı'yla kesintisiz bir ilişki sürdürmenizi sağlayacaktır.

Bu mesaj aracılığıyla John Bevere, bizi Tanrı'nın isteğinde kalmamız ve kuşku ve güvensizlikten özgür olmamız için teşvik etmektedir. Kurban zihniyetinden kurtulabilir, öfke ve hayal kırıklığının getirdiği yüklerden özgür yaşayabilirsiniz. Tanrı'ya daha fazla bağımlı olmayı keşfettikçe, yaşamınız bağışlama, uzlaşma ve artan ölçüde sevinçle dolacaktır.

**CloudLibrary.org**  **sitesinden erişebilirsiniz**

# İYİ Mİ YOKSA TANRI MI?

*Tanrı olmaksızın iyilik neden yeterli değil?*



Eğer iyiye Tanrı'dan olmalı. Değil mi?

Bu günlerde iyilik ve Tanrı sözcükleri eşanlımlı gibi görünüyor. Genelde iyilik olarak kabul edilenlerin Tanrı'nın isteğiyle uyumlu olması gerektiğine inanıyoruz. Cömertlik, alçakgönüllülük, adalet; bunlar hep iyidir. Bencilik, kibir, zalimlik ise kötüdür. Aradaki fark oldukça net görünüyor.

Ama her şey bundan mı ibaret? Eğer iyi olan bu kadar belliyse, neden Kutsal Kitap iyi olanı tanımamız için sezgiye ihtiyacımız olduğunu söylüyor?

İyi mi Yoksa Tanrı mı? bir başka kendi kendine yardım mesajı değildir. Bu kitap size davranışınızı değiştirmenizi söylemekten fazlasını yapacak. Hayatınızın her unsurunu değiştirecek bir düzeyde Tanrı'yla ilişkide olmanız için sizi güçlendirecektir.

**CloudLibrary.org**  **sitesinden erişebilirsiniz**

# SONSUZLUK HEDEFİYLE YAŞAMAK

*Hayatınız bugün ve sonsuza dek değerli olsun*



Dünyadaki hayatımız sadece bir buğu gibi, ama çoğumuz sanki diğer tarafta hiçbir şey yokmuş gibi yaşıyor. Ama bu hayatı nasıl yaşadığımız sonsuzluğu nasıl geçireceğimizi belirleyecek. Kutsal Yazılar, imanlılar için çeşitli derecelerde ödüller olacağını söylüyor; bu ödüller kişinin tüm başarılarının yargı sonucunda yanıp tükenmesinden Mesih'le birlikte egemenlik sürmeye kadar uzanan bir çeşitlilik arz eder.

John Bevere 2. Korintliler 5:9-11 ayetlerindeki prensiplerden yola çıkarak tüm imanlıların bir gün bu hayatta kazandıklarını almak için Mesih'in yargı kürsüsünün önünde duracağını hatırlatıyor. Birçoğumuz zamanımızın çoğunun ebedi ödüller açısından değersiz şeylere harcadığımızı gördüğümüzde şok olacağız.

O halde hayatlarımızı nasıl önemli hale getirebiliriz? Sonsuzluk Hedefiyle Yaşamak kitabından çağrınızı keşfetmeyi ve Tanrı'nın size emanet ettiklerini çoğaltmayı öğreneceksiniz. Sonsuzluk perspektifini kazandığımızda, kalıcı olan için çalışmak üzere güç bulacaksınız.

**CloudLibrary.org**  **sitesinden erişebilirsiniz**

# KRİPTONİTİ ÖLDÜRMEK

*Gücünüzü çalanı yok edebilirsiniz*



Her engeli aşır her düşmanı yenebilen Süpermen gibi, Mesih'in izleyicileri olan bizler de karşılaştığımız güçlükleri alt etmek için doğüstü yeteneğe sahibiz. Ama hem Süpermen hem de bizim için sorun, gücümüzü çalan bir kriptonitin bulunmasıdır.

Elbette, Süpermen gibi kriptonit de hayal ürünüdür. Ama ruhsal kriptonit gerçektir.

Bu kitap, ilk yüzyıl imanlılarında açıkça görülen tanrısal gücü neden birçoğumuzun deneyim edemediğine ilişkin cevaplar sunmaktadır.

Kriptonit'i Öldürmek'te John Bevere bu kriptonitin ne olduğunu, topluluklarımızı neden zayıflattığını ve onun tutsaklığından nasıl özgür olacağımızı açığa çıkarmaktadır.

Ürkek yürekliye uygun olmayan Kriptoniti Öldürmek, ruhsal bakımdan bir şeker olmaktan başka her şeydir. Dönüşümün zorlu ama ödüllendiren yolunda yürümeyi özleyen her Mesih izleyicisi için ciddi bir gerçektir.

**CloudLibrary.org**  **sitesinden erişebilirsiniz**



**Messenger International** bireylerin, ailelerin, kiliselerin ve halkların Tanrı Sözü'nün değiştiren gücünü kavraması ve deneyim etmesine yardım etmek için vardır. Bu kavrayış güçlenmiş hayatlar, değişen toplumlar ve dünyamızı saran haksızlıklara dinamik bir tepkiyle sonuçlanacaktır.



Daha fazlası mı? Burayı okutun:  
[Cloud Library.org](http://CloudLibrary.org)

Cloud Kütüphanesi dünyanın her yanındaki pastör ve önderlerin kendi dillerinde ücretsiz dijital kaynaklara erişmesine imkan veren online bir platformdur.

John ve Lisa Bevere'ye ait **100'ün üzerinde** dile çevrilmiş diğer indirilebilir kaynaklar için [CloudLibrary.org](http://CloudLibrary.org) sitesini ziyaret edin!

**E-kitaplar, video ve sesli öğretiler, sesli kitaplar, çeşitli Kutsal Kitap çevirileri...**





# TANRIM, NEREDESİN?! KAYNAK SETİ

Elinizde tutmakta olduğunuz ders kitabı John Bevere'nin *Tanrım Neredesin?!* müfredatının bir parçasıdır. Bu kitabı okuyarak ve ekteki DVD'de ve CloudLibrary.org sitesinde bulunan destekleyici materyallerden yararlanarak, bu dinamik ve yaşam değiştiren öğretinin her kısmını çalışabileceksiniz. Doğru çalışıldığında, bu müfredat sizi Tanrı için daha fazlasını yapmanız için güçlendirerek iman hayatınızı geliştirecektir.

*Tanrım, Neredesin?!* müfredatı aşağıdaki bileşenleri içerir. Bunların tümünü kişisel cihazlarınıza yükleyiniz:

- *Tanrım, Neredesin?!* Ders Kitabı  
Bu müfredatın tek basılı kısmı. Kitap ayrıca e-kitap olarak müfredat DVDsinde bulunmaktadır.
- *Tanrım, Neredesin?!* müfredatı DVDsi  
Ekteki disk bütün müfredat materyallerini dijital formatta içermektedir. Bu DVD'yi evinizdeki DVD oynatıcı ile çalıştıramazsınız. Ancak tüm dosyalar tabletinize, bilgisayarınıza ya da akıllı telefonunuza yüklenebilir ve okunabilir.
- *Tanrım, Neredesin?!* Sesli Kitap  
*Tanrım, Neredesin?!* Ders kitabının tüm bölümleri kendi dilinizde MP3 formatında seslendirilmiştir.
- *Tanrım, Neredesin?!* Video Eğitim Dersleri  
11 adet video eğitim derslerinin tümü MP4 formatında mevcut.
- DVD ayrıca İyi mi Yoksa Tanrı mı? ve Sonsuzluk Hedefiyle Yaşamak e-kitapları dahil olmak üzere diğer kitap ve kaynakları içermektedir.

Multimedya eğitim kaynakları, e-kitaplar ve Kutsal Kitaplar ücretsiz indir-  
meniz için sitede mevcuttur:



CloudLibrary.org

# BÜTÜN BU MÜFREDAT KAYNAKLARI HEDİYEMİZDİR!



Bu DVD'nin kopyalarını çıkarmakta, materyalleri kopyalamakta, arkadaşlarınıza eposta ile göndermekte, metni Word belgelerine kopyalayıp yapıştırmakta, öğretileri kilise üyelerinizle paylaşmakta ve diğerlerinin kullanması için internete yüklemekte serbestsiniz. Bu kaynakları Tanrı sözüne ve güçlü bir Hristiyan yaşamına açlık duyulan her yerde dağıtınız.

*Tanrım, Neredesin?!* Kaynak Seti içeriği hakkında daha fazla bilgi:



Bu DVD'deki dosyalar normal bir video oynatıcıda çalıştırılmaz. Karışık medya dosyaları, yani ses ve metin dosyaları içerdiği için sadece bir bilgisayarda ya da dijital cihazda çalıştırılabilir ya da görüntülenebilir..



MP4 video dosyaları tabletinize ya da bilgisayarınıza yüklenebilir ya da çalıştırılabilir.



MP3 ses dosyaları sesli medya oynatıcınıza, akıllı telefonunuza ya da bilgisayarınıza yüklenebilir.



e-kitaplar telefonunuza, tabletinize ya da bilgisayarınıza yüklenebilir. Kolayca okunabilir, basılabilir ya da çoğaltılabilirler. Metinden alıntılıdığımız kısımları kendi dökümanlarınıza kopyalayın!

Birçok dile çevrilmiş olan diğer eğitim kaynakları sitemizde mevcuttur:



CloudLibrary.org

# TANRIM, NEREDESİN?! KAYNAK DVD

Sadece bilgisayar için



Videoları izleyin ve daha fazlasını indirin:



CloudLibrary.org

## JOHN BEVERE



**MESSENGER**  
INTERNATIONAL  
MessengerInternational.org



Bu müfredat ve John ve Lisa Bevere'nin diğer öğretileri Messenger'in ücretsiz video izleme ve kaynak indirme sitesinde bulunmaktadır:



CloudLibrary.org

Birçok dile çevrilmiş kaynaklar Youtube.com, Youku.com ve diğer media paylaşım sitelerinde izlemek ve indirmek üzere mevcuttur.

## ZOR BİR DÖNEMDE KENDİNİZİ KAYBOLMUŞ HİSSEDİYOR VE MERAK EDİYOR MUSUNUZ, “TANRIM, NEREDESİN?!”

Belki Tanrı'nın konuştuğunu işittiniz, ama şimdi sessiz kalıyor. Belki imanda ilerlediniz, ama şimdi hiçbir yerde O'nun varlığını bulamıyorsunuz. Çöle hoşgeldiniz; Tanrı'dan vaat almakla vadin gerçekleştiğini görmek arasındaki yere.

Ama işte size iyi bir haber; burası amaçsız bir çoraklık değil. Tanrı, sizi kaderinize hazırlamak ve donatmak için çölü kullanır; tabii ki onu doğru bir biçimde aşarsanız. Birçoklarının düşündüğünün aksine, bu dönemi atlatmak sadece Tanrı'yı bekleme meselesi değildir. Bu çölü aşmakta üzerinize düşen bir rol var. Hem de büyük bir rol. Ve eğer daireler çizerek zaman kaybetmek istemiyorsanız, bunun ne olduğunu öğrenmeniz önemli.

Gözleri açan bu kitabında çok satan yazar John Bevere, kurak ve zorlu dönemlerinizi aşmanıza ve Tanrı'nın sizin için sakladığı berekete erişmenize yardımcı olacak Kutsal Kitap görüşleri ve derin öyküler sunmaktadır.

*Tanrım, Neredesin?!* Kaynak DVDsi içerir.



JOHN BEVERE Tanrı'nın sözüne karşı gözüpek ve ödün vermez yaklaşımıyla tanınan uluslararası bir konuşmacı ve çok satan yazardır. John ve eşi Lisa dünyamızı dönüştürecek ödün vermez Mesih izleyicileri yetiştirmeye adanmış bir hizmet olan Messenger International'in kurucularıdır. John'u Colorado'daki evindeyken, oğullarıyla çekişmeli iskambil oyunları oynarken ya da eşi Lisa'yı golf oynamak için ikna etmeye çalışırken bulabilirsiniz.



Ücretsiz video izlemek ve indirmek için  
CloudLibrary.org sitesini ziyaret edin.



Bu kitap yazarın bir hediyesidir  
ve satılmaz.

Daha fazlası mı?  
Burayı okutun:

